Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Muusmann, Carl.
Titel | Title:	Kvindefængslet : Roman.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Halvkrone-Bibliotekets Forlag, 1913
Fysiske størrelse | Physical extent:	142 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57 — 221

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021926842

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carl Müüsmann:

Kvindefængslet

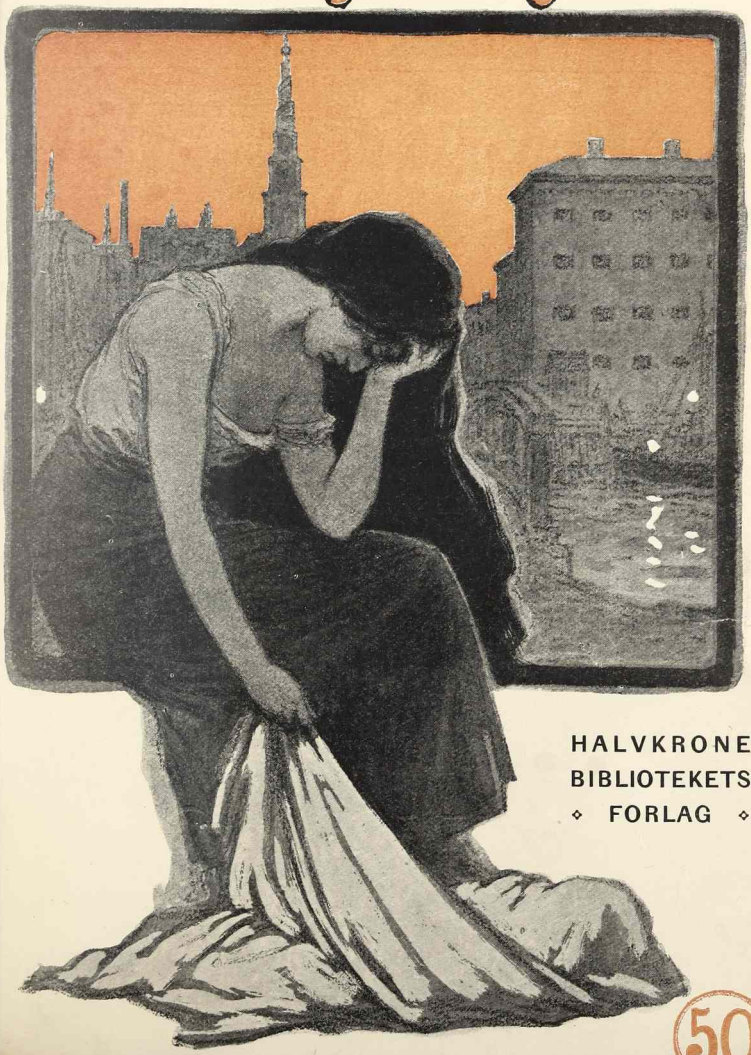

HALVKRONE
BIBLIOTEKETS
FORLAG

50 Øre

Til

VORE LÆSERE!

Først i Marts Maaned udsender det nye Forlag

Dansk Rejse-Bibliotek

(Bladhandlerforbundet)

*sin første Bog „**KVINDEFÆNGSLET**", en Roman af den yndede og landskendte Forfatter, Hr. **Carl Muusmann.** Vi skal i den Anledning tillade os et Par Ord til vore Læsere om det nye Forlag, dets Maal og Stræben, dets Virkemaade og de Ideer, vi der igennem haaber at kunne føre ud i Livet.*

*At de billige Bøger (Halvkronebøgerne) er en naturlig Nødvendighed paa Bogmarkedet, har den store Efterspørgsel og den stedse stigende Omsætning daglig gennem de senere Aar bevist, og vi har gennem vore ca. 400 Forhandlere, hvoraf en Fjerdedel har fast Stade paa 52 Banegaarde i Danmark, haft en levende Kontakt med det rejsende, literært interesserede Publikum. Nu har **Dansk Bladhandlerforbund's** Stifter og nuværende Leder, Direktør **P. Christensen** haft den gode Idé at lade den store og omfattende Organisation konstituere sig med sit eget Forlag — Dansk Rejse-Bibliotek — der, som Navnet viser, i første Plan tager Sigte paa den **rejsende** Læseverdens Behov. Hver Maanedsdag — og i Sommer-*

sæsonen hver 14 Dag — vil en ny fængslende Roman af kendte og talentfulde, hovedsagelig danske, Forfattere se Lyset i smagfuldt Bogudstyr til en

Pris af 50 Øre.

Det har været Tanken at skabe vort Publikum en Kilde til god, fængslende og fornøjelig Underholdning til en Pris, som alle kan overkomme. Vort Maal skal være det ad denne Vej, lidt efter lidt at berede Jordbunden for en Literaturgenre, der ikke blot har Bud til ***den rejsende*** *i Jernbanekupéen eller i Damperens Læsekahyt, men som ved sit* ***indre*** *Værd vil vide at bane sig Vej til alle de Hjem, hvor god, sund og nobel dansk Læsning skattes.*

Ærbødigst

Dansk Rejse-Biblioteks Forlag.

(Bladhandlerforbundet)

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

KVINDEFÆNGSLET

1913. 3344

CARL MUUSMANN

KVINDEFÆNGSLET

ROMAN

KØBENHAVN 1913
HALVKRONE-BIBLIOTEKETS
FORLAG

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

KAPITEL I.

Det er en tidlig Januardag kort før Nytaar. En uhyggelig graa, trist og skidden Morgenstund, der slet ikke synes at kunne faa Søvnen gnedet af Øjnene for at vaagne til Dag.

Scenen er nede ved Knippelsbro. Tung og tæt hænger Taagen over Christianshavn og hylder alt i sit uldne, fugtige Tæppe. Over Husene skimter man akkurat Omridsene af Manden paa Frelserens Taarn, der staar paa sin forgyldte Kugle, som var han Topfiguren i et kæmpemæssigt Juletræ, der er glemt fra Festen.

Foran den store Dampmølle ligger sorte Kulbunker som smaa, lave Bjærgkæder og foran dem de mørkmalede Pramme, der i Taagen ligner skumle, uhyggelige Sørøverfartøjer.

Rundt om fra hører man de skarpe Fløjt fra Fabriker og Dampskibe. Underlige gennemtrængende Lyde, der hver for sig klinger forskelligt og fylder Luften som Fugleskrig.

Nu begynder Dampmøllens Skorsten at udsende en lang, osende Bomuldssky, der synes at blive hængende i dens Hals uden at ville slippe. Et Par blege, fremtittende Lysstraaler falder paa

Christians-Kirkens grønne, rundpullede Hat og faar dens fattige Forgyldning til at glimte som et Par overgemte Pailletter paa et gammelt, forjasket Kostume.

I Kanalen gaar det dybgrønne Vand med stærk Strøm og en underlig syngende Lyd af tynd Grød-is drivende med som en flydende Bunke Glas-skaar, der knitrer og knaser mod hverandre og af og til sender smaa Glimt som fra lynende Diamanter gennem den graa Tristhed.

En Maage slaar ned med spilede Vinger, kredser en Gang, strejfer Vandspejlet og basker væk i Taagen med sit magre Bytte.

Paa Knippelsbro er Lygterne endnu tændte. Som et Bundt St. Hansorme sidder fem Blus ad Gangen inde i de smudsige, fugtdrivende Glaskasser og spejler smaa Regnbuer i den vaade Luft. Fra de fire Lygter, der staar paa Hjørnerne omkring Broklapperne, kan Skinnet falde ned i Vandet, hvor det tegner sig som lysende Zig-Zag-Aal, der synes at have bidt sig fast i Broens Træværk, medens de ustandselig virrer med deres blanke Ildhaler.

Brovagten kommer krybende ud af en lav Dør i en af Pillerne som en Lænkehund af et Hundehus. Han aander i Hænderne, saa at der formelig staar Damp ud af ham, skutter Skindet med en Kuldegysning og slaar Armene over Kors, medens han tramper i Stenbroen. Han kaster et mønstrende Blik ned mod Havnegade, hvor de store rødmalede Dampere ligger tæt op til hverandre lig flydende Murværk.

Sporvognene, der ustandselig er faret frem og tilbage med tunge Bums over Broens Uregelmæssigheder, stopper op. De holder nu i Rad, som smaa oplyste Dukkehuse. Endnu er der kun faa Passagerer i dem.

Der kommer en Damper gennem Løbet!

Broklapperne hæver sig ganske langsomt, næsten spøgelsesagtigt som et Kistelaag i en Kirkekrypt ved Midnatstid.

Damperen manøvrere tungt og forsigtigt gennem Broen, medens en Motorbaad følger i dens Kølvand med en febrilsk Klapren, der minder om en lille Køters utaalmodige Bjæffen.

Færdselen paa Broen er dæmmet op. En Herre i Pels og med Kraven op om Ørerne stamper utaalmodig og smaabrummende i Gangbrædderne, medens en logisløs Bisse med Snadde i Munden forgæves prøver paa at indlede en social Diskussion om Tidens Arbejdsløshed.

Saa lukker Broen sig atter ligesaa hemmelighedsfuldt og lydløst, som den har aabnet sig. Fodgængerne farer frem med et Ryk, som havde de faaet et Puf i Nakken, Sporvognsklokkerne klemter, Trækvogne ramler videre, og den sparsomme Trafik flyder atter lindt, langsomt og morgengnavent over Broen.

Ovre fra Dampmøllen, hvor hvide Skikkelser dukker frem i de aabne Luger, hører man nu Dampspillets Raslen og korte Kommandoraab med brusten, ru Morgenstemme, der aabenbart trænger til at klares. Lidt efter ser man da ogsaa Døren gaa i Havne-Kaféen.

En Baad kommer gennem Kanalen.

Den roes af en Mand i Benklæder og en tynd, blaa Skjorte. For at holde Varmen har han viklet et mægtigt, strikket Tørklæde en to, tre Gange om Halsen. Han ser bleg og ussel ud og hoster ofte i den raakolde Luft. Mange Krummer er der ikke i ham, og Baaden skyder ogsaa kun en maadelig Fart op mod Strømmen.

I Bagstavnen, der er omgivet med et lille, lavt Rækværk af stærk Jærntraad, ligger en Mand henslængt ved Roret.

Hans Ansigt er tykt og rødt, bidt af Vejr og hærget af Spiritus. Næsen er opsvulmet og svampet. Det er ikke godt at vide, om han er en Pranger eller en Sildeskipper fra en af de smaa Fangstskuder, som ligger derhenne og losser i Hyttefade ved Bolværket. Men han er i hvert Fald noget i den Retning.

Manden har et sejgt Væsen. Han er iført høje Fedtlæders Støvler med udstrittende Stropper, tyk, tætsluttende Stortrøje og en lodden Kabuds. Han ligger og spytter langt fra sin smalle, skraasaucede Mund, som om han skød til Maals efter et eller andet.

Pludselig høres der en underlig klaskende Lyd, som naar en Karpe slaar op i en Andedam. Manden med Tørklædet fisker med den ene Aare og fanger en Ugle, saa at han gaar baglæns over Sædet med Benene i Vejret.

— Hov, hov! smaa Slag! brøler Sildeskipperen. Er Du skør i Nakken, Gamle?

Manden med Tørklædet har fortumlet rejst sig op i Baaden og siger:

— Det var da en ækel Lyd. Jeg blev helt li'som underlig ved det.

— Er Du blevet rent rundtosset, svarer Sildeskipperen og stirrer med sine store, blodskudte, forvaagede Øjne paa Færgemanden, der er blevet endnu mere bleg og gusten end før. Lad os nu bare komme videre.

— Skal vi ikke se, hvad det var; jeg fik fat i saadan noget underligt blødt.

— Sludder! Lad os bare komme videre. Jeg har andet at bestille end at fiske døde Katte eller en druknet Hundehvalp.

Manden med Tørklædet har imidlertid alligevel lagt bi og har grebet en Baadshage. Han er nu i Færd med at hale en stor, flydende Bylt ind, medens Sildeskipperen, hvis Nysgerrighed er blevet vakt, ligger og ser til med en spekulativ Mine. Man kan jo dog aldrig vide, hvad der kommer op.

Færgemanden har nu faaet den store, drivende Bunke helt hen til Rælingen. Han løfter den op i Vejret, medens det svupper, og Vandet tapløber som fra en Si.

Det er Bunden af en Kurv, hvis Overdel synes at være skaaret bort af Isen, hvorefter Resten er sejlet videre med Strømmen.

— Smid det ud igen, det Skidt, siger Sildeskipperen. Det er ikke værd at spilde Tid paa det Ragelse.

Men Manden med Tørklædet staar med stir-

rende Øjne, og Tænderne klaprer i Munden af Morgenkulde og Skræk.

— Uh nej, uh nej! siger han, medens hans Blik er som naglet til Kurven. Hvad er dog det, der ligger paa Bunden?

Sildeskipperen rejser sig. Nu er han ked af det Vrøvl og vil selv se, hvad der er paa Færde.

Han skræver hen over Sædet og kigger ned i Kurven. Paa Bunden ligger en Byldt af gammelt Sækketøj og Avispapir. Ud af Byldten stikker der noget, der maa være mere end almindelig uhyggeligt, thi Sildeskipperen er ikke en Mand med Nerver. Alligevel vender han sig bort med alle Tegn paa Væmmelse og siger:

— Det skulde vi hellere have ladet sejle i sin egen Sø. Det kommer der af at skulle stikke Næsen i al Ting. Nu kommer vi bare i Roderi og Ulejlighed.

— Skal vi saa ikke hellere smide det ud igen, siger Manden med Tørklædet og gør en Bevægelse, som om han vil lade Kurven og dens Indhold gaa til Søs igen.

— Nej, stop en Halv! siger Sildeskipperen. Ku' vi være blevet fri for den Komedie, saa havde jeg helst set det. Men nu hjælper der ingen: Kære Mor. Nu kan vi ligesaa godt springe som krybe i det. Ellers risikerer vi at komme i Fedtefadet.

— Men der er jo ingen, der har set det.

— Politiet har et Øje paa hver Finger!

Nævnelsen af Politiet synes at have en ganske særegen Virkning paa Manden med Tørklædet. Han stiller forsigtigt Kurven paa Bunden af Baa-

den, griber Aarerne og sætter sig til at ro med korte, hastige Tag.

Et Øjeblik efter lægger Baaden til ved Færgebroen paa Christianshavnssiden.

KAPITEL II.

Saasnart de to Mænd var kommet i Land efterat have fortøjet Baaden ved Bolværket, tog de Kurven imellem sig og gik ud ad Torvegade.

Der var nu en saa stærk Trafik i den smalle Gade med de endnu smallere Fortove, at det var vanskeligt nok for to Mennesker at gaa Side om Side end sige da, naar de bar noget imellem sig. Det manglede da heller ikke paa knubbede Ord, Stød paa Albuerne og højlydte Varsko' fra Arbejdsvogne og Amagerbønder.

Da de to Mænd var naaet ud for Christianskirken, gik det imidlertid glattere, idet Sildeskipperen med et Ryk drejede til Venstre ned ad den mindre befærdede Strandgade. Drejningen var saa skarp, at Manden med Tørklædet var ved at snuble og falde over sine egne Ben.

Nede i Gaden var der endnu Lys i den store, grønne Lygte foran Politistationen, hvis Lokaler ligger i Stuen i det smukke, gamle Hus, Numer

26, der med sin kønne Fronton tager sig helt stateligt ud.

Sildeskipperen, der stadig var et Skridt foran sin Ledsager, trak i Forvejen over Gaden, og ind gennem den lange, mørke Port, som kun sparsomt oplystes af et enligt Gasblus.

Trapperne var brede og gammeldags med udskaarne Gelændere, og over Døren til Stationen var anbragt et mærkeligt Basrelief, der forestillede et Fyrtaarn, ved hvis Fod der gyngede et Skib i de oprørte Bølger.

Inde i det forreste, store Værelse var der en Del Postyr og Skænderi mellem den vagthavende Betjent og et Par Natteravne, der efter at have sovet Rusen ud i Detentionslokalet nu var blevet klar over, at de slet ikke havde været fulde.

De to Mænd blev staaende henne ved Døren.

— Hvad vil De? spurgte Betjenten.

Sildeskipperen, der var sig bevidst, hvilken Rolle han i Øjeblikket var i Færd med at spille, sagde kort og med en vis Højtidelighed:

— Vi har fundet et Barnelig i Havnen.

— Et Barnelig?

Der blev pludselig stille i Lokalet. Selv de højrøstede Mænd, af hvilke den ene havde truet med at skrive om Politibrutalitet i et af Smaabladene, forstod instinktmæssigt, at deres egen Sag var Lapperi mod dette.

Klokken slog halv otte paa Uret.

Den Vagthavende viste med en Haandbevægelse de to Mænd ind i det næste Værelse til Overbetjenten, der netop var i Færd med at gøre sig

klar til Opbrud, naar Afløsningen kom Klokken otte. Det havde været en lang Vagtnat fra den foregaaende Aften Klokken elleve, og der var ikke passeret noget af Interesse.

Overbetjentens lidt fortinnede Øjne fik pludselig Liv, efterat den Vagthavende med et Par Ord havde givet ham Underretning om, hvad der var paa Færde.

De to Mænd — Sildeskipperen stadig et Skridt foran — traadte ind i Kontoret, et Bord blev skudt frem, og paa dette lagde de den fundne Kurv med dens uhyggelige Indhold.

Paa et Vink af Overbetjenten blev Døren lukket i for Næsen af de to Natteravne, der sammen med en tyk Kone med en Kurv paa Armen havde begyndt at danne Opløb i Døraabningen.

Overbetjenten undersøgte forsigtigt Kurvens Indhold uden at sige et Ord.

Da han var færdig, gik han hen til Telefonen, der stod paa Bordet, og ringede først paa Politiassistenten, derefter paa Stationens Læge.

Efter et Kvarters Forløb var der samlet en hel Kres af Mænd om Bordet, paa hvilket Kurven laa.

Lægen havde foreløbig kun kunnet konstatere, at Barnet var ganske nyfødt, og at det var dødt. Men endnu var det ham umuligt at have nogen Mening om, hvorvidt den Læsion, der fandtes i Barnets Hoved, var tilføjet det før eller efter, at Døden var indtraadt.

Sildeskipperen, der under disse Forhandlinger havde faaet en generende Følelse af at være sat ud af Spillet, tog nu pludselig Ordet og sagde:

— Den Sinkadus har han givet det! dermed pegede han ligesom anklagende paa Manden med Tørklædet, der sank helt ned i de rystende Knæ.

— Hvis jeg har kommet til at sla' til den med Aaren, saa maa Hr. Assingstenten tro mig, naar jeg si'er, at det har været ganske uforvarendes.

— Vær De blot rolig, min gode Mand, De skal ikke komme i nogen Art Forlegenhed, thi Barnet har i hvert Fald været dødt, da De fandt det. Men hvis De tror, at De er kommet til at slaa Barnet i Hovedet med Aaren, saa sig det og hold Dem til Sandheden. Det Spørgsmaal kan faa stor Betydning senere, hvis det skulde vise sig, at der foreligger et Barnemord.

— Skal jeg sige, som sandt er, saa fandt vi Liget ved, at jeg mærkede, jeg slog med Aaren i noget blødt, saa det lød helt ækelt.

— Det er godt! sagde Assistenten, medens Sildeskipperen nikkede bifaldende ved Tanken om, at det var ham, der havde faaet fremdraget det Spørgsmaal, som efter Assistentens Udsagn senere kunde faa stor Betydning.

Man skred nu med megen Forsigtighed til en grundig Undersøgelse af hele Kurven og dens Indhold.

Hvad Assistenten straks fæstede sig ved, var følgende nærmere Omstændigheder:

Barnets Svøb bar intet Mærke eller Navn, der kunde give nogen Vejledning. Derimod var Liget tilsyneladende i stor Hast viklet ind i et Numer af „Berlingske Tidende". Det Stykke af Avisen, —

det var et Tillæg til et Morgennumer, — paa hvilket Bladets Titel fandtes, var ganske vist revet af, men af nogle retslige Bekendtgørelser kunde man se, at det maatte være Numret for Onsdagen den 18de December s. A. Endvidere kunde man konstatere, at Bladet ikke var revet i Stykker, forinden Liget var indpakket, men slidt fra hinanden, medens Papiret var vaadt, der var altsaa Rimelighed for, at Laser af Bladet vilde findes i den øverste Del af Kurven, som nu savnedes. Foreløbig maatte man da koncentrere sin Opmærksomhed paa at finde den anden Del af Kurven, der antagelig maatte drive om et Sted i Havnen, og paa hvilket der maaske ogsaa vilde være et eller andet Mærke, der kunde lede paa et Spor.

Medens Lægen telefonerede til St. Johannes Stiftelsen efter en Rustvogn, der kunde føre det lille Lig ud til „*La Morgue*", hvor det skulde lægges i Glaskiste, skrev Assistenten derfor et Avertissement til de forskellige Blade. I Avertissementet opfordredes alle, der kunde give Oplysninger om den kriminelle Kurv, til at melde sig paa Christianshavns Politistation.

Derefter overgav Assistenten Sagens foreløbige Undersøgelse til Statinens dygtigste Opdager, Jeppesen, efter nøje at have sat ham ind i alle Detailler.

Sildeskipperen og Manden med Tørklædet fjernede sig under mange Skrabud og Godmorgen'er, efter at de for alle Tilfældes Skyld havde opgivet deres Adresse.

Opdageren, hvem Sagen var blevet betroet, gav sig nøje til at undersøge Avisen, i hvilken Liget havde været indsvøbt.

Det var klart, at Kurven kun havde ligget ganske kort Tid i Vandet, maaske endog kun nogle Timer, saa at Forbrydelsen, hvis en saadan forelaa, var begaaet endnu samme Nat. I saa Fald vilde man let kunne overbevise Moderen, dersom man fandt hende, om hendes Brøde.

Var Forbrydelsen begaaet om Natten, saa var det heller ikke rimeligt, at man behøvede at søge Gerningsstedet altfor langt borte fra det Sted, hvor Kurven var fundet.

Efter disse almindelige Slutninger tog Overbetjenten fat paa Studeringen af de enkelte Avertissementer. Mange af dem var helt udviskede af Vandet, men enkelte af dem kunde endnu nogenlunde læses, deriblandt var der et, der begyndte saaledes:

En Kvinde,
der venter sin Nedkomst, kan faa et hyggeligt og stille . . .

Mere var det umuligt at læse trods alle Anstrengelser. Men det var heller ikke nødvendigt at spilde Tiden med denne Undersøgelse, der maaske slet ikke havde nogen Betydning. Dog var det ikke værd helt at ignorere Sporet. Overbetjenten kaldte derfor paa en af Konstablerne og gav ham Ordre til saa hurtigt som muligt at køre ind med den Elektriske til Pilestræde og at anmode om at maatte se, hvorledes det paagældende Avertissement i

sin Helhed lød i „Blandede Bekendtgørelser“ i „Berlingske Tidende“s 3dje Tillæg for Onsdagen den 18de December s. A. I Avertissements-Afdelingens Arkiv vilde man let kunne finde det paagældende Numer.

Derefter forlod Opdageren Stationen.

KAPITEL III.

Da Opdager Jeppesen var naaet hen til Torvegade, spurgte han den patrouillerende Gadebetjent, om han havde set, hvor de to Mænd, som var kommet ud fra Stationen, var gaaet hen.

— I „Hyttefadet“, svarede Politimanden og hilste til Chacoten.

— Tak, det er godt! — og Opdageren fortsatte sin Gang ned mod Brogade.

Paa Hjørnet af denne og Torvegade ligger „Hyttefadet“. Det er en Beværtning, der fortrinsvis søges af Skippere, Prangere og Opkøbere.

I de tre smaa Værelser, der er fyldte af en tung Tobaksrøg, ser der iøvrigt net og hyggeligt ud. Paa Væggene er der Billeder af Kongen og Dronningen, malede Landskaber og rørende Fremstillinger fra Rocamboleromaner.

I det inderste Værelses Krog har Værten og to

Skippere slaaet sig ned for at spise Frokost. Paa Disken ved Siden af dem staar der fuldt af lækre Sager: Sild, kolde, stegte Rødspætter og en stor Flæske-Ribbenssteg med lysebrun, tærnet Svær. Under Brødknivens Guillotine ligger et langt, friskbagt Rugbrød og strækker Hals som i Længsel efter at blive parteret i Skiver. Konen i Huset er selv ivrigt beskæftiget med at lave Maden i Stand til Gæsterne.

Ved et lille Bord i det andet Hjørne af Værelset sidder Sildeskipperen, der har budt Manden med Tørklædet paa en Forfriskning ovenpaa den overstaaede Forskrækkelse. Det er dog vistnok mindre af Menneskekærlighed, at Sildeskipperen har vist denne Flothed, end fordi han er ved at sprække af Utaalmodighed efter at fortælle om Morgenens Æventyr og ønsker at have et Vidne med, der kan bekræfte hans Ord, dersom nogen skulde drage dem i Tvivl.

Han vedbliver da ogsaa at tale saa højt og saa længe med Manden med Tørklædet, der graadigt sluprer en stor Balle Kaffe i sig med tilhørende Boller, at det tilsidst lykkes ham at fange de andres Opmærksomhed.

— Har der været noget paa Færde til Morgen? spørger Værten fra sin Hestehaarssofa, der staar op mod Væggen, og fra hvilken han kan kaste et Feltherreblik over hele Lokalet.

Det er dette Spørgsmaal, som Sildeskipperen har ventet paa, og han begynder nu at berette om, hvad der er hændet, medens han bruger mange Ord og mager sig i den Spænding, han fremkal-

der. Konen bag Disken synker ned paa en Stol med Hænderne i Skødet, to Sømænd, som har siddet og spillet om en Omgang med en Roulet, der er dannet som Vindrosen paa et Kompas, rejser sig og tropper op i Døren. Flere følger Eksemplet. Hver Gang der kommer en ny Tilhører, begynder Sildeskipperen forfra. Det truer med, at Historien aldrig skal faa Ende. Tilsidst bliver den dog færdig, og Historien gaar nu fra Bord til Bord inde i de andre Værelser.

Opdageren er imidlertid kommet ind og har taget Plads lige ved Døren, medens han lytter til Beretningerne, der antager mere og mere fantastiske Dimensioner, og som gentages, saa ofte en ny Gæst træder ind, med Tilføjelse af Spørgsmaalet, der allerede er blevet Morgenens Refræn: — Di har vel inte set Kurren?

Nu gaar Døren op, og en Mand i hvidt Tøj viser sig. Han er ovre fra Dampmøllen, og han faar straks hele Ladningen med tilhørende Spørgsmaal:

— Di har vel inte set Kurren?

Mølleren bliver staaende midt paa Gulvet og nikker hemmelighedsfuldt uden at svare. Alle Blikke begynder at vende sig mod ham, og der lyder fornyede Spørgsmaal:

— Har Di set Kurren?

Mølleren nikker atter gentagende og siger:

— Det er i hvert Fald ikke umuligt.

Opdageren rejser sig og gaar henimod ham. Idet han trækker sit Politiskilt frem bag Vesten, siger han strengt:

— Kan De give nogen Oplysning, eller er det bare Snak?

Mølleren ser næsten fornærmet op og ned ad Opdageren, saa svarer han endelig langsomt og sindigt:

— Nej, det er aldeles ikke Snak.

— Godt Ord igen; men saa fortæl, hvad De véd. Der er allerede udsat en Ducør for den, som kan give Oplysninger om Kurven.

Nu er det Værtens og hans Gæsters Tur til at rejse sig for at stimle sammen i Døren. Sildeskipperen ser noget gnaven ud ved helt at være distanceret som interessant Mand.

Mølleren er nu begyndt at forklare:

— Jo, ser De, da jeg gaar fra Møllen over Halberstadts Plads, saa er jeg jo blevet li'som noget beskidt om Fingrene, og Properhed er en Møllerdyd. Derfor saa gaar jeg hen ved Bolværket, sætter mig ned og vasker Hænderne i Vandet.

Ovre ved en af Kulprammene staar en Fyr og griner i sit sorte Fjæs og si'er:

— Det er farligt, saa Du er fin paa det. Skal Du ikke ha'e et Haandklæde og tørre Dig paa?

I det samme tager han en Baadshage, og med den fører han noget hen til mig, der ligner en svømmende Karklud. Jeg tager det og smider det op paa Land. Det var Overdelen af en Kurv, der havde været tilbundet med et Stykke Sækkelærred, som kun var sprættet op paa den ene Side, medens den anden Side endnu var fastsyet. For at more den sorte Fyr, tørte jeg mig i det vaade Tøj og raabte over til ham:

— Tak for det, Kammerat!

— Og hvor længe er det siden?

— Det var lige nu. Det maa ligge derovre, hele Grejen.

„Hyttefadet“ er nu i fuldt Opbrud. Alle rejser sig og strømmer ud paa Gaden. I Spidsen Mølleren tæt fulgt af Opdageren, og efter dem alle de øvrige Gæster. Paa Halberstadts Plads bliver der formelig Opløb, mens Folk fra Havnekaféen strømmer ud paa den lille Terrasse for at se, hvad der foregaar nedenunder.

Mølleren gaar lige hen til det Sted, hvor han har lagt den ilanddrevne Kurv. Den er der stadig paa samme Plads som før. Den sorte Fyr ovre paa Kulprammen griner ikke mere. Han kan ikke forstaa, hvorledes det Stykke Ragelse pludselig har faaet saadan en Interesse.

Opdageren er ivrigt optaget af at undersøge den kriminelle Genstand. At det virkelig er Overdelen til den Kurv, i hvilken Barneliget er fundet svømmende, er der ikke nogen Tvivl om. Det er i sig selv en Opdagelse af Betydning, men han kan allerede nu gøre en hel Række andre interessante Observationer.

I Kurvens Kanter findes Stumper af Avispapir, der ganske rigtigt — efter de trykte Bogstaver at dømme — hører til „Berlingske Tidende“.

Ved den ene Kurvehank er bundet et lille Stykke Pap. Paa dette har Adressen været angivet. Papstykket er imidlertid revet midt over, saa at man kun kan se Halvdelen af Adressen:

lbe.
ade 1 A.

Tværs over Sækkelærredet, der har været bundet over Kurven, er Indholdet angivet i store, sortmalede Bogstaver som: Frugt. Af et Stempel kan man se, at Afsendingsstedet er Nakskov.

Foreløbig er der ikke mere at faa ud af Undersøgelsen, men Opdageren, der er blevet fulgt med spændt Interesse af det forsamlede Publikum, synes ogsaa at være fuldt tilfreds med dette Resultat.

Han putter en Notebog, i hvilken han har gjort nogle Optegnelser, i sin Lomme og siger til Mølleren:

— Det er bedst, at De selv bringer Deres Fund hen paa Stationen, for at De kan være sikker paa at faa Deres Ducør.

Mølleren tager Kurven og forsvinder op ad Torvegade, medens Sildeskipperen ærgerlig stirrer efter ham. Han er nu selv helt ude af Sagaen. Nogle Drenge, der har faaet Færten af, at der er Sjov i Gaden, løber et Stykke efter Mølleren, piftende i Fingrene. Saa fanges deres Opmærksomhed af en fuld Sømand, som en Betjent er i Færd med at faa bakset op i en Droske, og de opgiver Forfølgelsen.

Opdageren har imidlertid ad Brogade ligeledes begivet sig til Stationen. Betjenten er endnu ikke kommet tilbage, skønt der allerede er gaaet over en Time, siden han sendtes afsted. Opdageren

gaar spændt og febrilsk op og ned ad Gulvet, da Mølleren træder ind med sit Fund, paa hvis Modtagelse man allerede er forberedt.

Det ringer paa Telefonen inde fra Byen. Den Vagthavende melder, at det er Forespørgsel, om Opdagelsesbetjent Jeppesen er til Stede.

Opdageren gaar ind i det lille med Filt forede Rum, hvor man kan tale ugenert. Det er Betjenten, der melder, at han har maattet vente paa Bladkontoret, da man ikke straks har haft Tid til at slaa efter. Nu har man imidlertid fundet det paagældende Numer. Under Avertissementet, der lover et stille og hyggeligt Hjem for en Kvinde, der venter sin Nedkomst, staar:

Enkefru Schwalbe.
Brogade 1 A.

Opdageren fyldes af Jægerens Glæde, naar han har fundet Vildtets Spor. Hans Stemme bliver oprømt og elskværdig, medens han takker for den ekspedite Oplysning, der falder saa herligt i Traad med Bogstaverne paa Adresseskiltet, som sidder ved Kurven.

Lovens Sværd hænger nu i en Traad over et skyldbetynget Hoved.

Opdager Jeppesen skynder sig atter ud paa Gaden.

Klokken slaar ni fulde Slag fra Frelserens Kirketaarn.

KAPITEL IV.

Paa Hjørnet af Brogade, tæt ved Siden af „Den grønlandske Handel"s store, skumle Bygning, ligger der et ejendommeligt Hus.

I de store Dage, da Christianshavn spillede den dominerende Rolle i den københavnske Forretningsverden, har dette Hus aabenbart tilhørt en af de rige, ansete Købmandsfamilier.

Man ser det ikke blot paa dets fornemme Ydre, der med Forsiringer og Altaner hæver sig op lige fra Vandspejlet, og som ved Aften i Maaneskin lader det spejle sig i Kanalens Vand som et gammelt venetiansk Palæ.

Men Indtrykket af fordums Pragt er endnu tydeligere, naar man kommer indenfor og op ad de brede, lavtrinede Trapper med de udskaarne Trægelændere.

En Gang har Værelserne været store, luftige, og herskabelige. Men de har ikke mere passet til Tiden og Pengene. Ved opmurede Vægge er Rummene blevet delte paa den mest vandalske Maade, saa at man hist og her i det høje Loft ser et bibelsk Relief skaaret over. Huset er altfor forfaldent til, at det længere kan tilfredsstille et virkeligt Herskab. Saa har man maattet gøre Værelserne saa smaa, at der er Mulighed for at leje dem ud til jævnere Lejere end de, for hvem de oprindelig er bestemte.

Til dette Hus var det, at Opdageren ilsomt styrede sine Skridt. Han gik op ad de brede, knagende Trin til tredje Sal.

Paa Døren var der en Række Visitkort, hvis Navne Opdageren noterede i sin Bog. Saa ringede han paa.

Det varede noget, inden der blev lukket op. Endelig hørte han dog listende Skridt inde i Gangen, og Døren aabnedes. En lille Kone kom til Syne. Hendes Ansigt var rynket og indskrumpet. Hele hendes spinkle, lidt skrutryggede Skikkelse var indhyllet i et stort, strikket, rødt Sjal. Enderne af det holdt hun sammen over Brystet med et Par blaafrosne Hænder, der bar Muffediser paa Haandleddene. Hun rokkede sig frem paa et Par store Filtsko, der næsten helt dæmpede Lyden af hendes smaa, korte Skridt.

— Hvad ønsker De? spurgte hun og saa op paa Opdageren. Vil De tale med nogen her?

— Ja, jeg vil gerne tale med Dem, hvis De har et Værelse, hvor vi kan være ganske ugenert.

Den lille Kone saa forbavset og spørgende op paa Opdageren, der fandt Anledning til at tilføje:

— Jeg er fra Politiet!

— Fra Politiet! gentog den lille Kone og lukkede Døren helt op. Jeg holder aldrig af, naar der kommer Politi i Huset. Det vil jeg helst holde mig klar af, som en anstændig Kone. Men det er vel ikke noget slemt. Kom kun indenfor, Hr. Politi. Vi kan gaa ned i Pigekammeret. Der sover jeg selv i denne Tid for at faa det mest mulige ud ved at leje til Logerende. Det er haardt nok alligevel

at faa Lejen skrabet sammen, Hr. Politi, Folk er saa uarkkorate.

Opdageren svarede ikke paa Konens lange Tale, som hun ogsaa halvt førte for sig selv. Han fulgte efter hende gennem en lang Gang og et gammeldags Køkken ind i et lille Værelse, i hvilket der kun stod en endnu ikke redt Seng og en malet Kommode.

Konen tog en Stol inde fra Køkkenet, tørte den omhyggeligt med et Viskestykke og stillede den frem til Opdageren, der svarede:

— Tak, jeg staar helst.

Derefter fortsatte han:

— Hør, Madam Schwalbe, de klager ovre paa Stationen over, at De er altfor langsom og unøjagtig med Fra- og Tilmeldelser af Deres Logerende.

— Guj! jeg skal da ikke have en Mulkt igen, Hr. Politi, det er saa knapt i disse Tider, at jeg ikke vilde vide mine levende Raad, hvor jeg skulde skaffe de Penge fra.

— Nej, i hvert Fald saa snakker vi ikke mere om det i Dag. Det er noget andet, jeg vil tale med Dem om. Det er for Resten ikke noget, der angaar Dem selv, men De maa hjælpe mig og svare mig ordentligt og i Overensstemmelse med Sandheden paa alt, hvad jeg nu spørger Dem om.

— Ja, det kan De være evig forvisset paa, at jeg skal, svarede Madam Schwalbe, der følte sig kendelig lettet ved Opdagerens Ord, og i hvem Nysgerrigheden nu ogsaa var kommet op.

— De fik i Efteraaret en Kurv Frugt sendende, ikke sandt?

— Jo, det véd den godeste Gud, jeg gjorde. Men det er der da ikke noget ondt i? Det var de dejligste Æbler, de ligger bredt ud her paa Bunden af Skufferne, hvis Hr. Politiet vil smage et af dem.

Med disse Ord trak Konen en af Skufferne ud, og man hørte en rullende Lyd som et lille Tordenvejr.

— Nej Tak! Men sig mig: Hvem sendte Dem de Æbler?

— Min Søn, begribeligvis. Han er jo i Gartnerlære nere paa Lolland hos Gartner Mathiesen paa „Overrød" ved Nakskov. Guj, Drengen har da vel ikke stjaalet Frugten?

— Nej, vist ikke. Men sig mig: Hvor er den Kurv, i hvilken De fik Frugten?

— Ja, jeg har saamænd tænkt paa det næsten hver eneste Dag og sagt til mig selv: Nu skal Du se at faa den Kurv sendt tilbage. Men hver Gang saa blev det jo ikke til noget. Endnu forleden, da jeg gjorde i Stand oppe paa Pulterkammeret til det stakkels lille Skrog, saa tænkte jeg saamænd paa, at nu skulde det være Alvor. Men det vil De da ikke gøre mig noget for?

— Nej, vist ikke! Men hvem mener De med det stakkels lille Skrog?

— Aah, det er hende Amagerkonen, Madam Sivertsen. Jeg véd ikke, hvad der er mellem de to. Men jeg var blevet Madam Sivertsen lidt skyl-

dig op mod Jul, og saa si'er hun til mig: Madam Schwalbe, si'er hun, nu sla'r vi en Streg over Mellemværendet mod, at De tager Alma, saalænge det staar paa.

— Saalænge det staar paa?

— Ja! Jeg har et lille Pulterkammer, som jeg aldrig tidligere har tænkt paa at kunne leje ud. Det gjorde jeg saa ryddeligt, saa godt som det var muligt. Udenfor er der en Balkom, for det har en Gang været et meget fint Hus her, hvor der har boet meget fine Folk, ja, man siger gar, at der har været en Ejer, der var Millionær. Alt det gamle Skrammel, som jeg i Aarenes Løb havde faaet samlet deroppe, stillede jeg ud paa Balkomen for at skaffe Plads til en Seng, hvori Stakkelen kunde ligge.

— Og mellem det Skrammel var ogsaa Kurven?

— Ja, den var saamænd, Hr. Politi. Og da jeg saa den, tænkte jeg paa: den skal Du dog ved Lejlighed se at faa sendt tilbage til Svend. For Svend, det er nemlig min Søn, der er i Gartnerlære, og jeg huskede, hvor glad han var, da han var lille, naar han fik Lov til at gaa og rode oppe paa Pulterkammeret. Han havde faaet sig en lang Snøre, saa at han kunde ligge helt oppe paa Loftet og fiske i Kanalen. Det, syntes han, var saa morsomt.

— Hænger Balkonen da lige ud over Vandet?

— Ja, den gør saamænd, Hr. Politi.

— Og der er Dør ud til den fra det Rum, hvor hun, De kalder Stakkelen, ligger?

— Ja! det er der.

— Er Døren laaset?

— Nej, den er saamænd ikke, for jeg kunde ikke finde Nøglen, da jeg gjorde i Stand.

— Godt! Vil De saa lukke mig ind i det Loftsværelse.

— Det kan jeg ikke, Hr. Politi. Det er Synd for Stakkelen, der ligger i Sengen. Hun skulde gerne have Lov til at være lidt i Ro. Hun er saa mat ovenpaa Anstrængelserne.

— Har hun født?

— Ja, justement.

— Hvornaar?

— Igaar Eftermiddags.

— Og De har endnu ikke gjort Anmeldelse om Fødselen?

— Jeg fik ikke Tid igaar, Hr. Politi; det var min Mening, at jeg vilde have gjort det i Formiddags.

— Det er lidt sent, min gode Kone. Naa, men det er nu lige meget, men luk mig saa ind.

— Kan det ikke vente til siden, Hr. Politi?

— Nej, det maa være straks. Jeg forlanger at blive lukket ind. Det drejer sig om en Forbrydelse.

— En Forbrydelse! — stammede Værtinden og blev helt bleg, medens Knæene rystede under hende, saa at hun maatte sætte sig paa Sengekanten.

— En Forbrydelse! At saadan noget skulde passere i mit Hus.

KAPITEL V.

Madam Schwalbe var gaaet i Forvejen, og Opdager Jeppesen fulgte tæt efter Konen, der endnu rystede af Sindsbevægelse.

Trappen snævrede sig ind, og Trinene blev stejlere. Man standsede udenfor en Dør, der var til at lukke med en Krampe og en Hængelaas.

Madam Schwalbe vilde straks gaa ind, men Opdageren greb hende i Armen og holdt hende tilbage. Saa blev de begge staaende saa stille som Mus og lyttede.

Inde fra Kammeret hørte man en stærk Hulken, der af og til blev afbrudt af smaa Snøft.

— Sikken hun græder, Stakkelen! Bare der ikke er sket hende en Ulykke!

Opdageren svarede ikke. Han tog selv Krampen fra, aabnede den knagende Dør og traadte ind.

Det var et alt andet end hyggeligt Rum. Ud mod Taget løb Væggen skraat ned, og midt i den var et dybt Hak, i hvilket en Glasdør rejste sig og førte ud til en Art Balkon, der var omgivet af et lavt Jærngelænder. Døren var kun halvt tillukket, og Kulden trængte isnende ind udefra.

Tapetet paa Væggen var fugtslaaet, og i Loftet var der store gule Skjolder. Forskelligt Skrammel var stablet op i en Krog og dækket med nogle gamle Gardiner.

Op ad den ene Væg stod en tarvelig Jærnseng.

Paa de forskellige Farver i Sengetøjets enkelte Dele kunde man se, at det var skrabet sammen lidt allevegne fra.

I Sengen laa en Kvinde, der med et Skrig havde trukket Tæppet helt op til Halsen, da hun saa en Mandsperson komme ind. Hendes blaa Øjne var rødkantede og udtryksløse af Graad. De stirrede tomme og forfærdede paa de indtrædende.

Opdageren gik hen til Sengen og lagde beroligende sin Haand paa den stærkt afmagrede Kvindes ene Skulder. Hendes tynde Haar strittede i tørre Tjavser til alle Sider under en lille Kappe. Madam Schwalbe var gaaet hen til Glasdøren og havde lukket den i med et vredt Smæk:

— Hvordan er den kommet op? Hun kan jo ligge her og faa sig en Brystbetændelse eller noget værre. Hr. Politiet maa ikke tro, at det er min Skyld.

Opdageren nikkede blot, medens Madam Schwalbe fortsatte:

— Og det stakkels nyfødte Nor, Herren maa vide, hvordan det har klaret sig i den Kulde. Det skulde saamænd ikke forbavse mig, om det var gaaet hen og himlet, for mange Krummer var der ikke i det lille Pjøvs.

Med disse Ord bøjede Madam Schwalbe sig ned over en stor Spaankurv, der stod ved Siden af Sengens Hovedgærde. I det samme slog hun imidlertid Hænderne mod hinanden af Forfærdelse og udbrød:

— Men Gud Fader i Himmelen, hvor er Barnet henne.

Fra Sengen hørte man en voldsom, krampagtig Graad, medens den magre Kvindeskikkelse, der laa i den, puttede sig dybt ned under Tæppet, som vilde hun gemme sig dér for den Anklage, der nu svævede over hendes Hoved.

Madam Schwalbe vedblev at skrige op:

— Hvor er Barnet? Men saa svar dog! Hvor er Barnet blevet af, Menneske?

Opdageren tyssede atter paa Madammen og sagde:

— Det er ikke Tid og Sted til her at plage den stakkels Kvinde. Hendes Forbrydelse er desværre ogsaa kun altfor tydelig, uden at hun selv siger noget.

— Hvad har hun da gjort, Hr. Politi?

— Hun har lagt Barnet i Frugtkurven ude paa Balkonen og kastet det i Kanalen.

— I Kanalen! — Ih! Jøsses bevares, det er jo dog forfærdeligt.

Madam Schwalbe var under mange gentagne Udbrud af Skræk og Forfærdelse ilet hen til Glasdøren, som hun havde revet op.

— Ja, saa sandt Herren hjælpe mig, er Kurven borte. Men hvordan kunde De dog saadan straks finde ud af det, Hr. Politi? — tilføjede Madam Schwalbe og stirrede paa Opdageren med aaben Mund, som om han var en Troldmand.

Det var ikke langt fra, at Opdager Jeppesen, skønt hele denne Sag allerede begyndte at være ham lidt pinlig, følte en vis Stolthed over Madammens højtudtalte Beundring.

— Naa, det var ikke saa svært endda. Men nu maa vi tænke paa, hvordan vi skal faa hende flyttet.

— Flyttet! Hun kan vist ikke flyttes i den Tilstand, hun er.

— Ja, det maa Lægen afgøre.

— De vil da ikke sætte hende i Fængsel!

— Nej, ikke just det. Men hvis det paa nogen Maade kan lade sig gøre uden Livsfare, saa maa hun isoleres, indtil der kan optages Forhør over hende, og hun kan erklæres for Arrestant.

— Arrestant! Madam Schwalbe udstødte dette Ord med en saadan Voldsomhed, at det ogsaa fandt Vej til den stakkels Kvinde, der havde rullet sig helt ned under Tæppet. Nu blev dette pludselig slaaet til Side, og et forgræmmet Ansigt med store, vilde Øjne rejste sig op paa en tynd, udtæret Hals, medens Stemmen vedblev at gentage i Fortvivlelse:

— Jeg har ikke myrdet det! Jeg har ikke myrdet det!

Opdagerens Optræden, der hidtil næsten havde været elskværdig, blev nu mere kort og knap:

— Det er altid den samme Historie. Selv om Sagen er saa soleklar, at det næsten er, som om man selv havde set paa det hele med sine egne Øjne, saa begynder de dog altid med at nægte.

— Men jeg har ikke myrdet det. Jeg har ikke myrdet det.

— Lad nu være at hidse Dem op og vær bare rolig. Det kommer vi tidsnok til at tale om!

Derefter henvendte Opdageren sig til Madam

Schwalbe, og idet han med et Blyant skrev nogle Ord paa et Visitkort, rakte han hende det med den Besked:

— Vil De skynde Dem saa hurtigt som muligt med dette hen til Doktor Helsing og bede ham komme, saa snart han kan.

Madam Schwalbe, der var blevet helt oprevet af Morgenens Begivenheder, trippede forvirret af Sted med sine smaa, korte Skridt.

Opdageren gav sig derefter til at gaa rundt i Værelset, hvor han syntes at anstille forskellige Observationer, som han noterede i sin Lommebog. Patienten laa imidlertid og klynkede i Sengen, medens hun med de store, forskræmte Øjne fulgte enhver af den fremmede Mands Bevægelser. Af og til mumlede hun halvhøjt mellem Tænderne, der klaprede i Munden paa hende:

— Jeg har ikke myrdet det! Jeg har ikke myrdet det!

Opdageren syntes nu slet ikke mere at tage nogen Notits af hende. Han var altfor ivrigt optaget af at undersøge en Stump af en gammel Avis, som han havde fundet paa Gulvet henne ved Døren, der førte ud til Balkonen. Han nikkede hen for sig med en tilfreds Mine som en Mand, der føler sig bestyrket i sine Formodninger og sikker i sit Forsæt.

Man hørte Trin paa Trapperne. Det var Madam Schwalbe, der forpustet kom med Doktoren, som næppe nok kunde følge hende.

Opdageren vekslede sagte nogle Ord med Læ-

gen, der beklagende rystede paa Hovedet og derefter gav sig til at undersøge Patienten.

Lidt efter sagde han:

— Jeg mener ikke, at der er noget til Hinder for, at vi flytter hende, naar det blot sker med tilstrækkelig Forsigtighed. Det er væsentlig hendes Nerver, der er angrebne, og hun vil kun have godt af at komme under ordentlig Behandling. Det vil jo ogsaa være vanskeligt for hele Sagen at have hende liggende her længere.

— Netop, Hr. Doktor!

— Vel, saa tager jeg Ansvaret paa mig. Hent De saa en Droske, medens jeg bliver her og sørger for, at Madam Schwalbe kan faa Patienten pakket ordentlig ind, saa at hun ikke tager nogen Skade paa Køreturen.

Da Opdager Jeppesen kom ned paa Gaden, havde der allerede udenfor Huset samlet sig en maabende Klynge. Rygtet havde langsomt bredt sig om, at der var sket noget usædvanligt; hvad det var, vidste man ikke rigtigt: et Ulykkestilfælde, en Forbrydelse eller noget andet mindst ligesaa interessant. Der var i hvert Fald baade Politi og Læge i Huset.

Nu kom der en Droske skrumplende over Stenbroen i skarpt Luntetrav. Det var et sikkert Tegn. Det er, som om københavnske Kuske altid faar mere travlt end ellers, naar de skal køre for Politiet.

Sammenstimlingen voksede, og en uniformeret Betjent troppede op:

— Passér Gaden!

Nu vidste man, at der virkelig var noget paa Færde.

Porten, der hidtil havde været lukket, blev aabnet, og en Kvinde, der var saa tæt indhyllet i Tæpper, at man ikke kunde se hendes Ansigt, blev hjulpet ud og lempeligt løftet op i Drosken. De forreste Madammer, der med Kurve paa Armen bøjede Overkroppen frem foran Betjenten, mente, at der lød Graad bag Tæpperne, og hengav sig derefter til allehaande Gisninger.

Disse fik yderligere fast Form, da en af de nærmest staaende hørte, at Opdageren, inden han selv sprang ind i Vognen, sagde til Kusken:

— Til Fødselsstiftelsen!

Under Hurraraab fra en Flok Drenge, der nu havde faaet Færten af, at der var Sjov i Gaden, satte Drosken sig i Bevægelse og rumlede over Knippelsbro.

KAPITEL VI.

Obduktionen af det lille Barnelig havde konstateret, at Lungerne havde fungeret, og at der altsaa havde været Liv ved Fødselen.

Iøvrigt var Resultatet derimod usikkert. Det lod sig ikke med Bestemthed afgøre, hvorvidt Bar-

net var død ved Drukning, eller om det Slag, det havde faaet i Hovedet, kunde have været medvirkende ved dets Død. At dette sidste ikke havde været Tilfældet, kunde man dog med nogenlunde Sikkerhed konstatere ad anden Vej.

Blandt dem, der havde været afhørt, var selvfølgelig ogsaa Madam Schwalbe. Hun havde under Afhøringen været meget betaget af, hvad der var passeret i hendes Hus, og hun havde i alle Maader givet sin Logerende, Anna Berg, det bedste Skudsmaal. Hun havde vel forklaret, at Barnet, ved hvis Fødsel hun selv havde været Hjælperske, havde været temmelig usselt, da det kom til Verden. Paa den anden Side havde hun imidlertid indrømmet, at da hun om Aftenen før det formentlige Drab skulde have fundet Sted, havde set op paa Loftskammeret, laa Barnet levende i Kurven ved Siden af Moderens Seng.

Mere kunde hun ikke oplyse.

Medens Assessor Hævd, til hvem Sagen var henvist, efterat Arrestdekret var afsagt, indsamlede dette og andet Materiale, laa Anna imidlertid ude paa Fødselsstiftelsen i Amaliegade.

Det var et dejligt lyst Værelse, i hvilket der var højt til Loftet; og hver Morgen, naar Anna vaagnede, kom hun til at tænke paa, hvor hyggelig Stuen var i Sammenligning med det Tagkammer, i hvilket hun tidligere havde ligget.

Og alle var de venlige imod hende. Særlig var der en ældre Sygeplejerske, der af og til sad ved hendes Seng og talte med hende. Hun fortalte hende, hvorledes der for over hundrede Aar siden

havde været en Skuffe i Hospitalets Port. Den Skuffe kunde enhver Moder, der ikke vidste, hvad hun skulde gøre med sit nyfødte Barn, trække ud for derefter at lægge den lille i den.

— Blev Barnet saa forsørget? — spurgte Anna med store Øjne.

— Ja, det blev det! svarede Sygeplejersken.

Anna blev tavs, som om hun spekulerede paa noget, og Sygeplejersken sagde derfor tilsidst:

— De tænker maaske paa, Anna, at hvis der endnu havde været saadan en Skuffe, saa var *det* ikke sket?

— Nej, — sagde Anna langsomt og rystede paa Hovedet. Jeg tror ikke, jeg havde lagt mit Barn i Skuffen, for saa havde jeg vel aldrig mere faaet det at se, og saa lille det var, saa holdt jeg dog saa meget af det, mens det levede.

Men jeg tænker paa, at det som skete, det var aldrig hændt, hvis jeg havde ligget i saadan et stort, lyst Værelse og ikke paa det uhyggelige Loft, hvor jeg blev saa forfærdelig angst.

Sygeplejersken strøg Anna over Panden med sin bløde Haand og sagde:

— De skal ikke fortælle mig noget om den Sag, lille Anna, vent med det, til De bliver spurgt. Jeg ønsker ikke at trænge ind paa Dem.

Hele Eftermiddagen laa Anna ganske stille og tænkte paa, hvor gode Menneskene var. Hun følte sig saa vel mellem de hvide, friske Lagener, medens der herskede den dybeste Ro og Stilhed omkring hende. Fortiden syntes hende en ækel Drøm, og hun tænkte kun paa, hvor det maatte være dej-

ligt at ligge saadan hele Livet og udhvile sin Træthed.

Men efterhaanden kom Kræfterne tilbage, og med dem Længslen efter atter at bevæge Lemmerne.

En Dag sagde saa Sygeplejersken til hende:

— Stakkels Anna! Nu er De rask og skal udskrives.

Anna forstod ikke, hvorfor Sygeplejersken havde sagt „stakkels". Det var da dejligt at være rask igen.

Men om Eftermiddagen forstod Anna, hvad Sygeplejersken havde ment, thi saa holdt der en Droske udenfor, og i den blev Anna kørt til Kvindearresten i den store, skumle Bygning paa Nytorv.

Hele Aftenen græd hun i sin lille, uhyggelige Celle. Hun forstod instinktmæssigt, at nu begyndte de onde Dage.

Blot hun dog havde haft et eneste Menneske, med hvem hun kunde tale, og som hun kunde have udøst sit Hjærte for og bedt om Raad.

Men der var slet ingen, der tog Notits af hende. En Dag blev hun saa ført ud af Cellen og op til Assessoren. Han havde meget travlt, og han spurgte hende kun om hendes Navn, Alder og andre ganske almindelige Ting. Derefter blev Anna igen sat ned i sin Ensomhed. Og her mellem de trange Mure vedblev hun et hundrede Gange at fremkalde for sig selv Billedet af, hvad der var sket hin skæbnesvangre Nat, før Politiet kom og hentede hende.

Saadan gik tre Dage. Tre lange Dage og Nætter.

Saa kom det andet Forhør.

Assessor Hævd havde nu sat sig fuldstændig ind i Sagen, der forekom ham saa simpel og lige til, at det næppe vilde kunne være forbunden med store Anstrængelser at faa Arrestanten til at aflægge en fuldstændig Tilstaaelse.

Anna Berg var bleven mere rolig. Hun havde allerede saa smaat vænnet sig til Omgivelserne, der ikke længere gjorde det alt overvældende Indtryk paa hende, som da hun blev fremstillet første Gang. Hun havde faaet en vis Tillid til Kammerbetjenten, der havde talt mildt og venligt til hende, og hun syntes ogsaa, at Assessoren saa meget elskværdigere ud end første Gang, medens han sad derinde bag Skranken og alle sine lærde Bøger.

Over Annas Person var der da ikke længere den klynkende Forknythed som i det første Forhør. Hendes Væsen var stille, men net og beskedent, og hendes kønne blaa Øjne havde faaet deres tidligere tilforladelige og troskyldige Udtryk. Hendes tarvelige Paaklædning var ordentlig, og hendes Haar var redt glat tilbage paa hver Side af den lidt voksgule Pande. Med al den Energi hun raadede over, havde hun besluttet at fastholde sin Uskyldighed i det Barnemord, som man vilde paadutte hende, og at sige hele den fulde Sandhed, saaledes som hun nu Gang efter Gang havde gentaget den for sig selv, medens hun sad dernede i Cellen.

Assessoren betragtede Anna med et Blik, i hvilket der laa en vis medlidende Velvilje, og sagde ganske blidt:

— Fortæl mig saa uden Omsvøb, hvorledes

den sørgelige Begivenhed gik til, og husk vel paa, at De kun forværrer Deres Sag ved Benægtelser og Udflugter. Jeg ser nok, at De under den foreløbige Afhøring har forsøgt paa at komme udenom en egentlig Tilstaaelse, og af Hensyn til Deres Tilstand har man ikke prøvet paa at trænge nærmere ind paa Dem. Men nu, da De er fuldstændig rask, og da De har faaet Tid til i Ro at tænke nærmere over Sagen, saa forventer jeg, at De vil tale frit ud og ikke stikke noget under Stolen.

Anna nikkede svagt, og Assessoren fortsatte i en endnu blidere, opmuntrende Tone:

— I saa Fald vil De kunne gøre Regning paa al mulig Velvilje fra min Side. I Sager af den Art vil jeg nødig optræde med Strænghed. Lad mig saa høre, hvad der er sket.

Anna syntes at samle hele sin Kraft, og hendes Stemme var rolig, medens hun langsomt sagde:

— Jeg var saa glad ved det lille Barn, Hr. Assessor. Selv om jeg et Øjeblik med Bekymring tænkte paa, hvordan jeg i Fremtiden skulde ernære det, saa faldt det mig dog aldrig med en eneste Tanke ind at skille mig af med det.

At dræbe det, vilde have fyldt mig med Rædsel, det var jo mit eget Kød og Blod.

Et Par Gange i Nattens Løb hørte jeg det klage sig ganske sagte, og jeg beroligede det saa godt, jeg kunde. Men jeg var saa forfærdelig træt og udmattet, og jeg faldt i en lang, tung Søvn. Da jeg atter vaagnede, lyttede jeg straks efter Barnet, men det var ganske stille. Jeg vedblev at lytte; det var stadig stille. Jeg hørte ikke saa meget

som en Bevægelse. Tilsidst blev jeg helt uhyggelig til Mode. Med en Kraftanstrængelse sprang jeg ud af Sengen og tændte et Lys.

Da jeg holdt det hen over Barnets Ansigt, foer jeg tilbage af Forfærdelse. Huden var helt gusten, og Trækkene var slet ikke til at kende. Jeg blev greben af Rædsel. Barnet var dødt, og nu vilde de sige, at jeg havde dræbt det, fordi jeg var saa fattig og ikke kunde ernære det.

Først vilde jeg kalde paa Madam Schwalbe. Aah! blot jeg dog havde gjort det, saa var dette maaske ikke kommet. Men jeg var saa bange for hende. Jeg betragtede igen Barnet. Det saa endnu uhyggeligere ud end før, og saa véd jeg ikke, hvordan det kom. Pludselig slog det ned i mig, at dette Barnelig maatte væk. Jeg tog det op af Kurven. Det lille Legeme var isnende koldt. Mine Hænder rystede, og jeg vendte mig halvvejs bort, medens jeg rullede Liget ind i en Avis, der laa paa Natbordet. Saa rev jeg Døren op til det, de kaldte Balkonen. Der stod en Kurv. Jeg kastede i en Fart Pakken ned i Kurven, og saa smed jeg den ud over Rækværket. Jeg hørte et Plump dybt nede, og i det samme gik det op for mig, hvad jeg havde gjort.

Jeg kastede mig hulkende paa Sengen, og dér laa jeg endnu, da Politiet kom og tog mig. Men jeg har ikke myrdet det, Hr. Assessor. Jeg har ikke myrdet det! Det var dødt, da jeg kastede det i Vandet, det var dødt, og jeg smed det kun i Vandet, fordi jeg blev saa forfærdet ved at se, at det

var dødt. Det er sandt, det er sandt, som jeg siger, Hr. Assessor!

Under de sidste Udbrud havde Anna, der til en Begyndelse havde været rolig, drevet sig selv til en saadan næsten hysterisk Ophidselse, at Assessoren, som havde ladet hende tale ud, fandt det bedst at afbryde Forhøret uden foreløbig at gaa nærmere ind paa den afgivne Forklaring.

Et Kvarter senere sad Anna atter alene i sin Celle.

KAPITEL VII.

Sneen var faldet tæt og blødt om Formiddagen og havde lagt hvidt Gelænder paa Knippelsbros Rækværker og tykke, uldne Nathuer paa Lygternes Lanterner. De to Færdselsstrømme skød sig besværligt forbi hinanden for ikke at sammenfiltres paa den smalle Bro, hvor de elektriske Sporvogne uafbrudt ringede, medens den store Mudderpram ved Bolværket ustandseligt gurglede Vand og Sten fra sig.

Midt i Vrimlen af Lastvogne med Tang, Kul og Huder krydsede en lille Vogn, der lignede et Drivhus paa Hjul. Paa Bukken sad en Amagerkone med Ansigtet gemt i det sorte, strikkede

Hovedtøj. Det var Madam Sivertsen, der var paa Vejen fra Amagertorv til Christianshavns Torv, hvor hun skulde tilse den Frugthal, som hun havde etableret dér, og som bestyredes af hendes ældste Datter Inger, der allerede i Dragør regnedes for et godt og solidt Parti.

Klokken var to, og de fleste Vogne havde allerede forladt Torvet. Kun henne ved Bolværket var der endnu lidt Handel i den overdækkede Pæreskude, der solgte Ost fra Lolland, og hos en Pranger, der udbød tre levende Torsk fra Hyttefad for den fabelagtigt billige Pris af 20 Øre.

Madam Sivertsen lod sin Vogn holde foran Gæstgiveriet ligeoverfor Kvindefængslet, der ud mod Torvet ikke har noget afskrækkende ved sig. Snarere ser det helt stateligt og hyggeligt ud med de mange Funktionærlejligheder, i hvis Vinduer man med Forkærlighed synes at dyrke alle Slags levende Blomster med stærke, muntre Farver.

Inde i Butikken laa et stort Brev, der var kommmet tidlig paa Formiddagen, og som var sendt ind ude fra Amager, da man antagelig havde tillagt dets hurtige Besørgelse særlig Betydning.

Madam Sivertsen brækkede nysgerrigt Brevet og læste det med stigende Forbavselse. Det var ikke nogen Vidnestævning, men en høflig Anmodning fra tredje Kriminalkammers Assessor, der anmodede Madam Sivertsen om godhedsfuldt at se op til ham en Dag, naar det passede hende, mellem et og fire.

For Madam Sivertsen stod Myndighederne som

noget højere, hvis blotte Ønske var hende en Befaling. Da Klokken kun var lidt over to, begav hun sig altsaa straks tilbage til Nytorv, skønt Inger et Øjeblik prøvede at forestille hende, at hun hellere maatte vente til næste Dag og saa tage Stadstøjet paa fra Morgenstunden. Men Madam Sivertsen svarede paa sin drastiske Maade:

— Passiar, min Engel! Arbejdstøj er ingen Skam, og hvad man kan gøre i Dag, skal man aldrig opsætte til i Morgen.

Saa krydsede hun atter over Broen med sit lille, rullende Drivhus, bag hvis Glasvægge Tulipanerne virrede med deres brogede Hoveder.

Til nogen Forbavselse for Politivagten jollede Madam Sivertsen i Tillid til sin Missions Vigtighed lige gennem den lave Port ved Justérkammeret og fortøjede inde i Gaarden mellem glemte Barnevogne og andet Skrammel paa Siden af det store, grønne „Salatfad", der lige var ved at sætte sig i Bevægelse.

Med et Smil lod man den joviale Amagerkone holde og førte hende op ad Trapperne til tredje Kriminalkammer, hvor Assessoren netop i Øjeblikket ikke var optaget.

Efterat Assessor Hævd havde udtalt sin Paaskønnelse for den ekspedite Opfyldelse af hans Anmodning, fortsatte han i en mere højtidelig Tone:

— Jeg har ladet Dem kalde herop, Madam Sivertsen, fordi jeg af Anna Bergs Forklaring har faaet det Indtryk, at De nærer Velvilje for hende og har taget Dem af hende.

— Jeg har altid godt kunnet lide det lille Menneske, lige fra den første Dag, jeg saa hende.

— Er De i Familie med hende?

— Nej, paa det Lag! Hun tjente hos et Herskab, der var en god Kunde hos mig. De er for Resten senere taget til Provinsen. Herren var Militær og blev forflyttet.

Første Gang, jeg saa den lille Anna, var en Torvedag, da der var meget at bestille. I Skyndingen kom jeg til at give hende tilbage paa en Femkroneseddel i den Tro, at det var en Tikrone. Da jeg gjorde op, mærkede jeg straks Fejltagelsen, men jeg vidste ikke, hvor den stak.

Ligesom jeg vilde til at køre hjem, kom saa Anna tilbage med de fem Kroner. Jeg blev helt glad ved det, dels fordi det altid er mig ligesom en Tilfredsstillelse, at der dog er Ærlighed til i Verden, dels fordi jeg nu en Gang ikke kan fordrage at miste Penge paa den Maade.

Saa takkede jeg Anna og bad hende ud til mig til Dragør, og vi kom allesammen til at holde meget af hende.

— Var hun allerede den Gang gift?

— Nej! Det kom først senere, og det har jeg altid ligesom bebrejdet mig selv lidt, fordi jeg maaske ikke var helt uden Skyld. Jeg burde have været klogere og forhindret det.

— Hvordan mener De?

— Jo, ser Hr. Assessoren, da Anna Sørensen første Gang kom ud til os — hun hed nemlig Sørensen, før hun blev gift — saa var der en Maler, der hed Berg, som gik ude hos os. Han var nok

egentlig Kunstmaler, og han kom en Dag ved Døren og solgte os et stort Stykke fra Amager for ikke meget mere, end som Rammen var værd.

Vi bød ham paa Kaffe, og vi snakkede med ham, og vi kunde jo nok forstaa, at det var smaat med Fortjenesten, uden at han da for Resten ellers klagede sig. Han saa kun klejn ud, og Øjnene lyste paa ham, mens han spiste og drak.

Da vi den Sommer skulde have pudset lidt op i Huset baade indvendig og udvendig, saa siger jeg til ham, om han ikke skulde have Lyst til at paatage sig Arbejdet mod at faa Kost og Logis, saa længe det stod paa. Det vilde han da hellere end gerne.

Han kom hurtig til Hægterne. Han sang og fløjtede, saa lang Dagen var, og sled i det fra Morgen til Aften. Helt fin i Klæderne blev han ogsaa, og nu opdagede vi først, at han var en rigtig køn Fyr, om han ogsaa saa lidt svagelig ud. Om Aftenen spillede han for os paa sin Guitar og trallede alle Slags lystige Viser, eller ogsaa tegnede han Børnene, der hang ved ham, som om han kunde have været deres Onkel.

Saa varede det ikke længe, inden jeg opdagede, at han og Anna havde et godt Øje til hinanden. Den Gang skulde jeg jo have talt dem til Fornuft, men man er altid mere bagklog end forklog. Han havde faaet lidt Arbejde, og straks skulde han jo gifte sig. De fik da ogsaa indrettet sig meget net, men mest paa Afbetaling og Kredit. Et halvt Aar efter døde han saa af Brystsyge, og Anna sad Enke med Gæld og et Barn i Vente. Det var den bare

Ynk og Elendighed. Da vi ikke selv kunde have hende ude hos os, saa var det, at jeg kom paa den Tanke, at hun kunde bo hos Madam Schwalbe, til det var overstaaet, da Madammen ofte før har haft Barselkvinder boende hos sig.

— Og hun skyldte Dem Penge?

— Naa ja! det var ikke saa farligt. Men jeg tænkte, at det var bedst for alle Parter, naar det lille Mellemværende gik op imod, at Anna havde det nogenlunde ordentlig, til det værste var forbi.

— Det var smukt tænkt af Dem, Madam Sivertsen, men det var jo kedeligt, at Resultatet blev saa daarligt.

— Ja, det skal Herren vide! Men hvis Hr. Assessoren med de Ord mener, at det ikke er sandt, som Anna siger, og at hun skulde have myrdet sit Barn, saa tror jeg ikke paa det. Havde Barnet været levende, saa vilde Anna aldrig have kunnet bringe det over sit Hjærte at slaa det ihjel.

— De tænker nu saa godt om alle Folk, Madam Sivertsen, og det taler til Ære for Deres gode Hjærte, men alt tyder rigtignok paa, at hun alligevel har ombragt det.

— Har hun det, saa har det ogsaa været, fordi hun ikke har været sig selv. Jeg har selv født tre Børn, og jeg har født dem under gode og lykkelige Forhold. Men da jeg fødte det sidste, da var jeg flere Gange saadan til Mode, at jeg slet ikke kendte mig selv, og jeg kunde have gjort Ting, som jeg ikke vilde kunne have forklaret mig bagefter. Det er noget, som Mænd ikke kan forstaa, og det var maaske ogsaa bedst, Hr. Assessor, om vi gifte Ko-

ner i saadanne Sager fik Lov til at sige et Ord med.

— Ja Tak, Madam Sivertsen! De er ikke her for at lave Retsreform!

Jeg har nu faaet at vide, hvad jeg ønskede at vide, og Deres Forklaring vil kun kunne gavne den Tiltalte, selv om hun næppe vil slippe for Straf. Barnemorderskerne har altid mange Udflugter, som Retten ikke kan tage Hensyn til, og Kvinderne holder altid sammen, naar det gælder at frelse hinanden.

— Det sidste kan der maaske være noget om, Hr. Assessor, og tør jeg bede Dem sige til Anna, at naar hun kommer ud, enten det nu varer kortere eller længere, saa skal hun altid kunne finde Tilhold hos os, det kan maaske opmuntre Stakkelen lidt.

— Det skal jeg sige til hende, og jeg takker Dem paa hendes Vegne. De er et godt Menneske, Madam Sivertsen.

Denne Anerkendelse i selve det skumle Retslokale var næsten for meget for den brave Amagerkone, der med Bagen af Haanden aftørrede en stor Taare, idet hun med et dybt Kniks forlod Kriminalkammeret.

KAPITEL VIII.

Midt i Højsommeren faldt Anna Bergs Dom ved Kriminal- og Politiretten.

Hun havde i Mellemtiden siddet i den mørke, skumle Bygning ude paa Christianshavn, som i sin Tid benyttedes til Straffeanstalt, men som nu af Københavns Kommune dels anvendes til Tvangsarbejdsanstalt dels til Varetægtsfængsel for de kvindelige Arrestanter, som der ikke er Plads til paa Nytorv.

Turene i „Salatfadet" ind til Forhørene var blevet hende en Vanesag. Hun led ikke saa stærkt ved Ensomheden, fordi alle hendes Tanker hypnotisk var bundne til det store Fremtidsspørgsmaal: Vilde hun blive dømt for Barnemord, eller vilde hun blive frikendt for dette og kun blive idømt en mindre Straf, som hun mulig kunde være hjemfalden til efter Loven paa Grund af sit Forhold til det døde Barn. Denne Straf kunde imidlertid næppe blive højere, end at hun allerede havde sonet den ved sit Varetægtsfængsel, og hun vilde da være fri den Dag, da Dommen faldt.

Der syntes en Tid virkelig at være Haab om en saadan Frifindelse. Obduktionen havde som omtalt kun givet et usikkert Resultat. Det fremhævedes dog, at der ikke var Vand i Barnets Lunger, hvad der kunde tyde paa, at Tiltaltes Forklaring om, at Barnet allerede var dødt, da hun kastede det ud, kunde være rigtig.

Paa den anden Side var det jo derfor ikke givet, at Døden var indtraadt paa naturlig Maade.

Det var nok saa rimeligt, at Moderen i et Anfald af Mismod først havde dræbt Barnet og derefter kastet det i Vandet enten for at skjule sin Forbrydelse, eller fordi hun var blevet overrasket eller grebet af Rædsel for sin Gerning.

Dette mente i hvert Fald Assessor Hævd, og herfor talte ogsaa Madam Schwalbes beedigede Udsagn, at Barnet var levende, da hun saa op til Moderen, kort før denne antagelig havde begaaet sin Forbrydelse.

Annas Beskrivelse af det døde Barn var ogsaa af den Beskaffenhed, at den kunde tyde paa et Fantasibillede. Det var næppe rimeligt, at Barnet skulde være død saa hurtigt og lydløst, at Moderen ikke skulde være vaagnet, inden dets Liv allerede var udslukt, og det var heller ikke sandsynligt, at Barnets Udseende skulde have ændret sig saa hurtigt, at det næsten var blevet ukendeligt for Moderen.

Men mest medvirkende til Dommen var dog maaske nogle Ord, der saa at sige var faldne Anna Berg ud af Munden, og som hun ikke selv havde lagt nogen Vægt paa.

Det var i et af Forhørene, da Anna Berg var træt og lidende af Hovedpine, der i den sidste Tid oftere var begyndt at plage hende, at Assessoren sagde:

— Er De nu ogsaa ganske sikker paa, at Barnet var dødt?

— Saa vidt jeg kunde se, var det dødt.

— Men kan De ikke have taget fejl?

— Det er jo muligt.

Protokolføreren saa uvilkaarligt op, som vilde han standse hende, men Assessoren henvendte sig i det samme til ham og dikterede:

— I Modsætning til sin tidligere Forklaring turde Tiltalte nu ikke længere paastaa, at hun var fuldt ud sikker paa, at Barnet var dødt, da hun kastede det i Vandet.

Den voterende Assessor, en ældre, humant tænkende Jurist, der ubevidst helst lod Dom følge paa Arrestation, kom derfor til det Resultat, at Anna var skyldig. Motivet maatte som saa sørgelig ofte før søges i Moderens Frygt for, hvorledes hun skulde klare sig selv og sørge for Barnet i Fremtiden.

At den fortvivlede Handling var udført under saadanne Omstændigheder, at den straks maatte opdages, først og fremmest af Madam Schwalbe, var kun et yderligere Bevis for den gamle, fastslaaede Sætning, at ingen opfører sig saa dumt som Forbrydere, naar de udelukkende handler under Øjeblikkets Indskydelse.

Under Hensyn til Sagens Omstændigheder blev Straffen dog udmaalt saa lavt som paa nogen Maade muligt, idet den fastsattes til 2 Aars Straffearbejde.

En Dag blev Anna Berg — der nu var flyttet tilbage til Nytorv — saa hentet fra sin Celle og ført ned paa Arrestvagtmesterens Kontor, hvor hendes Dom blev hende forkyndt ved to Betjente.

Hendes Defensor, der var en brav ældre Overretsprokurator, som til Husbehov havde taget sig

af den Klient, til hvis Forsvar han var blevet beskikket af det Offentlige, raadede hende til ikke at appellere. Det vilde kun forøge Længden af hendes Varetægtsarrest, og hun vilde ved Højesteret ikke slippe *billigere,* som Sagføreren udtrykte sig. De gamle Herrer deroppe tog saa strængt paa den Slags Sager.

Derimod skrev Prokuratoren en Benaadningsansøgning for hende.

Atter gik en Tid i Spænding. Saa kom der Meddelelse om, at Benaadningsansøgningen var afslaaet, og samme Dags Eftermiddag blev Anna Berg derefter afhentet af en københavnsk Opdagelsesbetjent, der skulde aflevere hende til Straffeanstalten for kvindelige Fanger paa Christianshavn.

Ved et Tilfælde, der kunde se ud, som om det var fremgaaet af et Arrangement, var denne Opdager ikke nogen anden end Betjent Jeppesen, der i sin Tid havde foretaget Annas Anholdelse.

Da de var komne ned i Drosken, som holdt og ventede paa dem udenfor Arrestbygningen, sagde Opdageren:

— Nu, da De har faaet Deres Dom, lille Anna, kan De jo ligesaa godt tilstaa, at De har dræbt Deres Barn. Tro De mig, det vil gøre Dem Opholdet i Fængslet mindre svært, naar De faar lettet Deres Hjærte, inden De gaar derind.

— Men jeg har jo ikke dræbt det! udbrød Anna med opblussende Energi.

— Ja ja! De kan jo gærne fastholde Deres Benægtelse og spille den uskyldige, hvis det kan more Dem. Men det vil jeg sige Dem som en nyt-

tig Oplysning, at Inspektøren indstiller Dem næppe til Benaadning, saa længe De benægter. Ellers skulde jeg kende ham daarligt.

Anna sad taus, som om hun tænkte over Opdagerens Ord. Saa sagde hun ganske sagte og forknyt:

— Men jeg kan da ikke tilstaa, hvad jeg aldrig har gjort.

— Der er naturligvis slet ingen, der har gjort det, naar det kommer til Stykket. Det er sket saadan ganske af sig selv. Ikke?

— Næ—æh! Det er det vel ikke.

— Naa dog ikke. Har De da Mistanke til nogen anden? spurgte Opdageren, uden at han vistnok ventede noget Svar.

— Maaske! svarede Anna imidlertid stilfærdigt.

Opdageren saa skarpt hen paa hende og spurgte:

— Hvad mener De med det?

Det var første Gang, at Anna, der under Sagen var optraadt saa taalmodigt og resigneret, fremkom med en Udtalelse, der gik ud over en Benægtelse af at have begaaet den Forbrydelse, hun sigtedes for.

Anna sad længe tavs, som betænkte hun sig paa, hvorvidt hun skulde tale eller ej, men tilsidst kom det dog:

— Madam Schwalbe fik jo ikke noget for at ha'e mig andet end som det, hun skyldte Madam Sivertsen.

— Mener De, at De var hende til Besvær?

— Det véd En jo aldrig.

— Hvorfor har De ikke sagt det i Retten eller til Deres Defensor?

— Det er jeg først kommet til at tænke paa i de sidste Dage, efterat jeg var dømt. Og saa var jeg ogsaa bange for hende, naar hun var bleven kaldt op. Men nu faar jeg hende jo ikke at se for det første.

Denne Gang svarede Opdager Jeppesen ikke. Han vidste af Erfaring, at den, der har faaet sin endelige Dom, og hvis Udsagn ikke længere underkastes Undersøgelse, altid finder nye Undskyldninger og Udflugter for at hævde sin Uskyld.

Alligevel havde han bidt Mærke i denne simple ægte menneskelige Sætning:

— Madam Schwalbe fik jo ikke noget for at ha'e mig andet end som det, hun skyldte Madam Sivertsen.

Madam Schwalbe kunde nok antages for at være en Kvinde, der ikke ansaa Gælds Betaling for Bos Forøgelse.

Opdager Jeppesen fik dog ikke Tid til at forfølge denne Tanke videre.

Drosken standsede. Man var naaet til Kvindefængslet. En Ringning hørtes dybt inde, et Nøgleknippe raslede i en Laas, den tunge Dør gik op, og Anna traadte ind i den skumle, mørke Bygning, der skulde være hendes ufrivillige Hjem i de kommende 16 Maaneder.

Seksten Maaneder! Det var en frygtelig lang Tid, og dog syntes hun, at det var ligesom en Slags Benaadning, da hun jo var dømt til to Aar.

Men hendes Defensor havde forklaret hende, at Afslaget i Straffetiden stammede fra, at hun skulde sidde alene.

For Anna stod Ensomheden ikke som noget særlig afskrækkende. Hun var allerede begyndt at vænne sig til den. Ogsaa til Fængselsomgivelserne var hun snart vant, og hun kastede et næsten nysgærrigt Blik omkring sig, medens hun ad lange Gange blev ført til Assistentens Kontor.

Tilsammen føltes det som en Afveksling i Ensformigheden.

Assistenten var venlig men forretningsmæssig. Han undersøgte først, om alle Formaliteter var i Orden, og om Sagens Akter og de for Straffeanstalten bestemte Papirer var til Stede deriblandt særlig en Udskrift af Dommen.

Saa gik han over til at optage en Fortegnelse over alt, hvad Fangen havde paa sin Person af Klædningsstykker.

Efterat Listen var affattet med stor Omhyggelighed, spurgte han:

— Har Du Penge?

Anna saa op. Det var første Gang, der blev sagt Du til hende. Det virkede overraskende og lidt beskæmmende paa hende, at en fremmed Mand tiltalte hende saaledes.

Hun rakte imidlertid en lille, tarvelig sort Læderpung frem. Den blev aabnet, og dens Indhold gjort op. Der var ialt 4 Kroner og 57 Øre.

— Har Du Smykker?

— Smykker? gentog Anna.

— Ja, Smykker eller Værdigenstanden?

— Nej!

— Hvad er det, Du har der paa Fingeren?

— Det er min Vielsesring.

— Den maa Du tage af.

— Hvad kan den gøre?

— Saadan er Reglementet nu engang, svarede Assistenten, medens Anna langsomt og nølende med Besvær fjærnede Ringen, der ikke havde været af hendes Finger, siden den lykkelige Dag, da hun fik den af sin Forlovede. Den Ring tog mange Minder med sig, da hun lagde den paa Pulten foran Assistenten, der sagde:

— Den vil blive opbevaret hos Kasseren sammen med Dine Penge, til Du atter er kommet paa fri Fod.

Derefter trykkede Assistenten paa en Knap, og Fængselsportneren traadte ind med militærisk Hilsen.

— Før Fangen ned til Opsynsdamen! sagde Assistenten.

Portneren forsvandt med Anna, der trippede foran med sine smaa, fattige Pakkenilliker, spændt paa, hvad der videre skulde ske.

KAPITEL IX.

Det Fængsel, der nu havde lukket sine Porte bag den dømte Barnemorderske, var en Gang det berygtede Børnehus.

Børnehuset! Navnet har en uhyggelig Klang i Publikums Øren, ubevidst, men dog med Rette.

Om dette Sted vilde man kunne skrive den mest rystende Skildring af menneskelig Ydmygelse og Elendighed, den blodigste Anklage mod dansk Retfærdighed i de svundne Aarhundreder.

Børnehuset var humant i sin Fødselstanke. Hvor tidligere Falk Lykkes stolte Ejendom laa, vilde Kongen 1662 oprette et Hjem for stakkels forsømte eller forældreløse Børn, der her skulde opdrages til gode og nyttige Statsborgere.

Og hvilken Parodi blev dette Børnehus i Praksis. Værre end en Ladegaard og et Tugthus, raaere end de usleste Kipper og tarveligste Glædeshuse.

En sammenskrabet Skare af Tvangsarbejdere, tilhørende Tyves, Morderes og løsagtige Kvinders Rós, fyldte Værkstederne for at yde billigt Udrustningsmateriel til Hær og Flaade.

Idelig laa man i Kamp med økonomiske Vanskeligheder, og Følgen var en skandaløs Overfyldning. Skønt Børnehuset kun var beregnet til 200 Personer, stoppede man dog 400 ind i dets trange Rum, og hvad var det saa for Folk: Sædelighedsforbrydere, løsagtige Fruentimmere, Stoddere, Betlere, Drenge, der var løbne af Lære, og vanartede Børn lige fra Seksaarsalderen.

Et sandt Helvede, hvor den, der blot havde den mindste Smule Æresfølelse eller Moral i Livet, kunde studere sig til udlært Professor i alle Laster.

Mord, Drab, Uterlighed, Vold, Raahed og al Slags smitsom Syge trivedes saa frodigt som

Ukrudt ved en Mødding, indtil man endelig fik Raad til en Ombygning. Det var Struensees Fortjeneste, at han fik udstedt Forbud mod, at Forældre indsatte deres Børn i Anstalten, der havde et saa ilde Ry paa sig i Befolkningen, at de, som skulde indsættes, ofte befriedes af Mængden under store Pøbeloptøjer.

Lidt efter lidt udviklede dog Børnehuset sig til at blive en virkelig Straffeanstalt, og Navnet forsvandt officielt for kun at bevares i Folkemunde.

Da der kom mere Orden og System i vort Fængselsvæsen, blev det gamle Børnehus i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede indrettet til særlig Kvindestraffeanstalt baade for Fanger, der skal være paa Fællesstue og for dem i Enecelle.

Og til en af disse Celler skulde den dømte Barnemorderske Anna Berg nu føres.

Hun blev modtaget af Overopsynsdamen, saaledes som Assistenten havde givet Ordre til.

Det var en høj, kraftig Kvinde med et strængt og mandhaftigt Ydre, der tilmed understregedes ved, at hun bar en Art Uniform, som bestod af en mørk Kjole med Guldtresser i Halsen og paa Ærmerne, ligesom den var forsynet med blanke, forgyldte Knapper.

Overopsynsdamens Optræden var iøvrigt præget af en venlig Bestemthed. Hun gav sine Ordre korte og knappe, som den, der er vant til at blive lystret uden Modsigelse.

— Før Fangen i Bad!

Anna Berg blev ført ind i et lille Badeværelse, i hvilket der stod et Zinkkar med varmt Vand.

Efter en grundig Rensning, der fik hende til at føle et vist Velvære, fik Anna Berg, der nu kun var Numer 42, udleveret sin Fangedragt med Paalæg om at klæde sig i den. Dragten bestod af et mørkegraat Sæt Vadmelstøj, lange Muffediser, Tøjsko, mørkeblaat Hovedtøj og et hvidt Forklæde, med hvilket hun kunde skjule sit Ansigt, naar hun færdedes udenfor Cellen.

Efterat hun var iført dette Tøj, blev hun bragt hen i den saakaldte Receptionscelle. Det var et lille, firkantet Rum med et til Væggen fastnaglet Bord, en Træstol og en Køje, der var til at rulle op mod Væggen.

— Skal jeg ikke have noget at bestille? — spurgte Fangen.

— Nej, ikke foreløbig! — lød Svaret.

Anna Berg satte sig stille paa sin Stol med foldede Hænder og lod Blikket gaa rundt paa Væggenes Reglementsopslag. Saa faldt hendes Øje paa det nye Testamente, der laa paa Bordet. Hun aabnede Bogen og læste.

I det samme hørte hun Nøglen dreje sig i Cellens Dør.

Det var Fængselspræsten, der traadte ind langsomt og værdigt.

Da han saa, at Fangen læste i Testamentet, nikkede han og sagde:

— Ret saa, mit Barn! Det er det bedste Sted at søge Trøst.

Præsten talte længe venligt med Anna. Da han gik, var han klar over, at han i hende vilde faa et

godt og fromt Lam til Straffeanstaltens iøvrigt lidt sorte Faareflok.

Det næste Besøg var Lærerinden, der i Fængslet skulde gøre Forsøg paa at udvide Annas næppe altfor omfattende Viden.

Den statelige Dame med de gyldne Næseklemmer og den dybe Fold mellem Brynene fik ogsaa det bedste Indtryk af sin nye Elev.

Iøvrigt var Anna en stille og pligtopfyldende Fange, der Dagen igennem sad støt og flittigt ved sit Arbejde, der nu bestod i Filering af Net.

Men medens hun knyttede Maske til Maske i det uendelige, blev hendes Kinder mere og mere blege og gustne, hendes Træk indfaldne og hendes Hoved tungt som Bly. Hun led af Hovedpine, saa at hun ofte næsten ikke kunde se ud af Øjnene, eller ogsaa filtrede alle Maskerne sig sammen for hendes Blik i en stor, graa Masse, saa at det var hende umuligt at arbejde.

Der blev sendt Bud efter Lægen. Han talte længe med Anna og undersøgte hende. Saa erklærede han, at Fangen ikke kunde taale Enecellen, og at det derfor var bedst, at hun blev flyttet over paa Fællesstue.

Anna blev bragt ned til Assistenten, der gav hende den Besked, at hun fremtidig ifølge justitsministeriel Resolution ikke længere skulde være ene, men arbejde sammen med andre Fanger.

— Men, tilføjede Assistenten, saa kommer Du til at sidde hele din Tid ud, thi Nedsættelsen af Straffen gælder kun, naar man sidder ene.

Anna saa resigneret op paa Assistenten og sagde:

— Er det ikke Synd, at jeg skal have længere Straf, fordi jeg er syg?

Tonefaldet i disse simple Ord var saa naturligt, at det gjorde et vist Indtryk paa den ellers ret forhærdede Fængselsmand.

— Jo, det er det egentlig ogsaa, lille Anna, men saadan er Reglementet nu engang.

Anna gjorde ingen Indvendinger. Det havde hun lært i sin Fængselstid, at fra Reglementet var der ingen Undtagelser, det var en mørk, streng, ubønhørlig Herre med et ubevægeligt Ansigt.

Da Anna var gaaet, sagde Assistenten til Bogholderen:

— Det er egentlig Skade for den lille Pige, at hun skal ind mellem alt det gamle Tugthusinventar. De skal da nok faa spoleret hende.

Og Bogholderen nikkede. Derefter blev der ikke talt mere om den Sag. I Straffeanstalterne diskuterer man sjældent Fængselsspørgsmaal længe ad Gangen, men fatter sig i Korthed.

Næste Morgen blev Anna flyttet ud af sin Celle, og opfyldt af Nysgerrighed og Spænding traadte hun for første Gang ind paa den store Fællesstue.

For hende var det intet mindre end en Begivenhed.

Anna Berg blev ført ind paa en Stue i den saakaldte „Stumklasse“, hvor det er forbudt Fangerne at tale under Arbejdet.

Det var en langagtig Arbejdssal med tilgitrede Vinduer og blændede Ruder, der forhindrede Fan-

gerne i at iagttage selv det mindste Glimt af det fattige Liv i de skumle Gaarde.

For Enden af Salen sad, som en Lærerinde i en Pigeskole-Klasse, en ældre, striks udseende Dame i en sort Kjole, der var besat med Guldtreser og blanke Knapper.

Det var *Opsynet,* der vaager spejdende med et Øje paa hver Finger for at passe paa, at ingen af Fangerne overtræder Reglementet. Sker det, er der mange Slags følelige Tillægsstraffe, der kan idømmes Synderen. Dog anvendes Prygl aldrig saaledes som Tilfældet er paa de mandlige Straffeanstalter.

Rummet var meget simpelt udstyret. Langs Væggene løb mellem to Hylder en Række smaa Skabe, der hver bar et Numer, og i hvilke Fangerne opbevarede deres lille Husholdning: Salt, Brød, Fedt, Træhusgeraad — ogsaa Kniv af Træ — og maaske en eller anden særlig Lækkerbidsken, som var stillet til Side.

Iøvrigt fandtes der kun en Snes smaa Borde med en haard Træstol foran. Ved disse Borde sad en Snes Kvinder i Fangedragt bøjede over deres Arbejde, der bestod i at klistre Papirposer.

Anna fik Plads ved et af Bordene, medens mange nysgerrige Blikke stjal sig til at kigge op paa hende fra Arbejdet. Det blev vist hende, hvordan hun skulde bære sig ad, og Opsynsdamen sagde kort:

— Af disse Poser skal Du klistre 3000 om Dagen!

KAPITEL X.

Anna Berg var blevet flyttet op paa tredje Klasse, hvor det var tilladt at tale indbyrdes under Arbejdet og i Hviletiden. Dog aldrig højrøstet og stadig under Kontrol.

Paa Arbejdssalen holdt man uvilkaarligt sammen med sine nærmeste Naboer, og der dannede sig paa denne Maade Smaaklikker paa tre, fire Stykker.

Annas Fængselsbekendtskaber blev da følgende tre kvindelige Fanger:

Først hendes Sidekammerat: Dirke-Trine. Hun hørte til Kvindefængslets Stamgæster. Af et Par og halvtredsindstyve Leveaar havde hun tilbragt fyrretyve Aar i Straffeanstalten. Hun havde uden Blusel fejret sit fem og tyvende Jubilæum som Fange og nærede end ikke selv nogen Tvivl om, at hun ogsaa vilde komme til at holde Fængselsguldbryllup.

Om hendes Straffetid udløb, eller hun blev benaadet, var ganske ligegyldigt. Hun havde ingen Evner til at leve i et frit Samfund. Selv om man gjorde, hvad man kunde, for at hjælpe hende og blive hende kvit, saa var hun fjorten Dage efter, at hun var løsladt, atter i Kollision med Loven.

Naar hun saa fremstilledes for Assistenten, sagde hun med et resigneret, selvbebrejdende Suk:

— Ja, nu har De mig igen.

— Var det atter Tyveri, Trine?

— Ja, Hr. Assistent, det er jo det eneste, jeg har lært og forstaar mig paa.

Derefter gik Dirke-Trine lydigt og disciplineret i det Arbejde, hun kendte saa godt, forstod altid at klare sig i en snæver Vending, hørte taalmodigt og gudhengivent paa Præsten og var indsmigrende og sledsk overfor Opsynet.

Saadan tærede hun Gang paa Gang stille og jævnt sin Straffetid.

Dernæst var der Sorte-Kristine.

I hende var der Taterblod. Hun var født paa et Marked i et usselt Telt, hvor man knapt nok havde haft et Par Pjalter til at dække hendes lille nøgne Legeme med.

Hun var vokset op under Prygl og Sult. Saa snart hun kunde begynde at gaa, var hun blevet sat til at løbe rundt imellem Publikum med Viser, der behandlede det sidste Mord eller en anden Rædselsdaad. Faderen foredrog selv Sangene til en Guitar, og Moderen sang med saa godt hendes udtærede Bryst tillod det, medens hun akkompagnerede sin Mand paa en Triangel.

En Dag var Kristine stukket af med en Linedanser, der optraadte i Teltet ved Siden af under Navnet Iwan Petrowsky, skønt han var født i en Baggaard paa Nørrebro. Iwan var en stor Laban mod Kristine og forfærdelig jaloux paa Pigebarnet, hvis sorte, spillende Øjne havde Ærinde overalt, hvor de ikke skulde være. Han passede paa hende som en Smed.

Prygl og Sult, det var Kristine vant til, men

disse Indgreb i hendes personlige Frihed, der hidtil altid havde været ubunden, dem kunde hun ikke finde sig i.

En Dag løb hun fra Petrowsky og blev engageret som Sangerinde paa „Dyrehavsbakken". Det var hendes Livs lykkeligste Tid, og den kunde hun ikke glemme. Stadig var hun optaget af den Sommer, da hun var Kunstnerinde og havde Samkvem med de fineste Folk.

Den første, der bragte hende i Ulykke, som hun selv udtrykte sig, var en fuld Svensker, fra hvem hun stjal en Tegnebog med 400 Kroner, som hun brugte paa to Dage til at traktere alle sine Veninder med og yde dem smaa Laan af.

Iøvrigt var Sorte-Kristine af et meget sentimentalt Gemyt. Hun kunde græde af Rørelse, naar hun læste en Fangeroman i „Revuen", der var hendes Yndlingslekture, naar hun var paa fri Fod; og naar hun var i Fængsel, digtede hun i Brevskrivnings-Timerne Sange, der kunde faa de andre Fanger til at hulke.

Iøvrigt kunde hun lidt af alt: Synge, spille, spaa, læse i Kaffegrums og lægge Drømme ud.

Den tredje af Annas Kammerater var en stille, bleg Kvinde, der sjældent talte, men som havde et sørgmodigt, forkuet Udtryk. Hun indbød ikke til Øgenavn og nævnedes kun efter sit Nummer slet og ret som Ni. Naar Sorte-Kristine vilde være rigtig venlig imod hende, kaldte hun hende dog Nita.

I dette Trekløver var det, at Anna blev optaget som den Fjerde.

I den første Tid stødte det tit Anna, naar hun hørte Dirke-Trine og Sorte-Kristine tale sammen. De brugte af og til Ord, som hun aldrig tidligere havde hørt, men hvis Mening hun nok forstod, og som fik hende til at rødme.

Naar det skete, maatte Sorte-Kristine bekæmpe sig selv af al Magt for ikke at bryde ud i Latter. Hun nøjedes saa til Gengæld med de frygteligste Grimacer og uhøviske Lader, saasnart Opsynet vendte Ryggen til.

Om Natten var det undertiden rent galt. Fangerne kunde tale til hinanden gennem de forholdsvis tynde Vægge, og Sidemændene kunde høre det. Og om Natten blev Sorte-Kristines Fantasi endnu frodigere end om Dagen, og hun kørte op med et helt Repertoire af sjofle Historier, som ingen russisk Matros havde behøvet at skamme sig ved.

Men lidt efter lidt tænkte Anna slet ikke mere paa det. Hun kunde alligevel godt lidt Sorte-Kristines lyse, lette Sind, der livede op mellem disse forhutlede Stakler.

Derimod var hun baade bange og usikker overfor den gamle drevne Tyvekvinde Dirke-Trine, der var saa snedig og sød paa én Gang.

Stærkest sluttede Anna sig da til Ni, og med hende talte hun ofte og længe, saadan som to sørgmodige Mennesker taler med hinanden.

Ni havde dræbt sit Barn. Hun nægtede det ikke. Hun talte roligt og bedrøvet om sin Handling og sagde en Dag i Frokostpavsen:

— Tænker Du ogsaa altid paa, hvad Du har gjort?

— Jeg slog ikke mit ihjel. Det var dødt, da jeg kastede det i Vandet. Jeg gjorde det kun, fordi jeg blev saa forfærdet ved at se det lille, uhyggelige Lig.

Ni syntes slet ikke at lægge Mærke til Annas Benægtelse, hun var saa opfyldt af det Billede, som de sidste Ord fremkaldte i hendes Fantasi.

— Uh, ja! Uh, ja! Det er forfærdeligt at se saadan et lille Lig. Jeg forstaar heller ikke, hvordan jeg kunde gøre det.

Jeg holdt saa meget af ham. Du forstaar nok, hvem jeg mener, og jeg troede ham saa godt. Jeg var saa sikker paa, at han aldrig vilde svigte mig, og det havde han heller ikke gjort, hvis der ikke var kommet en anden. Hun fik helt Magten over ham, og en Dag var han forsvundet. De var rejst til Amerika sammen.

Alligevel blev jeg aldrig saa vred paa ham, som jeg syntes, jeg skulde være bleven, for han skrev saa kønt til mig, inden han rejste. Men Ulykken var jo sket. Uf, som Karlene saa paa mig. Jeg var ved at synke i Jorden af Skam. Det var den Skam, jeg ikke kunde komme over. Var der bare nogen, der havde villet tage mig til sig, saa vilde jeg aldrig ha'e dræbt det. Jeg vilde ha'e slidt og slæbt for at ernære det.

Jeg vidste ikke mit levende Raad.

Saa fandt de det nede i Kælderen i Sandbunken, og de trak mig derned, for at jeg selv skulde se det. Aa Gud, aa Gud, det var saa forfærdeligt,

at jeg aldrig kan faa det Syn ud af mit stakkels, forpinte Hoved.

Selv om jeg en Gang kommer ud, saa vil jeg dog aldrig faa en lykkelig Time mere i dette Liv, og vist heller ikke i det andet. Saadan noget tilgiver Vor Herre ikke, at man dræber sit eget Kød og Blod.

Anna strøg Ni over Hovedet. Saa begyndte de begge to at græde ganske sagte, og det blev de ved med, indtil Frokostpavsen var forbi, og de atter skulde tage at paa Arbejdet.

Siden den Dag sad Anna og Ni ofte sammen som to Selskabsfugle tæt op ad hinanden. Opsynet saa gennem Fingre med deres Samtaler. Man forstod, at de to havde en god Indflydelse paa hinanden her, hvor altfor mange gik til Grunde ved slet Paavirkning fra Omgivelserne.

Ni talte altid om det døde Barn. Anna, der følte sig uskyldig, kunde ikke i den Grad være optaget af sit Forhold udenfor Fængslet. Hun beskæftigede sig mest med, hvad der foregik indenfor dets Mure. Derfor sagde hun ogsaa en Dag til Ni, da de atter sad sammen og delte et lille Stykke koldt Flæsk, som Anna havde gemt i sit Madskab fra Middagen:

— Hør Ni, jeg kan ikke forstaa, hvordan det gaar til. Jeg arbejder og arbejder, saa Sveden springer mig frem af Panden, men dog er jeg altid bagefter. Opsynet har allerede et Par Gange givet mig en Overhaling, skønt jeg synes, jeg er ligesaa flittig som I andre.

Ni sagde langsomt og højtideligt, som var hun en høj Ret, der dømte:

— Jeg har længe haft en Mistanke, lille Anna; men det er saa svært at bringe en Medfange i Ulykke. Dog over Dig skal det i hvert Fald ikke gaa ud. Saa maa det hellere frem.

Anna forstod ikke, hvad Ni mente, og hun blev forbavset over det truende Udtryk, der lyste i de ellers saa blide, sørgmodige Øjne.

Men om Eftermiddagen, da Anna sad fuldt optaget af sit Arbejde og sled for endelig at vinde med de andre, rejste Ni sig pludselig mod Reglementet fra sin Stol og sagde til Opsynsdamen saa højt, at det hørtes over hele Arbejdsstuen:

— Frøken, nu stjal Dirke-Trine igen af Annas Poser. Det har hun gjort hver Dag i de sidste to Maaneder.

En Bombe, der var sprunget midt mellem Bordene, kunde ikke have fremkaldt større Panik end denne Sensationsmeddelelse.

Alle gik fra Plads, og det varede nogle Minutter, inden Opsynsdamen med Opbydelse af hele sin Autoritet kunde faa Roen genoprettet.

Saa kom det store Forhør. Der var ingen Tvivl, thi Ni havde i Middagspavsen mærket nogle af Annas Poser med et Par Draaber Blaabærsuppe, og nu laa Poserne i Dirke-Trines Bunke.

Under stærk Bevægelse i Kvindefængslet blev Dirke-Trine derefter idømt Kachot.

KAPITEL XI.

Man var kommet hen mod Jul. Ogsaa i Kvindefængslet sporedes Højtidens Nærmelse. Der var købt to Træer til Juleaftenens Gudstjeneste i Kirken, og en Duft af Gran trængte gennem Gangene og fremkaldte vemodige Barndomsminder hos Fangerne.

Og sammen med Granduften var det, som om en mildere Aand holdt sit Indtog i Kvindefængslet, og Opsynet saa gennem Fingre med Smaaforseelser. Man ønskede ikke, at nogen skulde straffes i disse Dage forinden Højtiden.

I Dag var Skrivematerialet fremme, for at der kunde sendes Julebreve til Slægt og Venner udenfor Fængslet.

Dirke-Trine var kommet tilbage efter sin Tur i Kachotten. Den lille Omgang i Brummen havde kun gjort hende endnu mere sød og ydmyg. Som den gamle, drevne Fange, hun var, vidste hun, at alle Breve blev læst, inden de sendtes afsted.

Derfor benyttede hun Lejligheden til i et Brev til en eller anden gammel Tyvekvind at tale vidt og bredt om „vor kære Assistent“, „vor rare Opsynsdame“ og „vor højtelskede Præst og Sjælesørger, der gør os alle til angrende og gode Mennesker“.

— Nu kan de bide Spids paa den! — sagde hun triumferende, idet hun skrev Navn under

med en vældig Krussedulle og en Klat, som hun slikkede op med Tungen.

For Sorte-Kristine var det altid en Fest, naar Skrivematerialet kom frem. Hun gik da straks i Gang med at nedskrive de Digte, der i Nattetimerne var fødte i hendes poetiske Hjærne. Hun var altid mægtig rørstrømsk, naar hun slog Harpen.

I Dag digtede hun saalunde:

Vi sidder som fangne Fugle
I vort mørke Fangebur.
Om Natten tuder de Ugle,
Mens vi gysende sammen gruer.
Lad tie, lad bie, hejs Haabets Flag.
Der kommer for vist en Befrielsens Dag.

Skønt man aldrig havde hørt en Ugle tude paa Christianshavns Straffeanstalt, gjorde Digtet dog mægtig Lykke, hvorefter Sorte-Kristine satte sig til at digte en ny Ende, der havde til Overskrift:

Afskeds-Kvad
ved
vor kære Ni's Løsladelse.

Ni skulde nemlig ud lige efter Nytaar. Men denne Udsigt syntes ingenlunde at gøre hende glad. Hun skrev slet ikke, men sad og stirrede tanketomt paa Anna, der med lille, pæn Haand skrev et Takkebrev til Madam Sivertsen, der havde besøgt hende i Fængslet. Selv om Samta-

len, der var foregaaet i Overværelse af Opsynet, altsaa ikke havde været helt tvangfri, saa havde den dog virket i høj Grad oplivende paa Anna.

Nu saa hun op og sagde:

— Hvorfor skriver Du ikke, Ni?

Ni saa bedrøvet hen for sig og svarede:

— Jeg ved ikke, hvem jeg skal skrive til. Mig er der ingen, der bryder sig om, og hvad skal jeg tage mig for, naar jeg kommer ud.

Jeg staar ganske, ganske alene!

Ved disse Ord brast hun i Graad og bøjede Hovedet ned mod Bordet.

Opsynsdamen kom forbi og spurgte:

— Hvad er der i Vejen?

Anna svarede for Ni og sagde:

— Hun er saa bange for, hvordan det skal gaa hende, naar hun kommer ud.

— Stakkels Ni! — sagde Opsynsdamen og strøg Fangen over Haaret. Vi maa se, om der ikke er gode Mennesker, der vil hjælpe hende.

— Der er vist ingen, der vil hjælpe en Kvinde, der har været saa ond, at hun har kunnet slaa sit eget Barn ihjel.

— Ja, det er en stor Forbrydelse, Ni, men Du har jo angret og sonet. I Dag kommer Baronessen. Jeg skal tale med hende om Dig.

— Tak, tak! — sagde Ni og greb Opsynsdamens Haand, thi Ni vidste, og det vidste alle de andre kvindelige Fanger med hende, at den, hvem Baronessen tog sig af, hun var godt forsørget.

Baronessen var først dukket op i Fængslet i

de sidste Maaneder, men Rygtet om hende havde spredt sig fra Stue til Stue. Efter dette Rygte var hun en bleg, altid sortklædt Dame, der med særlig Tilladelse fra Justitsministeriet kom en Gang om Ugen for at tale med de Fanger, hvis Tur det var til at blive løsladt.

For hver sørgede hun paa den for Vedkommende mest passende Maade, enten ved at skaffe hende en Plads paa Landet eller ved at etablere hende i en lille selvstændig Forretning som Syjomfru, Vaskerkone eller Indehaver af en Kælderbutik med Rullestue og Grøntsager.

Og nu vilde Opsynsdamen altsaa tale Ni's Sag hos Baronessen, og saa traf det sig tilmed saa heldigt, at Baronessen netop i Eftermiddag vilde komme paa Julebesøg.

Et Par Timer senere sad den sortklædte Dame med det smalle, blege, sørgmodige Ansigt da ogsaa inde i Opsynsdamens lille, pæne, hyggelige Værelse med de mange Blomster i Vinduerne og de mange Portrætter paa Væggene.

Opsynsdamen havde talt varmt og hjærteligt for sin Protegé, og da hun kendte Baronessens gode Hjærte og Interesse for de stakkels Fanger, var hun nogenlunde sikker paa, at den godgørende Dame var vundet for Tanken.

Saa meget større var da Opsynsdamens Forbavselse og Skuffelse, da der gik en stærk Rødme over Baronessens blege Ansigt, medens hun sagde med Hæftighed:

— Det forbavser mig, Frøken Schmidt, at De ikke efter vort maanedlange Bekendtskab har

bedre Rede paa mine Teorier og min Opfattelse med Hensyn til Forbrydere.

Jeg hjælper alle, selv de mest forhærdede, naar jeg tror, at der er Mulighed for at gøre dem til bedre Mennesker. Men det tror jeg ikke, der er Mulighed for, naar Talen er om en Barnemorderske. En Kvinde, der kan dræbe sit eget Barn, maa være blottet for enhver menneskelig Følelse, hun maa være værre end et Dyr, thi selv Dyrene har dog Kærlighed til deres Unger.

Maatte jeg raade, skulde man gaa langt strængere til Værks mod Barnemorderskerne, end man gør nu til Dags, hvor de slipper med en latterlig lille Straf paa nogle Aars Straffearbejde.

Enhver Kvinde, der var overbevist om at have dræbt sit Barn, skulde lade Livet paa Skafottet for Bøddelens Økse.

Baronessen havde rejst sig. Hendes Øjne lyste med en næsten fanatisk Glans, medens Opsynsdamen forbavset betragtede hende.

— Hvor kan De, der ellers er saa human, dog tale saaledes, Fru Baronesse?

— Jeg er ikke Frue. De skal ikke genere Dem for at kalde mig Frøken, fordi jeg har et Barn. Netop for det Barn har jeg maattet lide som maaske ingen anden Kvinde, og for ingen anden vilde vel Fristelsen have været større til at rydde et Barn af Vejen.

Men den blotte Tanke fylder mig med Rædsel. Jeg vilde aldrig kunne taale en Kvinde i min Nærhed, naar jeg vidste, at hendes eget Barns Blod klæbede ved hendes Hænder. Og en

af dem skulde jeg maaske give min Haand, naar hun takkede mig, for hvad jeg havde gjort for hende.

Nej, nej, nej, Frøken Schmidt, det maa De ikke forlange af mig.

Baronessen var blevet saa angrebet af sin Sindsbevægelse, at hun under de sidste Ord atter havde maattet sætte sig ned.

Hun fortsatte nu med sagtere Stemme:

— Tro ikke, at jeg ikke kan tilgive mine Medmennesker. Det er kun den ene enkelte Forbrydelse, som er mig ufattelig, næsten mere ufattelig end et Barns Mord paa sine Forældre.

Alt andet tilgiver jeg, maaske lettere end de fleste andre. For at De ikke skal faa en falsk Opfattelse af mig, Frøken Schmidt, vil jeg fortælle Dem, hvad jeg ellers vilde have beholdt for mig selv uden at betro det til nogen.

Jeg er i den sidste Tid systematisk blevet bestjaalet for Sølvtøj til ret betydelig Værdi, men jeg har ikke gjort Anmeldelse til Politiet derom for ikke at bringe nogen i Forlegenhed.

Frøken Schmidt rynkede Brynene og sagde i en embedsmæssig Tone:

— Kære Baronesse, jeg tror, det er paa Tide, at vi to en Gang indgaaende taler om den Maade, paa hvilken De mener at gøre godt.

Det forekommer mig, at den tildels er forfejlet, fordi den bunder i eget Ubehag ved Følgerne af det Offentliges Indblanding i Deres Sager, i forudfattet Mening og i ren Forbrydervenlighed langt mere end i virkelig Humanitet.

Vil De i Længden have Glæde og Tilfredsstillelse af de Ofre, De bringer, og den Tid, De anvender paa Arbejdet for Fangerne, saa tror jeg, at De bliver nødt til at ændre Deres Syn paa mangt og meget.

— Ogsaa paa Barnemordersker?

— Ogsaa paa Barnemordersker!

— Men De kan da i Deres Stilling ikke være med til at forsvare dem?

— Ikke til at forsvare dem, men til at undskylde dem, saafremt man ikke kan hjælpe med til det, der er endnu bedre: at forhindre, at Barnemordet bliver begaaet.

KAPITEL XII.

I over en halv Time havde Frøken Schmidt og Baronessen talt ivrigt og indgaaende med hinanden, men Samtalen var efterhaanden gaaet over fra Diskussion til en Enetale, under hvilken Opsynsdamen førte Ordet i et fuldstændigt Foredrag, der sluttede saaledes:

— De betragter altsaa Barnemordet som den forfærdeligste, den mest utilgivelige af alle Forbrydelser. Vi, der hele vort Liv har med Forbrydere at gøre, vi er nær ved at betragte Barnemor-

det som den mest tilgivelige Forbrydelse, ja i mange Tilfælde slet ikke som en Handling, der fortjener Forbrydelsens Betegnelse.

Baronessen vilde gøre en indigneret Indvending, men Frøken Schmidt standsede hende med en Haandbevægelse, idet hun vedblev:

— Lad mig tale ud, Baronesse! Jeg mener selvfølgelig ogsaa, at Barnemordet i og for sig er en stor Forbrydelse, en af de største, der overhovedet kan begaas, baade set fra et moralsk, menneskeligt og samfundsmæssigt Standpunkt. Men jeg mener, at det meget ofte, ja oftest, er uretfærdigt at lægge hele Skylden og Ansvaret paa den, der foretager den fortvivlede Handling.

At en Moder dræber sit ægtefødte Barn, det sker saa godt som aldrig.

I min lange Praksis er det kun forekommet én eneste Gang; den Kvinde, der er dømt for denne Forbrydelse, sidder for Tiden her paa Christianshavn. Hendes Navn er Anna Berg.

— Men det er jo forfærdeligt. Sit ægtefødte Barn?

— Ja, det er hun i hvert Fald dømt for. Dog kunde jeg nok have Lyst til alligevel en Dag at tale til Dem om hende.

Men i Dag drejer det sig foreløbig om Ni, som vi kalder hende efter hendes Fangenummer. Hun har begaaet den Forbrydelse, der er den hyppigste, sørgelig hyppig netop i Danmark: hun har dræbt sit uægte Barn.

Hvad er nu Motivet til en saadan fortvivlet Handling? Det er hverken Berigelseshensigt, Raa-

hed eller Had. Barnemordet tyder tværtimod hyppigt paa moralsk Finfølelse og Kærlighed til det spæde Barn, for saa vidt som Moderen begaar sin Handling af Skam og af Frygt for, at hun ikke vil kunne opfylde sine Forsørgelsespligter.

Maaske er det lidt paradoksalt, hvad jeg her siger, men i hvert Fald maa vi kunne blive enige om, at de, der straks fordømmer det som en Forbrydelse, at en Kvinde faar et uægte Barn, det er dem, der har det største Ansvar, og som driver den stakkels Moder til at begaa den virkelige Forbrydelse: Barnemordet.

Den, der saaledes som De selv, Baronesse, har født et Barn udenfor Ægteskab, ja, undskyld, jeg berører det Punkt, men det er paa Deres egen Foranledning, den tør ikke altfor strengt fordømme Barnemorderskerne, thi for en hel Række af Kvinder er selve det, at faa et uægte Barn næsten ensbetydende med at blive drevet til af Fortvivlelse at dræbe det.

Det, som vi derfor bør gøre, næstefter at tilgive mange af dem, hvem samvittighedsløse Mandfolk har ladet i Stikken, det er at skaffe den fødende Kvinde saadanne Livsforhold, at hun uden at forfølges af foragtelige Blikke og uden at staa blottet for det nødvendigste til Livsophold for sig selv og sit Barn, kan sætte sin lille Dreng eller Pige i Verden.

Dernæst maa vi sørge for at faa Moderkærligheden til at fæstne sig ved et Samliv paa mindst et Aar eller to mellem Moder og Barn.

Den Moder, som *da* dræber sit Barn, hun bør

være hjemfalden til Lovens strengeste Straf, men — hun vil *aldrig* gøre det.

Under Frøken Schmidts veltalende Foredrag havde Baronessen siddet ganske tavs og var blevetmere og mere eftertænksom. Nu svarede hun:

— De har maaske Ret i noget af det, De siger. Jeg kan nu imidlertid alligevel ikke befri mig selv for en Følelse af Væmmelse, naar jeg staar overfor en Kvinde, der har dræbt sit Barn.

Jeg har overfor Dem allerede tildels lagt mit Livs Hemmelighed blot, jeg maa hellere fortælle Dem hele Sammenhængen, saa vil De ogsaa bedre kunne forstaa mig.

Min Fader hørte til den gamle Skole. Han havde udprægede Begreber om Moral, især om Kvindens; da Ulykken skete for mig, og Følgerne kom af den Synd, jeg havde begaaet af Kærlighed, saa brusede han ganske naturligt op i Hæftighed, medens jeg grædende betroede mig til ham.

Desværre var min Moder død saa tidligt, at jeg næppe nok har kendt hende. Havde jeg haft en Moder, vilde meget sikkert være blevet anderledes. Ingen havde egentlig taget sig af mig, jeg havde faaet Lov til at følge min Vilje og min Lyst i alt. Min Fader stolede absolut paa, at en Kvinde med min Opdragelse og af min Afstamning aldrig vilde kunne begaa et Fejltrin, eller rettere, Tanken om en saadan Mulighed havde aldrig været i hans Bevidsthed.

Det kom da over ham som et Tordenslag, da jeg betroede ham, at der var hændt mig det, som han kun kunde forestille sig kunde finde Sted mellem Folkene.

Dog, da den første Hidsighed var gaaet over, besindede min Fader sig lidt og sagde:

— Ja, ja! Naar Ulykken nu en Gang er sket, saa er der jo intet andet at gøre end saa godt som muligt at raade Bod paa den. Hvem saa end Forføreren er, og hvad Stand han end tilhører, saa giver jeg paa Forhaand mit Samtykke til Jeres Giftermaal, som skal ske *straks*.

Min Fader, der antagelig ventede, at jeg skulde føle mig lykkelig og befriet ved disse Ord, blev forfærdet, da jeg i Stedet brast i Graad og hulkede:

— Det er umuligt!

— Umuligt? Hvad skal det sige?

— Fordi han allerede er gift!

Min Fader blev først stum af Forfærdelse. Saa udbrød han haardt:

— I saa Fald er der intet andet at gøre, end at Barnet fødes i den største Hemmelighed, og at det straks efter Fødselen skaffes af Vejen, saa at hverken Du eller jeg nogensinde mere ser eller hører det mindste til det.

Jeg, der altid tidligere i mit Liv havde faaet *min* Vilje i alt, og som egentlig aldrig før havde set min Fader i Oprør, blev ganske konsterneret ved at mærke, hvor fast *hans* Vilje var.

Det blev et saa pinligt Optrin, at jeg ikke vil fordybe mig i Skildringen af det. Men det endte med, at min Fader i yderste Ophidselse fornægtede mig som sin Datter og viste mig Døren.

Inden hans Vrede havde faaet Tid til at sætte sig, havde jeg dybt krænket forladt Gaarden kun

medtagende nogle Smykker. Dem solgte jeg i København og gemte saa mig selv og min Skam her ude paa Christianshavn hos en tarvelig, skikkelig Kone, der hed Madam Schwalbe.

— Madam Schwalbe, gentog Frøken Schmidt. Det var ogsaa hos hende, at Anna Berg boede.

— Ja, det kan nok passe, thi medens jeg laa syg, hørte jeg, hvorledes der blev hvisket i Værelset om, at der var begaaet et Barnemord i Huset.

Jeg var imidlertid saa optaget ikke blot af mit Barns Fødsel, men ogsaa af Meddelelsen om, at min Fader var død. Jeg følte, at det var Skammen over mig, der havde lagt ham for tidligt i Graven.

Baronessen havde bøjet Hovedet, og hendes Øjne var fugtige, medens hun sagde:

— De forstaar maaske nu bedre, Frøken Schmidt, hvorfor jeg er saa uforsonlig overfor Barnemordersker, jeg, som selv har lidt saa meget for at sætte mit Barn i Verden, og som dog elsker det højere end mit eget Liv.

— Jeg forstaar det, Baronesse, men jeg forstaar ogsaa, at der er Kvinder, som sætter deres Barn i Verden under endnu langt ulykkeligere Forhold. Og dernæst vil jeg aabent sige Dem, at den virkelige Medfølelse med Forbrydere ikke bestaar i at tilgive alt det, overfor hvilket man selv ifølge Liv og Opdragelse staar fremmed, men netop i at tilgive det, til hvilket man i et givet Øjeblik selv har følt en Fristelse, som man har overvundet.

Der gik en dyb Rødme over Baronessens Ansigt, da hun sagde:

— Vil De dermed sige, at jeg noget Øjeblik skulde have næret den Tanke at dræbe mit Barn?

— Nej, nej, nej! hvor falder det Dem ind. Men der dæmrer maaske snarere ubevidst hos Dem en Art Selvstolthed over, at en saadan Tanke end aldrig er født hos Dem, og derved er Deres Uforsonlighed næret overfor Barne*morderskerne,* som man med et altfor stærkt Udtryk kalder dem, der dræber deres Barn.

— Jeg lærer altid noget, naar jeg taler med Dem, Frøken Schmidt. Jeg skal tænke over, hvad De har sagt mig. Hvad forlanger De foreløbig af mig?

— Først og fremmest et Bidrag til det i disse Dage planlagte „Mødrehjem" for de stakkels Kvinder, der føder deres Børn til Hjemløshed og Armod og derigennem til de Fristelser, som var deres egen Ulykke.

— Tegn mig for det Beløb, De finder passende. De maa gerne beregne det rigeligt.

— Tak, Baronesse!

— Og saa?

— Saa maa De anmelde de Tyverier, der er foregaaet hos Dem.

— Hvorfor?

— Fordi man ikke har Lov til overfor Samfundet at lade professionelle Skadedyr, der sikkert er paa Spil hos Dem, husere ugenert og stadig vokse i Frækhed til Fare for Medmenneskene. Og dernæst ogsaa, fordi en saadan Undladelse af

at foretage Anmeldelse til Politiet, i mange Tilfælde kan medføre, at der, naar Sagens rette Sammenhæng ikke undersøges, spredes Mistanke i Flæng, maaske mod uskyldige.

— De Tyverier, der allerede er begaaede, har jeg i hvert Fald besluttet mig til ikke at anmelde.

— Godt! Men vil De love mig, hvis der sker et nyt, da at melde det!

— Jeg skal tænke over det!

— Vel! Og vil De saa tilsidst være med til at hjælpe Ni?

— Ja, paa én Betingelse.

— Og den er?

— Jeg vil ikke have, at De overfor hende giver nogensomhelst Antydning af, hvem det er, der har hjulpet hende. Jeg ønsker ingen Tak. Samtidig beder jeg Dem indstændig om aldrig, naar den Tid kommer, at bede mig om at interessere mig for Anna Berg, der har dræbt sit ægte Barn, og paa hvem en stor Del af Deres Argumentation i hvert Fald ikke passer.

— Jeg har nok ikke ikke faaet Dem helt omvendt, Baronesse, sagde Frøken Schmidt med et halvt Smil. Alligevel takker jeg Dem, og jeg tror ikke, denne vor Samtale har været helt omsonst.

KAPITEL XIII.

Julen var forbi; den højtidelige Stemning og Granlugten var forsvundet fra Kvindefængslet, hvor alt nu atter gik sin daglige Trummerum, og hvor Opsynet igen havde faaet de vanemæssige, strenge Ansigter paa.

Men for Anna Berg havde Julen været ikke saa lidt af en Begivenhed.

Juleaften, medens Klokkerne ringede højtidsfuldt over Christianshavn, saa at man ogsaa kunde høre det ind gennem Fængslets Mure, var der blevet lukket op for alle Fangerne.

I Hold var de blevet ført til Kirken. Cellefangerne var lukket ind i de smaa Baase, i hvilke de sad, saa at ingen kunde se de andre, men alle kunde se Præsten, og han dem.

Fællesstuefangerne var paa Rad blevet laaset inde paa deres Bænk. Og efter at der saaledes ogsaa her i Guds Hus var taget alle Forsigtighedsregler mod, at nogen skulde kunne undslippe fra sin Straf og flygte ud i Julenatten, var Gudstjenesten begyndt.

Salmen lød:

Glade Jul!
Dejlige Jul!
Engle dale ned i Skjul!

Rundt om fra de smaa lukkede Rum hørte man krampagtig Graad, selv Præsten, der kunde

se hver enkelt, medens han selv stod dernede ved Alteret, syntes stærkt bevæget, og over Alteret straalede to grønne Juletræer med tændte Lys.

Sangen lød dyb, langsom og vemodig; mange Fanger overvældedes til Taarer af deres Barndomsminder, af Anger og Samvittighedskval. Anna Berg sad ganske stille med skinnende Øjne. For hende var det, som om hun stirrede ind i den aabne Himmel.

Længe efter, at Fangerne havde forladt Kirken for at faa deres Højtidskost med tilhørende Kaffe — et Æventyr for mange af dem —, var det Anna Berg umuligt at befri sig for det stærke Indtryk, som Kirkegangen havde gjort paa hende.

Og hendes Fantasi, der var sat i saa livlig Bevægelse af, hvad hun havde oplevet, vedblev at arbejde, efter at hun havde lagt sig til Ro paa sit haarde Leje.

Det forekom hende, at hun var ude paa en stor, mørk, øde Mark med en Himmel fuld af sorte, overtrukne Skyer. Paa Jorden stod der en Vugge, og foran den knælede en sort, ukendelig Skikkelse med indhyllet Hoved.

Vuggen var tom.

Saa lyste det pludselig op paa den mørke Himmel, som om et Forhæng blev revet til Side, og Anna Berg saa lige ind i en straalende Klarhed, der næsten blændede hendes Blik. Lidt efter lidt vænnede Øjet sig dog til Synet, og nu skelnede hun en Skare Engle med store, hvide Vinger.

En af dem svævede ud i Natten med et Barn paa Armen. Men det gøs i Anna Berg, thi Barnet

var gult og gustent, saadant som hun havde set det, da hun i sin Angst kastede det i Vandet.

Anna Berg blev saa rædselsslagen, at hun sank i Knæ og holdt Hænderne for Øjnene. Men nu hørte hun Sang oppe i Himmelen:

Hid vi komme med Paradis-Grønt,
Naar vi se, hvad for Gud er skønt . . .

Det lød saa dejligt og mildt, at Anna Berg fik Mod til atter at slaa Blikket op.

Og nu saa hun, at Engelen aandede paa Barnets lukkede Øjenlaag, der aabnede sig for et Par store, blaa Glugger, som rettedes lige imod hende, medens Barnet spredte Armene ud.

Saa lagde Englen varsomt Barnet i Vuggen, og medens den sorte Skikkelse blev staaende med sænket Hoved, kastede Anna Berg sig ned over Vuggen med et Skrig . . .

Anna Berg vaagnede ved det samme Skrig og saa sig forvirret om i den lille, uhyggelige Natcelle, i hvilken et sygt Vinterlys begyndte at sive ind med tynde Straaler.

Hun fik ikke megen Ro til at tænke paa sin Drøm, thi det var Tid til at staa op.

Hele Formiddagen, medens hun sad og mekanisk klistrede sine Poser, tænkte hun imidlertid paa Nattens Drøm, der vedblev at staa saa levende for hende.

I Frokostpavsen betroede hun sig saa efter nogen Betænkning til Sorte-Kristine, der blandt mange andre Færdigheder ogsaa skulde have den

at kunne lægge Drømme ud. Hun havde endogsaa været straffet som Spaakone.

Sorte-Kristine blev Fyr og Flamme, da hun havde hørt Annas troskyldige Beretning om, hvad hun havde drømt under Indtryk af Julehøjtiden i Fængselskirken.

— Der er ingen Tvivl, — sagde Sorte-Kristine med Overbevisning. Den Drøm er tydelig nok, og den er et Varsel.

Dit Barn lever, og Du vil faa det igen!

Anna rystende tvivlende paa Hovedet:

— Hvordan skulde det leve? Jeg har jo selv set, at det var dødt, da jeg kastede det i Vandet, og senere har de baade fisket det op og skaaret det i Stykker.

— Ja, det kender jeg altsammen ikke noget til, men Barnet lever, og Du vil faa det igen, det er sikkert nok. Drømme lyver aldrig! — svarede Sorte-Kristine med Overbevisning.

Drømme lyver aldrig! Disse Ord vedblev i de nærmeste Dage uafbrudt at klinge for Annas Øren som et fjernt, stadig gentaget Ekko.

Men det var, som om Ekkoet blev svagere og svagere, alt som Livet vedblev at gaa sin Gang, uden at der indtraadte nogen Forandring.

Og nu var man naaet til Nytaar, da Ni skulde løslades.

Anna var glad og dog saa bedrøvet. Hun var glad paa Ni's Vegne, men bedrøvet paa sine egne. Hvordan skulde hun kunne undvære den kære, rare Ni, der saa ofte havde trøstet hende med kærlige Ord.

Ni var selv opfyldt af en stille, vemodig Glæde over sin Løsladelse.

Opsynsdamen, Frøken Schmidt, havde holdt sit Løfte. Et Par Timer før Løsladelsen havde hun meddelt Ni, at der var lejet en Rullestue til hende. Lejen var erlagt for et Aar forud, og Rullen var betalt, det var en Foræring til hende. Hvis det skulde ske, at hun efter Aarets Udløb trængte til et mindre Beløb, vilde dette ogsaa blive stillet til hendes Raadighed, saafremt det viste sig, at hun havde arbejdet hæderligt og ordentligt for at skaffe sig en Stilling.

Saa kom Afskeden med de stakkels Medfanger, til hvem Ni havde bundet sig under Opholdet i Straffeanstalten, som man binder sig til Kammerater — de gode som de daarlige — under Militærtjenesten.

De var alle rørte ved Afskeden, selv den gamle, durkdrevne Dirke-Trine.

Thi Ni havde med sit gode, bløde Gemyt sagt til hende:

— Du maa ikke være ond paa mig for den Brummetur, for det var jo kun for Annas Skyld, at jeg angav Dig, og Du maa dog indrømme, at Du havde været en daarlig Kammerat.

En daarlig Kammerat! En gammel Fange som Dirke-Trine indrømmede selv i sit Hjærte, at daarligt Kammeratskab var noget, der burde straffes, hvis man da overhovedet skulde beholde disse gamle, dumme Straffe, som kloge Hoveder havde udklækket til Menneskenes Forbedring.

Sorte-Kristine var rørt til Taarer, da hun over-

rakte det renskrevne Eksemplar af „Afskedskvadet“.

Men dybest bevæget var Anna. Ni lovede hende, at hun flittigt skulde besøge hende, saa ofte Reglementet tillod det, og at hun skulde hilse Madam Sivertsen fra hende.

Efterat alle Løsladelsesformaliteterne derefter var iagttagne, og Ni paa Assistentens Kontor havde faaet udleveret sine Pakkenilliker og de Overarbejdspenge, hun havde opsparet i Straffeanstalten, blev hun ført ud til den ventende Droske.

Paa Vejen ledsagedes hun af Frøken Schmidt, der nu helt havde skiftet Tone overfor hende:

— Naa, Frøken Ingeborg Jensen, er De saa rigtig glad over atter at skulle være et selvstændigt Menneske?

— Ja, det er jeg, — svarede Ni stilfærdigt, — og jeg véd ikke, hvordan jeg skal takke Dem for, hvad De har gjort for mig. Men rigtig glad vilde jeg dog først være, hvis det var mig muligt ogsaa at takke den, der har givet mig alt det.

— Det er desværre umuligt, Frøken Jensen, — svarede Opsynsdamen. Den Paagældende ønsker at være anonym.

— Det vil sige, at hun ikke vil tage mod Tak af en Barnemorderske som mig, sagde Ni, og det kan jeg ogsaa godt forstaa. Men lov mig, at De i hvert Fald vil takke hende ret hjærteligt fra mig.

— Det skal jeg! svarede Frøken Schmidt venligt.

Saa rullede Drosken afsted.

Frøken Schmidt traadte ind i sit lille Værelse, hvor den sortklædte Baronesse sad:

— De har haft Fornøjelse af Deres Gave, Baronesse, det var rørende at se, hvor glad Frøken Jensen blev ved, hvad De havde gjort for hende.

— Saa? Det glæder mig. De véd, Frøken Schmidt, at jeg kun har handlet saaledes paa Deres udtrykkelige Anbefaling, men iøvrigt ønsker jeg helst at tale saa lidt som muligt om den Sag.

Der blev en lang Pavse.

For at bryde Pinligheden sagde Frøken Schmidt endelig:

— Naa, det er sandt, hvordan gaar det med Sølvtøjstyverierne?

— Ja, det er beklageligt, svarede Baronessen. Lige efter Jul tegnede det til, at de skulde høre op, men nu er der igen forsvundet et Par Genstande.

— Og De har ingen Mistanke?

— Ingen bestemt!

— Ingen bestemt! Det vil sige, at De mistænker flere. Naar det er Tilfældet, saa er det Deres Pligt at anmelde Sagen til Politiet.

Baronessen, der i Dag syntes haardere end ellers, svarede:

— Vil *De* paatage Dem at anmelde Sagen? Jeg vil saa nødig. Men var det ikke muligt, at der kunde ske en Undersøgelse under Haanden, inden det Offentlige bliver indblandet?

— Jo, det kan maaske nok lade sig arrangere, — svarede Frøken Schmidt. Nu skal jeg prøve paa at tage Affære.

KAPITEL XIV.

Frøken Schmidt, der efterhaanden var blevet Baronessens Fortrolige i et og alt, havde ogsaa af hende faaet den Opgave at skaffe hende en god og paalidelig ung Pige helst fra Landet.

Efter at have tænkt sig om, var Frøken Schmidt kommet til at erindre Madam Sivertsen. Hun havde selv oftere været til Stede i Embeds Medfør, naar Amagerkonen talte med Anna Berg under Fangebesøgene. Den brave Kones Hjærtensgodhed og sunde Sans havde i høj Grad tiltalt Opsynsdamen.

Hun havde derfor henvendt sig til Madam Sivertsen og spurgt hende, om hun ikke skulde have Lyst til at lade en af sine Døtre komme til at tjene i en solid og vellønnet Kondition.

Amagerkonen var gerne gaaet ind herpaa, og hendes næstældste Datter Else var derefter kommet til at tjene hos Baronessen, der syntes ualmindelig godt om den unge, kønne Amagerpige i den klædelige Nationaldragt, som hun efter Moderens Ønske stadig bar.

I Dag havde Madam Sivertsen atter besøgt Anna Berg og som sædvanligt talt mildt og moderligt med hende, samtidig med at hun ogsaa havde opmuntret hende ved sin sikre, joviale Optræden.

Da Samtalen var forbi, bød Frøken Schmidt Madam Sivertsen ind i sit Værelse paa en Kop Kaffe.

De havde nu siddet og talt om forskellige Ting, da Frøken Schmidt pludselig spurgte:

— Naa, og hvordan synes Else saa om at være hos Baronessen?

— Jo, paa Konditionen er der intet at klage. Det er en stille og rolig Plads, hun lever som en Prinsesse, og Lønnen, den er jo ogsaa god nok, men . . .

— Men?

— Ja, se der er jo det med Sølvtøjet, der stadig forsvinder i Huset. Det piner Else, det kan jeg godt mærke paa hende, selv om hun intet siger. Naar Baronessen ikke vil gøre nogen Anmeldelse, saa er det jo næsten, som om hun vilde sige: jeg er bange for, at det skal blive oplyst, at det er en af dem, jeg sætter Pris paa, som er Tyven.

Med den Slags Ting er Else nu saa ærekær; det har hun efter mig, og da ogsaa efter salig Sivertsen, der altid var en ærlig og reel Mand.

Man skal ikke mishandle de Stakler, der rammes af Lovens Arm, men naar en Kvinde som Anna Berg, som jeg vil holde uskyldig for Herrens Aasyn, skal sidde lukket inde bag Laas og Slaa, saa oprører det en anden, at Tyve og Røvere skal gaa frække omkring, uden at nogen vil sørge for at tage sig ordentlig af deres Opdragelse.

Frøken Schmidt nikkede bifaldende hen for sig. Saa tilføjede hun:

— De har fuldstændig Ret, Madam Sivertsen. Det er som talt ud af mit Hjærte. Men der var noget andet, De sagde, som interesserer mig endnu

mere, og som jeg undertiden selv har tænkt paa: Tror De virkelig, at Anna Berg er uskyldig dømt?

— Ja, det véd den levende Gud, jeg tror, eller rettere, det tør jeg lægge mit Hoved paa Blokken paa og sige Amager.

Frøken Schmidt kom til at smile over Madam Sivertsens drastiske Udtryksmaade, men straks efter tilføjede hun alvorligt:

— Har De noget bestemt at støtte Dem til i saa Henseende, eller er det kun Deres personlige Indtryk?

— Saadan, hvad man kalder Beviser, det har jeg selvfølgelig ikke, og dem er der vel heller ingen desværre, der er i Stand til at skaffe til Veje, men sin Tro skal man jo vise af sine Gerninger, som skrevet staar. Og det vil jeg sige Dem, Frøken Schmidt, den Dag Anna Berg kommer ud, saa skal hun altid, om Gud vil og alt gaar godt, til enhver Tid finde et Hjem hos mig.

Paa den Maade mener jeg, at jeg bedst viser hende, at jeg har Tillid til hendes Uskyld.

Frøken Schmidt havde rejst sig, og idet hun lagde sin Haand paa Madam Sivertsens Skulder, sagde hun:

— De er en brav Kone med Hjærtet paa rette Sted, Madam Sivertsen, og De har gjort mig glad med Deres Ord. Jeg har altid været lidt bange for, hvordan det skulde gaa Anna Berg, naar hun kom ud. Den Hjælp, jeg har regnet med for hende, har svigtet, men nu véd jeg, at hun er i de bedste Hænder.

Madam Sivertsen nikkede kun bekræftende.

Hun fandt slet ikke, at der var nogen Overdrivelse i Opsynsdamens Anerkendelse.

Da Madam Sivertsen vilde til at tage Afsked med et: Tak for Kaffe, sagde Frøken Schmidt:

— Hør, det er sandt, endnu et Ord. Taler De stadig om de gamle Tyverier, eller er der sket nye hos Baronessen.

— Det er ikke længere siden end som igaar, at der er forsvundet en stor Ske med Vaaben paa.

— Og Baronessen har ikke anmeldt det.

— Nej, paa det Lag! Det er saa langt fra, at hun endogsaa har paalagt Else, at hun ikke skulde sige Dem det, hvis hun kom til at tale med Dem. Men til mig har hun ikke sagt noget om at tie stille, tilføjede Madam Sivertsen med et lunt Blink i Øjet.

Saa fik hun Tøjet paa og skyndte sig afsted. Thi der var mange Slags Forretninger, der ventede paa den driftige Kone.

Da Madam Sivertsen var gaaet, tog Frøken Schmidt en kraftig Beslutning.

Det var netop hendes Udgangsdag, og idet hun paa Vejen til sin Moder passerede Strandgade, gik hun indenfor paa Stationen og talte med Politiassistenten, som hun kendte i Embedsmedfør og fra forskellige Komiteer, i hvilke de sad sammen.

Efterat hun havde forklaret Sagens Sammenhæng for Assistenten, gik denne ind paa, at der foretoges en Undersøgelse under Haanden ved en af Stationens Opdagere, og at det videre med Hensyn til eventuel Anmeldelse lagdes i Frøken Schmidts Haand.

Saaledes gik det da til, at vor gamle Bekendt,

Opdager Jeppesen, en skønne Dag ringede paa hos Baronessen og bad hende om nærmere Forklaring med Hensyn til de forsvundne Værdigenstande.

Baronessen blev først nærmest oprørt over dette formentlige Indgreb i hendes Privatliv, men da hun hørte, at det var Frøken Schmidt, der havde foranlediget Undersøgelsen, og at denne foreløbig skulde ske under Haanden, fandt hun sig i det uundgaaelige.

Imidlertid udtrykte Baronessen sig med stor Reservation, og hvad Opdageren fik at vide, indskrænkede sig nærmest til en Fortegnelse over de Sager, der var forsvundne. Derimod vilde Baronessen ikke give nogen Oplysning om Personer, saaledes at Mistanken kunde ledes i en bestemt Retning.

Opdager Jeppesen opgav da at trænge nærmere ind paa Baronessen, inden han havde talt med Frøken Schmidt og faaet nærmere Ordre af sin Overordnede.

Da Jeppesen vilde til at gaa, og Baronessen ledsagede ham ud, kom de igennem en Stue, i hvilken der stod en Vugge. I Vuggen laa et lille Barn med store, blaa Øjne.

Jeppesen, der i sin Stilling følte dobbelt Trang til at demonstrere, at han var et godt Menneske, nikkede venligt til Barnet. Barnet nikkede igen, og som en Slags Invitation til Leg, kastede det sin lille Sølvrangle med et Spjæt ud af Vuggen og lige i Hovedet paa Opdageren.

Med en Mine, som om han var umaadelig smig-

ret over denne Familiaritet, tog Jeppesen Ranglen op fra Gulvet for at give den tilbage til Barnet.

Da han imidlertid saa, at der var indgraveret noget i Randen, kom Opdageren op i ham, og medens Baronessen betragtede ham med et utaalmodigt Blik, læste han: — Til Bussi fra „Hvalp", 6te Januar 1902. —

— Er det nærgaaende at spørge om, hvem „Hvalp" er? — sagde Jeppesen indledende.

— Det kan vist ikke have nogensomhelst Interesse for Dem, svarede Baronessen kort; men da Opdageren vedblev at stirre frittende paa hende, tilføjede hun, nærmest for at blive det paatrængende Mandfolk kvit:

— Det er et gammelt, trofast Kvindemenneske, som Barnet holder meget af, og som af og til kommer her for at se til det.

— Det var da et underligt Navn for et gammelt Kvindemenneske.

— Naa ja! Hun hedder Schwalbe, naar De endelig vil vide det, men den lille kan ikke udtale det Navn og kalder hende altid for „Hvalp".

— Schwalbe! Naa, det er maaske Madam Schwalbe i Brogade?

Baronessen, der øjensynlig følte sig meget ubehagelig berørt af Samtalen, der begyndte at faa Karakter af et Forhør, svarede kort.

— Jo, hun bor vist nok i Brogade. Det véd jeg ikke rigtigt.

— Naa ikke! Det var mærkeligt, naar hun holder saa meget af den lille. Tør jeg spørge, hvad den Dato betyder?

— Det er Barnets Fødselsdato. Det er en Gave til den lille paa dens Fødselsdag.

— Har Madam Schwalbe selv været her med den pæne Gave?

— Ja, hun har! Men nu ønsker jeg ikke at svare paa flere Spørgsmaal. Jeg har andet at tage Vare paa.

Dermed bukkede Opdageren og gik. Baronessen lod ham selv lukke sig ud af Entrédøren.

Da Opdageren var kommet ud paa Gangen, tog han sin Lommebog op.

Først noterede han den Indskrift, som han havde læst paa den lille Sølvrangle.

Derefter saa han nøje paa Dørpladen, slog tilbage i sin Lommebog, som om han ledte efter noget.

Det varede lidt. Saa fandt han aabenbart det, han søgte, thi han nikkede et Par Gange ligesom bekræftende hen for sig.

Da alle disse Nysleærinder var endt, tændte Opdager Jeppesen en Cigar, og medens han kastede store Røgskyer fra sig som en Mand, der gaa stærkt opdaget af sine egne Tanker, begav han sig hen til „Kvindefængslet“ for at aflægge Rapport for den Dame, som Assistenten havde henvist ham til.

KAPITEL XV.

Opdager Jeppesen traadte ind til Opsynsdamen Frøken Schmidt i hendes lille Lejlighed i Kvindefængslet.

— Naa, har De saa faaet noget Resultat? — spurgte Opsynsdamen.

— Ja, jeg véd ikke rigtig, hvad jeg skal svare, — sagde Opdageren. Baronesse von Ravn hører just ikke til de behageligste Personer at anstille Undersøgelser hos; det lader til, at hun nærmest betragter mig som en uopdragen, paatrængende Personage.

Alligevel var min Samtale med hende ikke uden Interesse for mig. Jeg kom under den til at tænke paa en Sag, som jeg tidligere har haft med at bestille, og som endte med, at den paagældende blev dømt og nu sidder her i Kvindefængslet.

— Her i Kvindefængslet? — spurgte Frøken Schmidt interesseret. — Hvem er det?

— Det er en Kvinde ved Navn Anna Berg.

— Anna Berg! Ja, hende kender jeg godt, og hun hører tilmed til de Fanger, der interesserer mig.

— Mig ogsaa! Det var mig, der anholdt hende under Omstændigheder, som ikke tillod nogen Tvivl om hendes Skyld. Først da hun var dømt, og jeg ledsagede hende herud, sagde hun i Drosken nogle Ord, der gjorde mig usikker.

Hun henledte min Opmærksomhed paa en anden Person.

— Hvem var det?

— En Madam Schwalbe.

— Det var den Kone, hun boede hos.

— Ganske rigtig. Men der boede ogsaa andre hos hende. Jeg noterede den Gang nogle Navne op, som stod paa Døren, men som ikke i første Omgang førte mig paa noget Spor eller tilstrækkelig vakte min Opmærksomhed. Et af dem var Louise Ravn.

— Hvem er det?

— Jeg skulde tro, at det er den samme Dame, som nu kalder sig Baronesse Louise von Ravn.

— Saa? Ja, hun havde lagt sig ud med sin Familie, saa det kan være, hun i den Periode havde aflagt sin adelige Titel.

— Maaske! Det er nu aldrig heldigt at aflægge den Slags Ting. Men hvis det er hende, forbavser det mig lidt, at hun lod, som om hun ikke vidste, hvor Madam Schwalbe boede.

— Jeg synes, Deres Ord mere og mere tyder paa, at De vil til at vende den paabegyndte Undersøgelse mod Baronesen selv. Hvad har Madam Schwalbe iøvrigt med hele den Affære om Sølvtøjet at gøre.

— Madam Schwalbe gaar ind og ud i Huset hos Baronessen og synes endogsaa at være ligesom en Slags Gudmoder for Barnet.

— For Kaj?

— Ja, jeg véd saamænd ikke, hvad Drengen

hedder. Men jeg véd, at Madam Schwalbe er en meget sledsk og farlig gammel Kvinde, som nok kan forstaa at gaa en naiv Dame som Baronessen under Øjnene.

— Det vil med andre Ord sige, at De mistænker Madam Schwalbe for at være Sølvtyven. I saa Fald beder jeg Dem foreløbig om at indstille Undersøgelsen, til jeg har talt med Baronessen.

— Som Frøkenen vil, — svarede Opdageren, ikke uden en vis Ærgrelse i Stemmen. Jeg har jo Ordre fra Assistenten til at rette mig efter Dem — i *den* Sag.

— I *den* Sag! Er der da en anden Sag?

— Maaske! — svarede Opdageren og rejste sig. Men om den har jeg jo ingen Ordre til at konferere med Dem.

Derefter gik Opdager Jeppesen, og da han var ude af Døren, sagde Frøken Schmidt halvhøjt for for sig selv:

— Det er farlige Folk at have at gøre med.

Opdager Jeppesen gik imidlertid med en Hast, der tydede paa Utaalmodighed, hen paa Stationen i Strandgade. Han fik rodet nogle store Protokoller frem, og medens han studerede i dem, fløjtede han sagte imellem Tænderne, et sikkert Tegn paa, at Sporsansen var oppe i ham.

Endelig var han færdig, slog Protokollerne sammen og gik, efter at han havde gjort nogle Notitser i sin Lommebog.

Lidt efter var han oppe ad Trappen i Huset i Brogade og ringede paa hos Madam Schwalbe.

Madam Schwalbe lukkede selv op og udstødte et Udbrud af Forbavselse, da hun saa Politimanden, som hun straks kendte igen.

— Der er da ingen Grund til at blive bange for mig, Madam Schwalbe! — sagde Opdageren i en Tone, som han prøvede paa at gøre jovial. — Vi to er jo gode, gamle Bekendte.

— Nej, jeg blev saamænd heller ikke bange, Hr. Politi, men man véd jo aldrig rigtig, om der er noget galt paa Færde, naar man ser Politiet.

— Folk med en god Samvittighed behøver ikke at være bange for Politiet. Men Deres er maaske ikke saa god, Madam Schwalbe.

— Jo, hvor vil De hen, Hr. Politi. Jeg er mig i hvert Fald ikke bevidst, at jeg har gjort noget, det jeg véd af.

— Saa har De maaske heller ikke noget imod, at jeg foretager en lille Undersøgelse her i Deres Lejlighed.

— Næh Guj, Hr. Politi! Undersøg De bare lige saa meget, De vil. Jeg er en ærlig Kone, der ikke har noget at skjule. Og skønt jeg maaske nok havde Lov til at forbyde Dem at rode i mine Sager, ja, undskyld, det siger jeg kun for en Ordens Skyld, saa vil jeg dog hellere have, at De straks forvisser Dem om, at De har taget fejl, hvis at det er, at De mistænker mig for et eller andet.

Medens Madam Schwalbe med flydende Tungefærdighed afleverede denne Svada, havde hun selv lukket alle sine Gemmer op og trukket den ene Skuffe frem efter den anden.

Hun fortsatte endnu i nogen Tid med denne

Oplukning, medens hun tav, men til Gengæld pustede og stønnede som et Tærskeværk.

Nu standsede hun, saa triumferende op paa Opdageren og sagde:

— Væs saa god, Hr. Politi. Vil De saa selv undersøge.

Opdager Jeppesen havde et Øjeblik ladet sig dupere af Madam Schwalbes Geskæftighed. Skulde han have taget fejl, eller var hun advaret?

Men længe varede det ikke, inden han atter fik samlet sig og begyndte at ane Sagens Sammenhæng. Gemning har i alle Hjem sin særlige Psykologi. Hvad der én Gang er blevet benyttet til Skjulested, det bruges i Reglen ogsaa senere paa samme Maade. Derfor sagde Opdager Jeppesen kort:

— Tak, Madam Schwalbe. Jeg føler mig overbevist om, at De ikke her i Deres Lejlighed har skjult noget, der interesserer mig eller kommer mig ved.

Madam Schwalbe begyndte atter med en halv triumferende Mine at lukke Skufferne i, da Scenen pludselig forandrede sig, idet Opdageren tilføjede:

— Derimod ønsker jeg nok, at De lukker mig ind paa Deres Pulterkammer ovenpaa.

— Paa Pulterkammeret! — udbrød Madam Schwalbe, og der var et paa én Gang giftigt og forskrækket Udtryk i hendes smaa Øjne. Nu synes jeg virkelig, at jeg har vist Dem nok. Har De overhovedet Ret til at anstille nogen Husundersøgelse her hos mig?

— Det er vist ikke værd, at vi begynder at dis-

kutere det Spørgsmaal, Madam Schwalbe. Selv om jeg ingen Ret har dertil, saa skal jeg nok skaffe mig den. Lad os nu bare se at komme derop.

— Jeg véd ikke, hvor Nøglen er.

— Ikke! Saa led efter den; jeg bliver siddende her ganske rolig til De finder den, jeg har Tid til at vente.

Madam Schwalbe brummede noget og begyndte at lade, som om hun ledte rundt i Lejligheden. Da Opdageren blev siddende uden at røre sig, tog hun sluttelig, mens hun troede sig ubemærket, Nøglen op af Kjolelommen og udbrød med paataget Forbavselse:

— Naa, her er den!

— Det var jo udmærket, — sagde Opdageren, lad os saa komme derop. Tak, giv De mig blot Nøglen, jeg kender Vejen.

Madam Schwalbe gav tøvende Nøglen fra sig, og Jeppesen gik op ad Trapperne til det Værelse, i hvilket han i sin Tid havde anholdt Anna Berg. Madam Schwalbe fulgte langsomt efter.

Uden at betænke sig et Øjeblik gik Opdageren gennem Pulterkammeret, aabnede Døren ud til Balkonen og kastede et Blik paa de Sager, der stod derude.

Da han saa en Tørvekurv, hvis Bund tildels var dækket af Smuld, stak han Haanden ned i det og trak en Sølvske med Vaaben op.

Madam Schwalbe, der i Spænding havde fulgt Opdagerens Bevægelser, blev i dette Øjeblik grebet af et sandt Raseri og udbrød ude af sig selv med truende Gestus:

— Hvis det er Baronessen, der har anmeldt mig, saa skulde hun dog tage sig i Agt, for ellers . . .

— For ellers? — spurgte Opdageren og betragtede opmærksomt Madam Schwalbe.

Denne havde imidlertid genvundet nogen Ro og svarede:

— Ellers skal jeg krasse Øjnene ud af Hovedet paa hende, naar jeg træffer hende.

— Hør nu, Madam Schwalbe, — sagde Opdageren, denne Historie kommer De ikke fra. Jeg har fundet denne Ske, og jeg vil maaske finde mere, naar jeg søger videre. Dernæst har jeg en fuldstændig Liste over, hvad der er stjaalet hos Baronesse von Ravn. Flere af disse Ting er naturligvis solgte eller pantsatte, og naar de efterlyses, vil der komme saa mange Vidner mod Dem, at De straks vil blive fældet.

Madam Schwalbe, der nu syntes at have opgivet al Modstand, var begyndt at tudbrøle.

— Saa, saa, saa! Lad os nu tale fornuftigt, Madam Schwalbe.

Der er en anden gammel Affære, som vi to har sammen. Hvis De vil fortælle mig den fulde Sandhed i den, saa skal jeg lade være at gøre Anmeldelse om Sølvtyveriet. De faar Straf, men mindre Straf end for Tyveriet, De faar lettet Deres Samvittighed, der dog maa have plaget Dem, og De faar Lejlighed til at gøre Deres slette Handling delvis god igen, idet De befrier en uskyldig. Det er en fordelagtig Handel, jeg foreslaar Dem, Madam Schwalbe, thi ellers bliver De dømt for begge Dele.

Har vi først arresteret Dem for Sølvtyveriet, skal vi nok ogsaa faa Resten ud af Dem.

Madam Schwalbe, der havde staaet og stirret paa Opdageren med aaben Mund, nikkede kun svagt til Bekræftelse.

— Godt! — sagde Opdageren. Lad os to saa gaa ned til Dem og tale Sagen helt igennem. Men ingen Udflugter eller Omsvøb, for mærker jeg det, saa giver jeg ingen Pardon.

Madam Schwalbe nikkede atter, og de to fulgtes sammen ned ad Trapperne.

KAPITEL XVI.

Baronesse von Ravn sad i Dagligstuen i sin smukke, herskabelige Villa, der havde en pragtfuld Udsigt til det flade, venlige Amager med dets velholdte Haver, og langt borte Saltholmen og den brusende Flinterende.

Det var i Dag et dejligt Vejr. Luften var høj, lys og klar, og til Trods for Kulden havde Solen saa stærk Magt, at det tapdryppede fra Tagene, saa at Fortovene var oversaaet med store, vaade Pletter.

Baronessen, der havde staaet henne ved Vin-

duet og glædet sig over den dejlige Udsigt, var nu atter gaaet tilbage i Stuen og havde taget Plads ved den elegant udstyrede Vugge, som hun havde ladet bringe ind fra det paa dette Tidspunkt lidt mørke Barneværelse til Dagligstuens prægtige Solskin.

Baronessen havde slaaet Blondegardinerne til Side for den silkeforede, overdækkede Vugge og kiggede ind til den lille, der laa i tryg Slummer med en af de smaa, buttede Arme under Hovedet. Baronessen sad længe ganske ubevægelig og stirrede paa Barnet, som ønskede hun til Bunds at studere dets Træk!

Saa, nu ringede det!

Der gik et fortrydeligt Udtryk over Baronessens Ansigt ved Tanken om, at den lille nu skulde forstyrres i sin trygge Slummer, og hun lyttede for muligt at opfatte den fremmedes Stemme, naar vedkommende talte med Pigen. Var det atter en af de kedelige Visitter? Det syntes ikke saa, thi Ansigtets Udtryk blev nu mere oprømt, og Baronessen rejste sig for selv at tage mod den besøgende i Entréen.

— Nej, Goddag, Frøken Schmidt. Naa, er De endelig dér, det er da en Evighed siden, man har set Dem. Hvor har De dog været saa længe, det er jo snart en hel Uge, De har været forsvundet. Hæng nu Deres Tøj fra Dem og kom indenfor. Jeg har saa mange Ting, jeg maa tale med Dem om.

— Jeg ogsaa! — svarede Frøken Schmidt, idet hun mod Sædvane lod sig overtale uden Indven-

dinger til at hænge Tøjet fra sig i et Omfang, der tydede paa en længere Visit.

— Saa meget desto bedre, — sagde Baronessen livligt. De véd, at jeg altid gerne hører paa, hvad De har at sige mig eller foreslaa mig. Jeg føler mig ofte ligesom gladere, naar jeg har haft en Samtale med Dem, kære Frøken Schmidt.

Der gik et næsten forlegent Udtryk over Frøken Schmidts Ansigt, medens Baronessen lagde Armen om hendes Liv og førte hende ind i Dagligstuen, idet hun smilende vedblev:

— Nu skal De ikke blive flov. Det er virkelig sandt, hvad jeg siger. Der er saa megen Opmuntring i at tale med Dem.

— Ja, kære Baronesse, man kan jo ikke altid komme med Søndagsstemning til Huset. Jeg vilde ønske, at De ikke maa overføre nogen Bitterhed paa mig, dersom den Samtale, vi nu kommer til at føre, faar en anden Karakter end den, De maaske havde ventet.

— Du gode Gud! Det lyder jo ikke blot højtideligt, men næsten alarmerende. Men i Dag er jeg saa lykkelig, at jeg ikke tror, der er noget, der vil kunne formørke mit Sind, hvad det saa end skulde være.

— Og hvad er det, der har gjort Dem saa lykkelig netop i Dag, Baronesse?

— Det er den lille dér! Der var et Par Dage, i hvilke jeg har været ængstelig for Drengen. Jeg var virkelig bange for, at han skulde blive alvorlig syg. Men i Dag til Formiddag var Professor Holm her og beroligede mig fuldstændig. Barnet har

kun haft lidt ondt for Tænder. Og nu ligger det og sover saa trygt i sin lille Vugge. Kom herhen skal De se, hvor sødt det ser ud.

Frøken Schmidt vendte sig halvt bort. Baronessen lagde Mærke til det og sagde:

— De er ugift, Frøken Schmidt, og jeg tror ikke rigtig, De forstaar den Følelse, det er at være Moder. De fortrækker maaske de store, ulykkelige, forstødte Menneskebørn, som Samfundet har handlet ilde med. Men naar man er Moder, naar man har et lille Væsen, der er Kød af ens Kød, og som man har født med Smærte og under skæbnesvangre Forhold, saa er det en for andre ufattelig Kærlighed, man kaster paa et saadant lille Væsen.

Man kan ligge søvnløs de lange Nætter blot for at lytte til dets Aandedræt, naar man synes, det gaar for hurtigt eller langsomt, man kan gennemisnes af Rædsel, blot man hører den svageste Jamren fra den lille Strube, og bagefter kan man sidde i timevis ganske stille, opfyldt af en uendelig, uforklarlig Lykke, naar man mærker, at Barnet atter aander sundt og stærkt i Søvne.

Og saa den Fryd, naar det pludselig slaar Øjnene op, ler over hele Ansigtet og strækker de smaa Arme ud mod en, medens det stammer: Mo'er!

Ja, De maa ikke tage det fortrydeligt op, Frøken Schmidt, at jeg taler saa meget om det Barn. Det er jo netop det vidunderlig skønne ved Naturen, at en Moder aldrig misunder en anden Moder hendes Barn. Selv om det er grimt og sygt og

svagt, saa synes hun, at hendes eget Barn er det smukkeste i hele Verden, hun vil kunne kende det mellem tusinde andre, og hun vil føle helt dybt inde fra Hjærtet, at det er *hendes* Barn, og at det umuligt kan være nogen andens. Er det ikke sandt?

— Jo, det kan nok være! — svarede Frøken Schmidt, der tilsyneladende var stærkt optaget af at betragte Udsigten ud over Amagerlandet.

— Kan nok være! — gentog Baronessen næsten spottende, mens hun puslede om Vuggen. Ja, nu mærker jeg først rigtig den Forskel, der er mellem os Kvinder, naar vi er Mødre, og naar vi ikke er det. Nej, det kan ikke „nok være", Frøken Schmidt, saadan *er* det, saadan som jeg siger.

En Mand, han kan være i Tvivl, endda i stærk og berettiget Tvivl, og det maa man i høj Grad holde Mændene til gode, naar de ofte synes at vise en altfor ringe Glæde og Optagethed overfor deres Afkom. Men en Kvinde, ja hun er saa usvigelig sikker paa sit Barn, hvis Indtræden i Verden hun saa at sige har forkyndt med den højeste Smærtes Heroldraab. Derfor er Moderens Hjærte saa fuldt og ømt overfor Barnet, og derfor er jeg saa fyldt af Lykke i Dag, da al Ængstelse for lille Kaj er forsvundet af mit Sind, og jeg nu ser ham ligge dér saa sund og rødmusset som en Bisp i en Gaaserede.

Thi det siger jeg Dem, Frøken Schmidt, at hvis det Barn kom til noget, saa tror jeg, at jeg vilde tage min Død derover. Han er blevet Lyset og

Solen i min Tilværelse, og han har spredt alle de tidligere tunge, mørke Skyer, der var trukket sammen paa min Himmel.

Nu tror jeg, han vaagner! Kom nu herhen, Frøken Schmidt, og betragt ham rigtig nøje, saa skal De se, han har *mine* Øjne.

Frøken Schmidt havde gjort en voldsom Bevægelse, og idet hun ligesom med en Kraftanstrengelse rev sig løs, udbrød hun forceret:

— Det er sandt. Der er noget, jeg har glemt, og som jeg pludselig kommer i Tanker om. Jeg maa gaa med det samme.

— Nej, hvad er nu det, — sagde Baronessen, — nu maa De ikke blive vred paa mig, fordi jeg hele Tiden taler om mig selv og den lille dér. Jeg kan godt forstaa, at det trætter Dem, og det er heller ikke noget uafbrudt at underholde fremmede med.

— Det er slet ikke derfor.

— Jo, vist saa, De har jo helt andre Ting, der ligger Dem paa Hjærte, og som De er kommet for at tale med mig om.

— Jeg tror hellere, jeg vil opsætte det til en anden Dag.

— Hvad skal nu det betyde? De sagde jo straks, da De kom, at De havde noget vigtigt at meddele mig. Lad mig nu faa det at vide med det samme. I Dag føler jeg mig saa stærk. Og hvis det er en af Deres Stakler, som De interesserer Dem for, og som De vil opnaa noget for hos mig, saa kunde De ikke komme paa noget heldigere

Tidspunkt. I Dag vil jeg ikke være i Stand til at sige nej til nogen.

Frøken Schmidt stod et Øjeblik raadvild. Saa syntes hun pludselig at tage en kraftig Beslutning, idet hun sagde:

— Jeg kommer til Dem, Baronesse, for at tale om Anna Berg.

Baronessens før saa venlige og smilende Ansigt blev pludselig haardt, næsten fjendsk i sit Udtryk, og en dyb Fold lagde sig mellem hendes Øjenbryn:

— Jeg maa sige Dem, Frøken Schmidt, at det var det sidste Navn, jeg havde ventet at høre af Deres Læber netop i dette Øjeblik. Da jeg hjalp Deres Protegé *Ni,* som De kaldte hende, og som ganske vist ikke senere har givet mig nogen Grund til Klage, var det den udtrykkelige Aftale imellem os, at De aldrig maatte nævne den Kvinde, hvis Navn De nylig bragte paa Bane, i min Nærværelse.

Jeg gik ind paa Deres meget hasarderede Teorier om en Moders Forhold til sit uægte Barn, og jeg hjalp, skønt modstræbende, paa Deres indtrængende Opfordring. Men den anden, der har dræbt sit ægte Barn, hun er mig en Vederstyggelighed. Netop i dette Øjeblik, hvor jeg staar opfyldt af Moderens hele svulmende Glæde og jublende Fryd over at eje et Barn, saa nævner De det Navn, der hos mig fremkalder en gysende Rædsel, Navnet paa en Kvinde, som jeg sætter under Dyrene, og som jeg ikke vil betænke mig paa at kalde . . .

— Brug intet Ukvemsord, Baronesse, faldt Frøken Schmidt hende hastig i Talen.

— Ukvemsord eller ikke Ukvemsord, jeg maa udtrykke min Indignation og min Foragt ved at raabe den Betegnelse ud, som for mig er den eneste passende for dette Menneske. Hun er . . .

— Ti stille, Baronesse, eller De vil komme til at angre det hele Deres Liv! — udbrød Frøken Schmidt med en saadan Voldsomhed og Autoritet i Stemmen, at Baronessen pludselig holdt inde uden at fortsætte. Efter at hun havde sundet sig lidt, spurgte hun skarpt, men dog med en vis Forsigtighed:

— Er der da sket noget, som De mener vil kunne ændre min Opfattelse af den paagældende Kvinde.

Frøken Schmidt nikkede.

— Det er ganske vist en anden Sag. Men alligevel, lad os opsætte at tale om denne Kvinde til en senere Lejlighed. Den blotte Lyd af hendes Navn virker ophidsende paa mig.

Den lille var vaagnet ved Moderens højrøstede Tale, der syntes at have virket skræmmende, thi Barnet rakte grædende Hænderne frem, medens det forskrækket saa op paa Baronessen.

— Tænk at have saadan et lille, værgeløst Barns Liv paa sin Samvittighed! — udbrød Baronessen, idet hun knælede ned for at berolige Barnet.

Frøken Schmidt gik tæt hen til Vuggen og lagde sin Haand paa Baronessens Skulder.

— Nu *maa* vi tale om Anna Berg.

Da Baronessen gjorde en uvillig Bevægelse uden at svare, tilføjede Frøken Schmidt:

— Vi *maa* tale om Anna Berg, ikke for *hendes*, men for *Deres* Skyld.

KAPITEL XVII.

Frøken Schmidt og Baronese von Ravn var gaaet ind i Kabinettet. Det var, som om de end ikke ønskede det lille, uforstaaende Barn som Vidne til denne Samtale, hvis Vigtighed de nu begge i lige Grad var klar over.

Baronessen havde endnu ikke helt forsvundet sin Forbavselse over Frøken Schmidts ejendommelige Optræden:

— Hvad skal det sige, at vi maa tale om Anna Berg for *min* Skyld? — Hvad kommer den Kvinde mig ved?

— Det er en lang og meget indviklet Historie, Baronesse, og De aner ikke, hvor det er mig pinligt, at jeg netop skal fortælle Dem den i dette Øjeblik, da De lige har været saa glad og lykkelig ved Deres Barn.

— Kan vi ikke holde Barnet udenfor denne

Samtale? Barnet har jo dog i hvert Fald ikke noget med den Kvinde at gøre.

Frøken Schmidt nikkede, medens Baronessen betragtede hende med et tvivlende Udtryk næsten som en, man tror, der er gaaet fra Forstanden. Frøken Schmidt strøg sig med Haanden over Panden og sagde:

— Jeg maa samle mine Tanker lidt. Jeg véd snart ikke, hvor jeg skal ende og begynde. Det hele løber sur for mig i dette Øjeblik. Lad mig først sige Dem, at Madam Schwalbe igaar er blevet anholdt og i Dag er belagt med Arrest. Selv vil De i Morgen blive tilsagt som Vidne.

— Saa har De altsaa anmeldt Sølvtyverierne, Frøken Schmidt.

— Ja og nej! Jeg har, saaledes som De bad mig om, ladet foretage en Undersøgelse under Haanden. De véd jo selv, at der var en Opdager her hos Dem.

— Jo—o! Det husker jeg saamænd godt nok. Det var mig meget ubehageligt, for det var en højst paatrængende og usleben Personage, den samme Herre.

— Han er imidlertid en ualmindelig dygtig Politimand og var straks klar over, at det var Madam Schwalbe, der i lange Tider havde bestjaalet Dem.

— Det Kunststykke var maaske ikke saa stort. Jeg var i den seneste Tid selv begyndt at nære Mistanke til Madam Schwalbe, som tidligere havde indgydt mig absolut Tillid. Jeg havde intet imod at faa Vished i saa Henseende, for at jeg kunde

afskedige hende, men jeg stolede paa vor Aftale, der gik ud paa, at der ikke maatte foretages nogen Anholdelse i Sagen, saafremt det viste sig, at Tyven hørte til mine Omgivelser.

— Der er heller ikke sket nogen Anholdelse af den Grund. Sølvtøjstyveriet betragtes som ikke eksisterende, med mindre De vil gøre Anmeldelse.

— Nej, jeg ønsker ikke at gøre nogen Anmeldelse. Hos den Kvinde har jeg født lille Kaj, og det glemmer jeg ikke. Det Sølvtøj, Madam Schwalbe har stjaalet fra mig, kan hun beholde, jeg ønsker blot ikke at se hende oftere eller at have noget at gøre med hende. Men naar det ikke er for Sølvtyveriet, hvorfor i Alverden er hun da anholdt?

— Det er denne lille Rangles Skyld! — sagde Frøken Schmidt, idet hun rakte den til Baronessen.

— Den Rangle! Ja, den havde Opdageren saamænd ogsaa fat i. Men hvad kommer den Rangle Sagen ved?

— De havde sagt til Opdageren, at det er lille Kajs Fødselsdag, der er indgraveret paa den.

— Men det er det ogsaa.

— Ja, men til Politistationen er Barnet først anmeldt ni Dage senere af Madam Schwalbe.

— Det er jo slemt nok, men det er da ikke andet end en Forsømmelse, som vel ikke kan medføre nogen større Straf.

— Nej, det er ingen Forsømmelse. Madam Schwalbe har efter sin egen Tilstaaelse handlet med fuldt Overlæg i forbryderisk Hensigt.

— Plag mig dog ikke med den Slags juridiske Vendinger. Frøken Schmidt, hvad har hun gjort, og hvad kommer hendes Sag mig ved?

— Madam Schwalbe havde en Kvinde, der ventede sin Nedkomst, foruden Dem i sit Hus. Den Kvinde var Anna Berg.

Anna Berg var sat i Pleje af en Amagerkone, der hedder Madam Sivertsen, og som stadig har vist Staklen den største Godhed. Af den Grund er jeg kommet til at holde saa meget af den Kone, og Else, der tjener her hos Dem, er hendes Datter, som jeg har anbefalet Dem.

— Saa? Naa ja, men hvad saa? Jeg forstaar stadig ikke, hvad alt dette angaar mig.

— Det var ikke et altfor stort Beløb, som Madam Sivertsen kunde betale for Anna, der kun havde et lille Pulterkammer. Her fødte hun sit Barn Aftenen før, De fødte Deres, Baronesse. Det var den 6. Januar 1902.

— Ja, ja! Naa, og hvad saa, Menneske?

— Saa var det, at Pengegridskheden kom op i Madam Schwalbe.

Deres Fader var død, og De var pludselig blevet meget rig. De kunde betale i dyre Domme og vilde vise Dem erkendtlig paa alle Maader, ogsaa senere. Anna Berg derimod var fattig og kunde intet betale.

Saa fattede Madam Schwalbe en Plan, som hun selv paastaar var undfanget af hendes gode Hjærte. Hun vilde gøre Dem glad og lykkelig, hun vilde befri Anna Berg for Byrden ved at opdrage et

Barn, og hun vilde skaffe sig selv en god Betaler i Stedet for en daarlig. Hun hævder, at hun selv syntes, at alle var bedst tjent dermed.

— Men hvad gjorde hun da? — udbrød Baronessen i den højeste Ophidselse.

— Medens Anna Berg sov, lagde hun Deres Barn i hendes Barns Vugge.

— Hun byttede Børnene?

— Ja!

— Men hvorfor?

— Fordi Deres Barn udaandede to Timer, efter at det var født, medens De var faldet i tryg Søvn, saasnart Madam Schwalbe havde meddelt Dem, at Barnet levede.

Baronessen sad og stirrede tomt hen for sig, uden at hun rigtig kunde forstaa, hvad det var, Frøken Schmidt meddelte hende.

— Men hvad blev der da af mit Barn? — spurgte hun halvt som i Drømme.

— Det var for at have dræbt det, at Anna Berg blev arresteret og dømt.

— Men Barnet var jo dødt! — siger De.

— Ja! Anna Berg blev saa forfærdet, da hun fandt sit Barn dødt, og da hun forudsaa, at hun vilde blive anklaget for at have dræbt Barnet, at hun i den fremkaldte Ophidselse kastede det lille Lig i Vandet. Kurven, hvori hun havde lagt det, blev imidlertid straks fundet, og da Politiet — det var iøvrigt den samme Opdager, som var her hos Dem — næsten umiddelbart efter brød ind til Anna Berg, indviklede hun sig i Modsigelser, overvæl-

det som hun var af Begivenhederne. Man vilde ikke tro hendes Paastand om, at Barnet var dødt, da hun kastede det i Vandet. Det var iøvrigt Madam Schwalbes Udsagn, der blev det fældende.

— Men hun maa jo være en ren Forbryderkarakter.

— Hun forklarer selv, at hun mange Gange har haft Samvittighedsnag og oftere har tænkt paa at aflægge fuld Tilstaaelse.

Det hele kom saa overraskende for hende. Hun havde tænkt, at alt vilde gaa glat. Da Barnet var død paa naturlig Maade, vilde Dødsattesten blive udstedt, og Anna Berg var derefter fri for sit Barn, som kun kunde være hende til Byrde.

Da saa Anna Berg fik den fortvivlede Idé at kaste det døde Barn i Vandet, og Politiet kom for at arrestere hende, blev Madam Schwalbe bange for det Ansvar, hun paadrog sig ved, hvad hun havde gjort. Hun sagde derfor, at Anna Bergs Barn havde været levende kort forinden, det var blevet kastet i Vandet. Da hun en Gang havde afgivet denne Forklaring, turde hun ikke tage den tilbage, da hun tilmed vilde blive straffet for falsk Forklaring. For at der ingen Mistanke skulde opstaa om Forbytningen, ventede hun hele 9 Dage med at anmelde Deres Barns Fødsel.

Vidste De noget om det, Baronesse?

— Ja, svarede Baronessen og rødmede. Madam Schwalbe kom en Dag, da jeg var naaet lidt til Kræfter, ind til mig og fortalte grædende, at hun havde været saa optaget af at passe mig under

min Sygdom, at hun ikke havde faaet Tid til at gøre Anmeldelse om Fødselen. Hun bad mig indtrængende om ikke at forraade hende, da det kunde bringe hende i Ulykke.

— Og det gik De ind paa?

— Hvad skulde jeg gøre? Jeg troede hende jo saa godt, og jeg vilde nødig skaffe hende Bryderier. Jeg kunde jo ikke ane, at der laa noget under.

— Nej, vist saa! Uheldigt var det alligevel, og det er bedst, at De straks, naar De kommer op i Retten, taler ganske uforbeholdent, at De ikke skal faa noget falsk Skin imod Dem.

— Hvad mener De, Frøken Schmidt? — spurgte Baronessen forskrækket.

— Madam Schwalbe paastaar, at De altid har været saa god ved hende. Hun vidste, hvilken Hjærtesorg det vilde være for Dem at skilles fra Barnet, og det har været en af Grundene til, at hun intet har røbet.

— Hun har da vel ikke villet gøre mig til sin Medskyldige?

— Nej, det har hun dog ikke. Men havde hun troet, at Anmeldelsen om Sølvtyveriet var kommet fra Dem, ansér jeg hende for at have været i Stand til alt. Og havde jeg ikke paa Forhaand, inden Madam Schwalbe afgav sin Tilstaaelse, forklaret, hvorfor De ikke ønskede Sølvtyverierne anmeldt, saa kunde De, ved Deres Iver for at skaane hende, have faaet Skinnet imod Dem.

— Uf, hvor det er modbydeligt altsammen, — udbrød Baronessen, men idet en Tanke pludselig slog ned i hende, tilføjede hun:

— Men hvis Sølvtøjstyverierne slet ikke var blevet bragt paa Bane, saa var alt dette altsaa slet ikke sket?

— Nej, og saa havde Anna Berg endnu siddet som Barnemorderske i Kvindefængslet, foragtet af alle som værre end et Dyr, ikke mindst af Dem selv, Baronesse! — svarede Frøken Schmidt skarpt.

Baronesse von Ravn stirrede forfærdet paa Opsynsdamen og udbrød lidenskabeligt:

— Nej, Frøken Schmidt! De maa ikke tro det om mig. De maa ikke tro, at jeg er et ondt Menneske, der vilde have ønsket, at en uskyldig skulde lide, for at jeg selv kunde være lykkelig. Men det tror De jo heller ikke, vel, De, der kender mig saa godt? Det var blot en desperat Tanke, der foer mig gennem Hovedet, da det frygtelige Budskab helt forvirrede min Hjærne.

— Nej, nej! saadan noget tror jeg ikke. Jeg forstaar godt Deres Fortvivlelse, og det gør mig saa ondt, at det skulde være mig, der maatte tilføje Dem Slaget. Men der var jo intet andet at gøre, end hurtigst muligt at faa den uskyldige renset.

— Nej, selvfølgelig! Og nu maa vi se paa alle Maader at gøre godt, hvad der er forbrudt. Men De maa lade mig være alene, Frøken Schmidt. Jeg trænger til at samle mine Tanker.

— Vist saa! Gør Dem ingen Ulejlighed. Jeg skal nok selv finde ud. Farvel!

Frøken Schmidt forsvandt lydløst ud i Entréen, hvor hun mødte Else, der hjalp hende Tøjet paa.

— Naa, er Du saa godt tilfreds, Else?

— Jo, tak, Frøken Schmidt. Der er jo blot det med de Tyverier, som trykker mig lidt.

— Det skal ikke trykke Dig længere, Else. Fremtidig sker der ikke flere Tyverier. Der er foregaaet underlige Ting, som jeg ikke har Tid at forklare Dig nu. Hvis Du ser Din Moder, saa sig hende, at Anna Berg allerede bliver løsladt i Morgen, og at Anna er uskyldig.

— Uskyldig! — udbrød Else og slog forbavset Hænderne sammen, medens hun stirrede efter Frøken Schmidt, der forsvandt ned ad Trapperne.

Et Kvarter senere havde Købmandens Telefon allerede sendt den store Nyhed ind til Frugthallen.

KAPITEL XVIII.

Det tegnede til at blive tidligt Foraar.

Der var allerede den Gæring i Luften, den Uro i Naturen, den Længsel i Sindene, der ogsaa trænger ind gennem Fængslets Mure og fylder Fangerne med en kriblende Frihedstrang.

Da fløj Rygtet fra Celle til Celle, fra Arbejdsstue til Arbejdsstue, baaret frem paa Vandrørenes og Vægbankningens traadløse Telegrafapparat, der trods al Paapasselighed er i uafbrudt Funktion i et Fængsel: En uskyldig dømt skal løslades!

Og denne første, korte, sensationelle Efterretning efterfulgtes hurtigt af yderligere Detaljer, der slugtes af Fangerne, medens de sad med aaben Mund og stirrende Øjne i aandeløs Spænding for ikke at overhøre et eneste af de smaa Slag, der bragte dem Bud fra usynlige og ukendte Bankeaander.

Og skønt Længslerne gærede i alle Sind og paa en Gang udvidede og sammensnørede Hjærterne, saa var der dog ikke en eneste Fange, der følte Misundelse mod den lykkelige, for hvem Fængslets Port nu skulde aabne sig.

Langt snarere var der en Følelse af Befrielse og Lettelse i, at Retfærdigheden dog havde sejret, selv om den en kort Tid havde kunnet ledes paa Vildspor. Fanger var altsaa ikke døde og nedsænkede i Mørke og Glemsel. Ogsaa over dem var der et Forsyn, der vaagede, og som straffede og belønnede.

For ingen kom Efterretningen mere overvældende end for Anna Berg selv. Thi det var jo ikke blot Befrielse og Oprejsning, Opklaring af et Mysterium, som hun aldrig selv havde kunnet udgrunde eller blot ane Sammenhængen i, og Imødestrømmen af alles varme, kærlige Sympatitilkendegivelse, men det var noget langt, langt mere; det

var selve Tilbagegivelsen til Moderen af det Barn, som hun af og til i de mørkeste, mest deprimerede Øjeblikke havde dvælet ved i Tankerne med det Spørgsmaal i sin ophidsede Hjærne: Har Du alligevel ikke myrdet det? Det maa jo dog alligevel være saadan, siden de alle siger det, og Du sidder her!

Og dog eller maaske rettere derfor virkede Meddelelsen ikke straks befriende paa Anna Berg, da Frøken Schmidt overbragte hende den med en Forsigtighed som den, med hvilken man forbereder Budskabet om en stor Sorg. Thi om end Glæden ikke dræber, saa overvælder den i Fængslet, som Solen faar de Øjne til at svide, der længe har været i Mørke.

En hel Time græd Anna Berg da, inden Lykken langsomt gik op for hende for at rense og udlufte hendes lille Sjæl for enhver Bitterhed.

Medens Dirke-Trine, som den gamle Forbryderske hun var, sad spekulativ over sine Poser og tænkte paa, om hun ikke egentlig ogsaa var bedre, end man vilde gøre hende til, var Sorte-Stine i den syvende Himmel.

Hendes paa Bunden gode Hjærte var ikke blot rørt over den Lykke, der var vederfaredes Anna, ligesom hendes romantiske Natur følte sig i høj Grad begejstret ved at have siddet sammen med en virkelig uskyldig, men det, der var sket, var ogsaa en enestaaende Triumf for Sorte-Kristine selv. Hun havde jo spaaet, at saadan vilde det gaa. Hun havde læst det ud af Annas Drøm ved Juletid, og

de andre Fanger betragtede hende derfor i Dag næsten med en Art Ærefrygt.

Selv Opsynet kunde ikke lade være at skotte til hende, og da Opsynet i et Fængsel altid føler sig mest usikker i sin samfundsnyttige Virksomhed paa de Dage, da Retfærdigheden røber sine Vildfarelser, saa fik Sorte-Kristine, ganske mod det ellers saa ubøjelige Reglement, Tilladelse til at følge sin rent ud ubetvingelige Digtertrang.

Efter at alle Løsladelsesformaliteter var iagttagne, og Anna Berg var iført sine egne Klæder, kom hun ned paa Assistentens Kontor. Og her modtog hun da ikke blot sin Forlovelsesring og de smaa Pakkenilliker, der vakte saa mange Minder hos hende, men ogsaa nogle gode og venlige Ord og de surt erhvervede Overarbejdspenge. Og endelig følgende Digt, skrevet af Sorte-Kristine med stor, lidt ubehjælpsom Haand:

Der ligger ude paa Kresjanshavn
Et Hus, som er fuldt af Længsel,
Af mørke Ræjsler, af Graaj og Savn,
For det er vort Kvindefængsel.

For mej saa ofte slo i dets Slaa,
Og Dommen var stræng men gyldi.
Men nu paa Stand Døren sig aabne maa
for en Engel vid og uskyldi.

Ja, fri er Du lille Anna nu;
Thi dukker sig vort Øje;
Tænk tit ledt paa os herende, Du,
Og hels saa Sjalottes Bøje.

Medens Sorte Kristine havde svælget i de Følelser, som havde fundet Udslag i dette Digt, der fik Annas Taarer til at flyde, saa havde ogsaa mange andre Hænder været i travl Aktivitet i Anledning af Annas Løsladelse.

Disse Hænder var Journalisternes. Til Morgen havde Bladene været fulde af Beretninger om Anna Bergs Roman fra Dom til Oprejsning, og de smaa Middagsblade, der nu spredtes over Byen som et Snefog, bragte yderligere Enkeltheder.

De diskuteredes overalt særlig paa Christianshavn, der ligesom følte en Slags Lokalstolthed over sin Martyr, og ikke mindst i „Hyttefadet", hvorfra det første Spor var udgaaet, som havde ledet til Anna Bergs Arrestation.

Her var der som altid i Middagsstunden et stærkt og broget Liv.

De jævnere Elementer, der kun kom for at faa noget Drikkelse til Maden, var med en vis Spænding ifærd med at pakke ud for at se, hvad Mutter i Dag havde ladet vanke.

De, der var bedre beslaaede, sad og stirrede spejdende ind i det lille, propre Køkken, hvor de blanktpolerede Messingkar skinnede som Sole, og hvor den af Renhed glinsende Værtinde var travlt beskæftiget med at stege og brase, mens hendes Mand sad i Hestehaarssofaen og fik et Slag Kort.

En Svend i hvide Klæder kom ovre fra Møllen. Han var straks i livlig Diskussion med en lille Klynge af Stamgæster. Manden var synlig ophidset, thi der var en drilagtig Façon i den Maade, paa hvilken de andre tiltalte ham i Dag;

— Det var jo Dig, der gjorde den store Opdagelse med Kurven.

— Ja, for Fanden! Det kan jeg da ikke gøre ved. Jeg sagde blot, at jeg havde set den anden Halvdel af Kurven, og det havde jeg jo ogsaa.

— Hvad var det, Du fik i Belønning „for at have fundet Forbrydelsens Spor", som der stod i Bladene?

— Skal det være en Skose?

— Nej, vist ikke nej, vi spø'er jo bare.

— Naa, ja, Assistenten gav mig tyve Kroner i Ducør, og dem tog jeg imod. Det vilde andre vel ogsaa have gjort?

Der var ingen, der svarede, og Mølleren, der nu var blevet ildrød i Hovedet, fortsatte i den højeste Ophidselse:

— Vrøvl vil jeg s'gu ikke ha' for de Penge. Saa vil jeg hellere gi' dem tilbage.

— Det synes jeg ikke, der er meget Mening i! — sagde en ældre Skipper med et lunt Træk om den smalle Mund. Hvis Politiet faar Pengene igen, saa er der jo ingen Fornøjelse for nogen.

— Hvad skal jeg da gøre?

— Jeg synes, vi skulde ha'e en Omgang paa den uskyldig dømtes Velgaaende.

Dette Forslag, der meget praktisk i lige Grad talte til Hjærtet og Maven, gjorde stor Lykke og blev hilst med almindeligt Bifald.

— Jamen, jeg har s'gu ingen Penge hos mig! — sagde Mølleren lidt flov. Kan jeg faa Kredit? — raabte han op til Værten.

Denne, der sad lige i et Stykke dejlig stegt Aal,

hvis Fedme forhøjede hans Velvilje, svarede kun ved at nikke energisk, medens Fedtet flød ned over Hagen fra den madfyldte Mund.

Der blev stillet Bajere rundt i hele Stuen, ogsaa til en Mand, der sad i en Krog og krøb sammen med et stort Tørklæde om Halsen til Trods for det milde Foraarsvejr. Det syntes næsten, som om han sad og tænkte, en Sport, han aabenbart sjældnere hengav sig til, thi han stønnede formelig ved det.

Mølleren slog Bunden af sit Krus mod Bordpladen til Hilsen, og alle løftede Glassene. I det samme blev et nyt Eftermiddagsblad, der havde været forsinket for at faa det sidste Ny med, kastet ind gennem Døren paa det nærmeststaaende Bord.

En ung Sømand greb det og aabnede det, medens de andre nysgerrigt spurgte:

— Er der noget nyt?

Sømanden, der aabenbart ikke var vant til at læse altfor hurtigt, lod Blikket løbe ned langs en af Siderne. Det standsede ved nogle Linjer, der var skrevne med store, fede Typer og lød saaledes:

Efter hvad vi yderste Øjeblik erfarer fra paalidelig Kilde, vil Anna Berg ifølge justitsministeriel Ordre blive løsladt i Dag Klokken 12 fra Straffeanstalten paa Christianshavn.

— Det er jo om ti Minutter! — sagde en af Gæsterne.

— Skal vi saa gaa hen og gi'e hende et Hurra?

— sagde Mølleren, hvis Samvittighed trængte til al den Renvaskning, den kunde faa.

Forslaget vandt almindeligt Bifald, og ligesom hin Vintermorgen, da man tumlede ud for at se Kurven, løb Gæsterne fra „Hyttefadet“ nu med Mølleren i Spidsen ad Torvegade til Kvindefængslet og troppede op ud for Hoveddøren. Gennem denne skulde Anna Berg lukkes ud, da hun paa Grund af sin beviste Uskyld ikke var at betragte som en Fange, der løslades, men som en fri Kvinde, der aldrig har været straffet.

Udenfor Hoveddøren holdt en Vogn. En Amagerkone var selv Kusk. Hun sad glad og jovial paa Bukken og knaldede utaalmodigt med Pisken.

— Véd De no'et om, at *hun* skal løslades i Dag, Madam Sivertsen? — spurgte en af Gæsterne fra „Hyttefadet“.

— Hvad for en *hun*?

— Hende, der er dømt uskyldig.

— Ja, det har sin Rigtighed, — svarede Madam Sivertsen, — for jeg holder netop her for at hente hende.

Der gik nogle Minutter, medens alle Enkeltheder genfortaltes mellem de ventende. Saa hørte man tolv dybe Slag fra Frelserens Kirke, og Døren til Kvindefængslet aabnedes.

Anna Berg traadte ud bleg og bevæget ved Siden af Inger, der havde hentet hende.

En Mumlen gik gennem Klyngen, der stod samlet udenfor, og idet Mølleren tog sin Hat af, raabte han:

— Længe leve den uskyldig dømte! Hurra! Hurra! Hurra!

Anna Berg betragtede forbavset de mange Mennesker, som hun slet ikke kendte, men Madam Sivertsen, der hadede alt, hvad der vakte Opsigt, sagde hurtigt:

— Kom her op til mig, min Pige!

Anna Berg kravlede i en Fart op paa Bukken, medens Inger tog Plads bag i. Madam Sivertsen piskede paa Hestene, og afsted gik det ad Vejen til Dragør.

Mændene stod et Øjeblik betuttede. Saa raabte Mølleren atter:

— Amagermor længe leve!

Og under denne sidste Hilsen forsvandt Vognen.

KAPITEL XIX.

For Anna Berg var det som et Æventyr atter at føle den friske Luft vifte Huden, der brændte som i Feber, og fylde Lungerne, som næsten ikke kunde rumme denne uvante og pludselige Overflod.

I susende Fart gik det afsted. Madam Sivert-

sen sad saa stolt paa sin Buk, som kørte hun for en Prinsesse. Men ingen af dem vekslede et Ord. Kun af og til stak Anna Berg ligesom kærtegnende sin Arm ind under Madam Sivertsens og blev siddende saadan i nogen Tid, medens Amagerkonen paa sin Side klemte den lille Haand fast ind til sig. Saa tvang Kørslen hende imidlertid til atter at slippe.

Man var nu omtrent naaet ud til Dragør, hvor der var hejst Flag paa flere af de smaa Huse. Anna Berg lagde Mærke dertil og spurgte:

— Er der nogen Fest i Dag, siden de flager?

Det var de første Ord, hun havde sagt, siden de havde forladt Fængslet.

— Om der er nogen Fest i Dag! — udbrød Madam Sivertsen muntert. Og det spørger Du om. Det er jo for Dig, de flager, lille Anna.

— For mig!

Anna Berg blev endnu mere stille. Hun følte sig paa én Gang saa glad og dog saa beklemt. Alt dette var kommet saa overvældende.

Nu var man lige ved Dragør og kunde allerede høre Bruset af Vandet og mærke den salte Luft. Anna Berg snøftede den formelig i sig i smaa Portioner, den var for stærk til, at hun kunde tage meget af den paa en Gang.

I Smaahaverne kom Folk frem og svingede med Hattene, medens de raabte:

— Velkommen! Velkommen til Dragør!

Udenfor Madam Sivertsens lille Hus med de stærke Farver og de mange Blomster bag de smaa

Ruder stod Else. I Haanden havde hun en stor Buket friske Violer, som hun rakte Anna Berg, der følte sig helt beruset af den Vellugt, som strømmede hende i Møde. Else betragtede halvt nysgerrigt, halvt forlegent Anna Berg, hvis Skæbne saa levende havde interesseret hende. Saa gav hun hende næsten genert et Kys, medens begge fik Taarer i Øjnene.

Ogsaa paa Madam Sivertsen gjorde det lille, jævne Optrin stærkt Indtryk, men hun hørte til de robuste Naturer, der ikke kan lide at vise deres Følelser.

— Lad os nu faa „Jokum“ sat ind i Stalden, og saa skal vi have noget at leve af. Det kan vi nok trænge til allesammen. Maden er vel færdig?

— Ja! — svarede Else, medens hun var i Færd med at tage Seletøjet af Jokum for at trække den ind i dens Baas. Og der er ogsaa en Overreskelse.

— En Overraskelse! Hvad er det?

— Ja, det vil Du faa at se, Mor, naar vi kommer ind.

— Der er altid saa meget Hemmelighedskræmmeri med de Unger! — brummede Madam Sivertsen godmodigt.

Saa gik man indenfor.

I Spisestuen, hvor det lyste fra Væggene af gammelt, blanktpoleret Kobbertøj, var der for Enden af Bordet anbragt en Art Højsæde. Det var en mægtig, udskaaren Stol med Hynder i. Anna Berg strittede imod, men Inger og Else tog hende hver

ved sin Arm og bragte hende trods hendes Modstand til Sæde, medens Madam Sivertsen sagde:

— Genér Dig ikke, mit Barn. Sæt Dig kun i Højsædet. Det er den største Udmærkelse, vi kender her i Huset, og Du har fortjent den mer end nogen. Vi holder os til Bibelens Ord: De, der fornedres, skal ophøjes.

Inger kom ind med en stor, dampende Terrin med Kødsuppe.

Madam Sivertsen øste en vældig Tallerken fuld af Suppe, Boller og Grøntsager op og satte den foran Anna Bergs Plads, ved hvilken der var anbragt et lille Dannebrogsflag paa en Stang.

— Spis nu, mit Barn, og lad det smage Dig godt. Det er nok længe siden, at Du har faaet en Kødsuppe som den, vi laver her paa Amager, — tilføjede hun med en Husmoders berettigede Stolthed.

Anna Berg svarede ikke. Hun begyndte at spise ganske langsomt, medens et Par store Taarer nu og da rev sig løs fra Øjenvipperne og trillede ned over de gulnede Kinder.

Men som for at tilkendegive, at disse Taarer ikke var Sorgens, men den alt overvældende Glædes, nikkede hun af og til med et lysende Blink i de fugtige Øjne snart til Madam Sivertsen, snart til Inger og snart til Else, der var helt optaget af at følge alle hendes Bevægelser.

Og de tre rare Mennesker nikkede igen. De forstod alle hendes tavse Rørelse, og de vidste heller ikke selv, hvorledes de skulde faa begyndt

paa at tale om de mange Ting, som nu snart maatte bringes paa Bane.

Saa spiste man da i Tavshed Suppen og det dejlige, saftige Peberrodskød med de søde Korender, hvorefter en stor Lagkage blev bragt ind paa Bordet. Ovenpaa den var der med vældige Sukkerbogstaver skrevet: *Velkommen!*

— Naa, hvad var det saa med den Overraskelse? — spurgte Madam Sivertsen. Jeg synes, den lader vente lidt længe paa sig.

— Her er den! — sagde Else, idet hun et Øjeblik forsvandt og derefter kom tilbage med en meget fin Flaske. Den skulde vi drikke til Kagen.

— Skulde vi det? Hvem har sagt det? — spurgte Madam Sivertsen.

— Det har Baronessen, — svarede Else lidt spagt. Det forekom hende, at der havde været et ejendommeligt Tonefald i Moderens Stemme.

— Saa? Lad os vente med at drikke den til en anden Gang, min Pige, og hilse paa Anna i vor egen Most.

Lidt skuffet stillede Else Flasken til Side, medens Moderen ligesom undskyldende tilføjede:

— Det er ikke for at være storagtig, men fra Baronessen maa vi have helt anden Besked, inden vi kan tænke paa at modtage nogen Slags Gave eller Opmærksomhed fra hende.

Der blev en Pavse, der ikke var langt fra at virke pinligt. Ved Nævnelsen af Baronessens Navn var Anna atter blevet fuldt optaget af den Tanke, der uafbrudt havde beskæftiget hende i de sidste

Dage før Løsladelsen: Hvornaar skulde hun dog se sit Barn, og hvorledes vilde det første Møde blive mellem hende og Baronessen?

De andre var sikkert optaget af den samme Tanke, og det var, som om Else vidste Besked med noget, som hun vilde frem med. Men inden det lykkedes hende, hørte man Lyden af en Vogn, der standsede udenfor.

— Baronessen! — udbrød Else i en hemmelighedsfuld Tone, efterat hun havde kastet et flygtigt Blik ud gennem Vinduet.

Alle rejste sig. Døren gik op, og en mørk, bleg Dame, der var helt sortklædt, traadte ind i Stuen. Hun hilste med et svagt Smil, og idet hun henvendte sig til Madam Sivertsen, sagde hun:

— Tillader De, at jeg maa være lidt alene med Anna Berg. Jeg ønsker gerne at tale med hende under fire Øjne.

— Det forstaar jeg saa godt, — svarede Madam Sivertsen, — og jeg takker Dem for, at det er Dem, der straks har gjort det første Skridt til, at den Sag, der ligger os alle paa Sinde, kan blive bragt i Orden.

Med disse Ord aabnede Madam Sivertsen Døren til Stadsstuen og lod Baronessen træde ind fulgt af Anna Berg, der med en frygtsom Nysgerrighed iagttog den Kvinde, om hvem hun havde hørt tale saa meget, og som mod sin Vilje var kommet til at spille en saa skæbnesvanger Rolle i hendes Liv.

Saa snart de to var blevet alene, gik Barones-

sen lige hen til Anna Berg, tog hendes Hoved mellem sine Hænder og kyssede det, idet hun sagde:

— Kan De tilgive mig al den Sorg og Lidelse, som De har maattet udstaa for min Skyld.

Anna Berg, der aldeles ikke havde været forberedt paa en saadan Modtagelse, ja, som endog havde tænkt sig, at hun mulig vilde komme til at føre en Kamp med denne Kvinde, blev aldeles overvældet af denne Modtagelse. Idet hun brast i en hæftig Graad, udbrød hun:

— Men jeg har jo intet at tilgive Dem, der er uden Skyld i det, der er sket.

— Jo, mit Barn, De har meget at tilgive mig, uden at De maaske véd noget deraf. Jeg har dømt Dem haardt og uretfærdigt, men jeg er ogsaa blevet frygtelig straffet for mit Hovmod og min Selvgodhed. Men sig, at De tilgiver mig, det vil lette mit Sind noget. Sig det!

Anna Berg nikkede, og idet Baronessen atter kyssede hende, sagde hun:

— Og saa har jeg min smærteligste Pligt tilbage: at overgive Dem det Barn, der var blevet mit Livs Lys og Haab, men som med Rette tilhører Dem.

Baronessen gik hen til Vinduet, aabnede det og gav en Ordre.

Anna Berg var sunket ned i en Stol. Følelsen havde fuldstændig overvældet hende, saa at hendes Ben ikke længere formaaede at bære hende. Nu skulde hun altsaa se det Barn, som hun kun erindrede som i en Drøm, og for hvis Skyld hun

havde tilbagt de mange, tunge Timer i Kvindefængslet.

Det varede lidt, en Evighed, syntes Anna Berg, saa aabnedes Døren. En stor, svær Amme i Hedebodragt traadte ind med den Selvtillid, der udmærkede alle af hendes Lige.

Paa Armen havde hun et lille Barn, der var klædt i en lang, fin, hvid Kjole med blaa Silkebesætning, og hvis lille Ansigt med de ejendommelig store, klare Øjne sad dybt inde i en varm, blød Kyse.

Anna Berg betragtede med et næsten ængsteligt Udtryk det lille, fine Barn. Var det virkelig hendes? Hun havde foretrukket, at hun havde genfundet det fattigt og hjælpeløst. Hvad var hun i dette Gensynets Øjeblik for dette Barn? Intet! En Fremmed! En fattig Fugl, der med forpjuskede Fjer kom flagrende ind i et gyldent Bur for at hente sin lille Unge ud af den lune Bolig til en fattig Rede i Storm og Slud!

Men alligevel, det var jo dog hendes Barn, og med Voldsomhed kastede hun sig over det og bedækkede det med Kys.

Barnet gav sig til at græde og prøvede med de smaa Hænder at værge for sig, medens den store Amme med ærgerlig og fornærmet Mine glattede dets fine Kjole ud.

Anna Berg stod bleg og beskæmmet med bævende Læber, men Baronessen tog kærligt hendes Haand og sagde:

— Maa jeg ogsaa i Fremtiden faa Lov til at have en lille Andel i det Barn. Skal vi to prøve paa som gode Venner at opdrage det i Forening?

SLUTNING.

I Kvindefængslet paa Christianshavn er der nu ikke nogen Fange, som ikke kender en altid sortklædt Dame, der gaar under Betegnelsen: Baronessen.

Stadig er hun parat til at hjælpe, thi hun har lært at forstaa enhver Forbrydelse, i hvert Fald i dens Oprindelse, og derfor ogsaa at tilgive den, i hvert Fald naar den er angret og sonet.

Men først og sidst har hun lært gennem lang Erfaring, at al virkelig Humanitet paa Forbryderomraadet maa bestaa i: dels at hindre Forbrydelsen, dels at hindre Forbrydelsens Gentagelse, naar den en Gang er begaaet.

Mellem de Forbrydelser, som Baronessen ganske særlig prøver paa at modarbejde, staar Barnemordet i første Række.

Sammen med sin Veninde Frøken Schmidt, som hun altid tager med paa Raad ved Udøvelsen af

sit Humanitetsværk, har hun derfor oprettet et Hjem for Kvinder, der føder første Gang, og det er lykkedes hende at vække Interesse for sin Tanke hos en Komité af Damer, som har sikret Hjemmets Eksistens, ogsaa i Fremtiden.

Men samtidig arbejder Baronessen for sine egne Midler med en stadig usvækket Iver paa at skabe en nogenlunde betrygget Eksistens for de kvindelige Fanger, der løslades af Fængslet uden at være tilstrækkeligt udrustede til at genoptage Livets Kamp.

Ved Benaadningerne i Anledning af Kongeskiftet har hun været særlig virksom, og hun har haft Held med sig, fordi hun kender Fangerne. I Kvindefængslet har hun nemlig oftere haft Lejlighed til personlig at tale med dem, idet Fængslets Porte staar aabne for hende i Henhold til en særlig justitsministeriel Tilladelse.

I det private Liv fører Baronessen en meget stille Tilværelse. Man ser hende saa godt som aldrig udenfor hendes Hjem, naar Velgørenhedsarbejdet ikke paakræver hendes Nærværelse, og hun modtager meget sjældent Besøgende uden om Søndagen.

Men om Søndagen har hun altid Gæster, og Gæsterne bestaar af en ung Moder og hendes Barn. Det er Anna Berg og hendes lille Søn Kaj.

Anna Berg har forandret sig en Del. Hun ser nu sund og frisk ud. Hun har overtaget Frugthallen paa Christianshavns Torv, efter at Inger Sivertsen, der hidtil har bestyret den paa sin Moders

Vegne, er blevet gift med en ung Sømand fra Dragør, hvis Fader er Lods. For Hjælp fra Baronessens Side har Anna Berg ikke haft Brug, idet der er blevet tilstaaet hende en efter hendes Forhold ret betydelig Sum som Erstatning for den hende overgaaede uforskyldte Domfældelse.

Forretningen gaar godt, da hendes Skæbne har vakt almindelig Deltagelse paa Christianshavn, og da hun har en god Hjælperske i den lille Amagerpige Else, der er en køn og afholdt Ekspeditrice i hendes Forretning.

Mellem dem, der af og til er Gæster i de smaa Værelser, som danner Beboelseslejligheden bag Frugtudsalget, er den altid stille og melankolske *Ni*. Hun har et jævnt Udkomme og nærer en ejendommelig blid, indadvendt Taknemlighed mod dem, der atter har hjulpet hende paa Fode, men man ser aldrig et Smil paa hendes Læber, som næsten altid er lukkede og tavse.

Det stille Liv i de smaa Stuer er en enkelt Gang blevet afbrudt af en meget højrøstet Besøgende. Det var Sorte-Kristine. Hun var klædt i en spraglet Dragt og bar en Hat med en mægtig Fjer. Hun talte om Opholdet i Kvindefængslet paa en gemytlig, støjende Maade, der stødte den stilfærdige Anna og som nærmest mindede om den Façon, som visse Mennesker bruger, naar de skal fortælle Oplevelser fra en besværlig, men nu vel overstaaet Rejse.

Med et Skuldertræk omtalte Sorte-Kristine den gamle Medfange Dirke-Trine, der var „røget i Spjældet“ fjorten Dage efter, at hun var blevet be-

naadet i Anledning af Kong Frederiks Tronbestigelse.

— Er det nu ikke sørgeligt — sluttede Sorte-Kristine sin Beretning — at der er Folk, som ikke vil skønne paa det gode, man gør for dem.

Og med disse Ord sukkede Sorte-Kristine ved Tanken paa Dirke-Trine og Madam Schwalbe, der nok heller ikke i alle Maader havde opført sig, som hun burde, efter at hun var blevet løsladt af Kvindefængslet paa betinget Benaadning.

Medens man drak Kaffen, som Anna Berg imidlertid havde stillet paa Bordet, svulmede Sorte-Kristines Veltalenhed efterhaanden over alle Bredder. Hun talte mest om sig selv og den udmærkede Stilling, hun havde skabt sig. Hvor glimrende den var, fik Anna Berg kun et usikkert Begreb om derigennem, at Sorte Kristine ved Afskeden laante ti Kroner. Ikke fordi hun trængte til dem, men fordi hun uheldigvis havde tabt sin Portemonnæ.

Der er foreløbig intet Tegn paa, at hun har fundet den igen.

Den altid gemytligt skinnende Sol er Madam Sivertsen. Der er Fest i de smaa Værelser bag Frugthallen, saa ofte hun kommer paa Besøg, og det sker tit.

Særlig den lille Kaj hænger ved hende med stor Hengivenhed og kalder hende Bedstemor.

Bedstemor er altid mild og venlig og fuld af Sukkergodt i alle Lommer.

Kun én Gang har hun sat saadan et Ansigt op,

at lille Kaj var ved at blive helt bange for hende og briste i Graad.

Det var en Søndag, da Drengen stod straalende af Selvbevidsthed i sin fulde Puds.

— Men Kaj dog — udbrød Madam Sivertsen og slog Hænderne sammen af Beundring over den lille, kønne Fyr, — hvor skal Du dog hen i al den Stads?

— Jeg skal hen til min *fine* Mor! sagde Drengen.

Da var det, Madam Sivertsen rynkede Brynene og sagde:

— Lille Kaj! Husk altid vel paa, at Du har kun én Mor, det er din rigtige Mor, og det er en *fin* Mor, det skal Du nok en Dag komme til at forstaa.

Helt har lille Kaj endnu ikke forstaaet, hvad den brave Amagerkone mente, men for hver Dag, der gaar, begynder han at forstaa det bedre og bedre.

Næste Bind indeholder:

JÆRNHÆLEN

EN NUTIDS-FORTÆLLING
OM ET FOLK I LÆNKER

af

SILVINUS

Forf. til „Nina, en lille Pige, der faldt —".

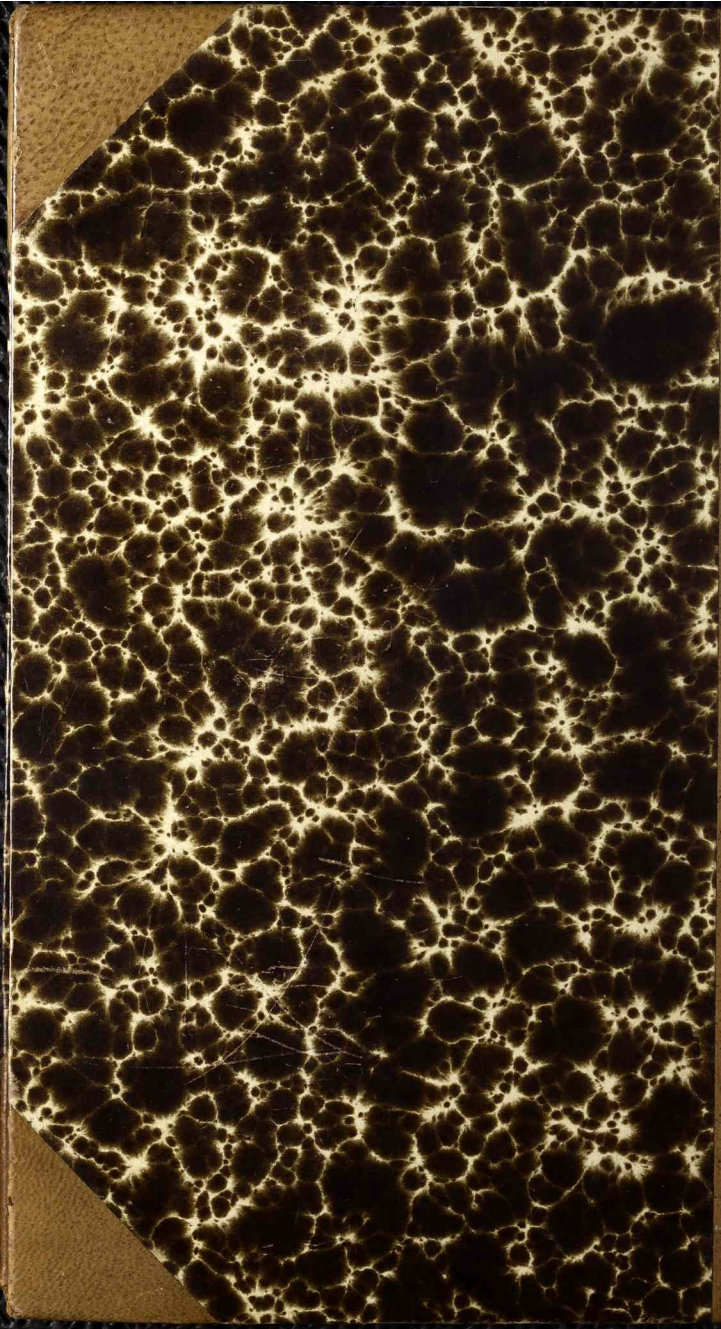
P. H. HANSEN
BOGBINDERI
KØBENHAVN